

บก. แกลบ

บก.

ประวัติศาสตร์ชาติไทยจะต้องบันทึกว่า ปลายปี ๒๕๕๔ เกิดมหาอุทกภัยครั้งยิ่งใหญ่ หลายจังหวัดจมน้ำ รวมทั้งกรุงเทพมหานครหลายเขต มูลค่าความเสียหายเกินล้านล้านบาท ผู้คนทนทุกข์นานนับเดือนจากน้ำท่วมขัง ทุกข์นี้ใหญ่หลวงนัก และคงไม่ใช่ครั้งสุดท้าย トラบที่การบริหารบ้านเมืองยังสะเปะสะปะไร้ทิศทางอย่างที่เห็น

น่าประหลาดที่เรามีผู้รู้มากมาย ดอกเตอร์หลากหลาย เจ้ากระทรวงข้าราชการ นักวิชาการล้วนแต่ปราดเปรื่องเรื่องวิชา แต่ในยามวิกฤตกลับไม่มีผู้รู้จริงสักคนเดียว

ส่วนผู้รู้แจ้งรู้จริงยิ่งกว่าใคร หลายฝ่ายก็ไม่ใส่ใจจะปฏิบัติตาม

ชาวบ้านไม่รู้จะหันหน้าหาใคร คนที่เลือกเข้าไปเป็นตัวแทนก็หายหน้า ที่โผล่ออกมาจากไม่ช่วยจริงยังโกง “บุญ” คนอื่นอย่างไร่างอาย

เคราะห์ดีที่ยังมีจิตอาสาบริสุทธิ์เกิดขึ้นทดแทนเพื่อบอกว่า สุดท้ายพวกเราต้องพึ่งพากันเอง ต้องเตรียมรับมือกับสถานการณ์ที่จะเลวร้ายลงเรื่อยๆ อย่างเช่นที่หลายประเทศเจอจนชิน เช่น ในญี่ปุ่น แม้เด็กอนุบาลยังถูกปลูกฝังให้เตรียมพร้อมเวลาเกิดภัยพิบัติ และทุกคนต้องเตรียมเป้พร้อมสิ่งจำเป็นสำหรับยังชีพไว้ใกล้ตัวแม้ยามพักผ่อนนอนหลับ

ใช่! โลกอยู่ยากขึ้นเรื่อยๆ ราวจะทดสอบพลังของมนุษย์ และพลังที่แท้จริงที่จะทำให้โลกดำรงคงอยู่ก็คือพลังแห่งความดี รู้รักสามัคคี ที่ทุกคนต้องช่วยกันสร้างขึ้นเป็นเครื่องค้ำจุนโลก

๑๑๔๖๖ - ๑ -

สารบัญ

บุคคลกับสถานการณ์	
ลือนอกเขตชุมชนพระอัจฉริยภาพในหลวง.....๓	
ชีวิตและสิ่งแวดล้อม	
รำพึงรำพันวันน้ำท่วม.....๘	
TAKE IT SLOW.....๑๒	
ขยะท่วมโลก.....๓๑	
ธรรมะสำราญ	
ปีใหม่ ใหม่เพียงวันเท่านั้นหรือ.....๑๙	
ขาดก/ยอมอดกล้าให้.....๔๕	
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ฯ.....๘๒	
สุขภาพ	
ฝรั่งป่วยในค่ายวิถีธรรม.....๕๒	
เคล็ดง่าย ๔ ขั้นตอนฯ.....๗๔	
ระวังสุขภาพหลังน้ำท่วม.....๗๖	
รับเชิญ	
ลาก่อน.....๒๔	
เรื่องดีๆ มีไว้แบ่งปัน.....๒๘	
ณ วันนี้ เพลานี้.....๖๕	
บทความและเรื่องสั้น	
เรื่องตลกๆเกี่ยวกับรังนก.....๒๒	
รินธรรมให้จำชน.....๓๕	
บทวิจารณ์/ธรรมชาติของเวลา.....๔๐	
รอบบ้านรอบตัว/เปิดโลกพิสดาร.....๕๗	
ถ้อยคำสิริมงคล/ไม่รวยก็อยู่ได้.....๖๓	
เรื่องสั้น/โม.....๗๔	
ขยะในถ้อยคำ.....๙๔	

๑๑๔๓

ปีที่ ๒๔ อันดับที่ ๑๔๗

ก.ย.-ธ.ค. ๒๕๕๔

เจ้าของ : สยามคัมภีร์ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail: dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : รินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุนัย

ฝากตะวัน วิสูตร ปานปั้น สุดาว

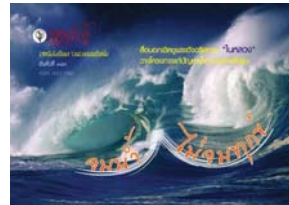
พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

จมน้ำ

ไม่จมนทุกข์

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

*เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

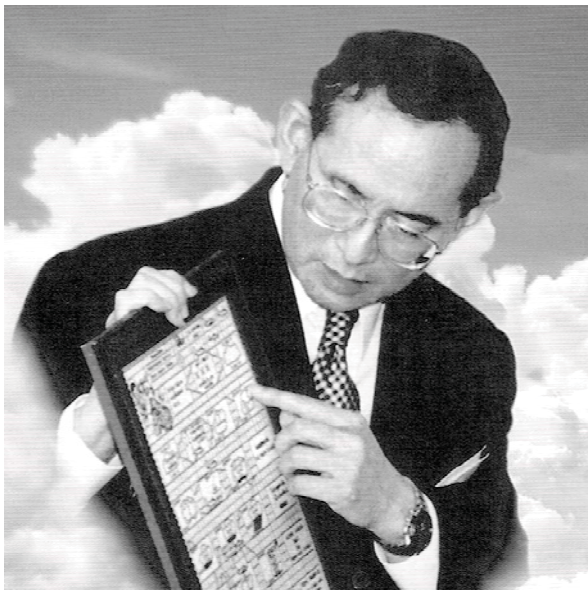
*เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนักถึง

คุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

สื่อนอกเขตชูพระอัจฉริยภาพ

“ในหลวง” วางโครงการ แก้ปัญหาน้ำท่วมอย่างยั่งยืน

เอเจนซี - สำนักข่าวระดับโลกเผยแพร่รายงานเชิดชูพระอัจฉริยภาพ “ในหลวง” ที่ทรงวางโครงการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมอย่างยั่งยืนท่ามกลางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เรื่องที่ประชาชนไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก จนกระทั่งต้องเผชิญมหาอุทกภัยครั้งเลวร้าย

บทความเรื่อง In Thailand, a battle royal with water ระบุว่า อุทกภัยครั้งเลวร้ายที่สุดของไทย คือสิ่งที่พระองค์พยายามอย่างหนักสำหรับหาทางปกป้องมาตลอด พระองค์ทรงเคย

๑๑๕๕ - ๑ -

เดือนแต่ไม่มีใครใส่ใจต่อการพัฒนา
รวดเร็วเกินไป และทรงมีแนวคิดต่างๆ
เพื่อบรรเทาความเสียหายจากการหนุน
ของน้ำทะเลในแต่ละปี นอกเหนือจาก
การรับมือกับฤดูน้ำหลาก

วิกฤตของประเทศไทยจากน้ำ
ท่วมใหญ่เวลานี้ ซึ่งคร่าชีวิตประชาชน
เกือบ ๔๐๐ ราย และพลเมืองนับแสน
ต้องกลายเป็นผู้อพยพ เป็นทั้งบทเรียน
ที่แสนแพงจากการละเลยค่าเตือนของ
พระองค์ และการฝืนควบคุมพลัง
ธรรมชาติที่มีศักยภาพเหนือกว่ากำลัง
ของมนุษย์

ในบทความของเอพียังอ้างนัก
วิเคราะห์จากต่างประเทศตั้งข้อสังเกต
ด้วยว่า ขณะนี้ประเทศไทยไม่มีผู้หนึ่งผู้
ใดที่มีความสามารถในการประสานงาน
และวางแผนการจัดการน้ำให้แก่หน่วย
งานที่รับผิดชอบได้ทัดเทียมพระองค์
บางสิ่งทีหลายคนวิจารณ์ว่าไทย
ขาดแคลนโดยสิ้นเชิง

แม้ในเวลานี้ที่เมืองหลวงของไทย
กำลังตื่นรนทุกวิถีทางเพื่อต่อสู้กับ
มวลน้ำที่ไหลหลั่งมา พระองค์ก็ยังคงทรง

- ๔ - *๑๑๔๓*

แนะนำถึงแนวทางการผันน้ำจากทาง
ตอนเหนือลงสู่ทะเลโดยตรง ซึ่งเป็น
หนทางที่ดีที่สุด แต่ไม่เหมือนกับใน
อดีตเพราะพระสุรเสียงของพระองค์ก็
ไม่อาจดลใจให้ภาครัฐดำเนินการตามที่
พระองค์มีรับสั่งได้

เอพีระบุว่า ในหลวงทรงมีผลงาน
ด้านการจัดการน้ำโครงการแรกเมื่อปี
๑๙๖๓ โดยทรงสร้างเขื่อนกั้นน้ำจืดเพื่อ
ป้องกันน้ำทะเลปนเปื้อนในแหล่งน้ำจืด
ที่อำเภอหัวหิน และจนถึงวันนี้ทรงมี
โครงการในพระราชดำรินมากกว่า ๔,๓๐๐
โครงการ โดยร้อยละ ๔๐ ของโครงการ

เหล่านั้นเป็นโครงการบริหารจัดการน้ำ

เดวิด เบลค ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการน้ำ แห่งมหาวิทยาลัยอีสต์แองเกลีย ประเทศอังกฤษ ซึ่งทำวิจัยเกี่ยวกับโครงการจัดการน้ำในประเทศไทย กล่าวว่า “นโยบายด้านการบริหารจัดการน้ำของประเทศไทยส่วนใหญ่มาจากพระราชดำริ โครงการในพระราชดำริ และการดำเนินการตามแนวพระราชดำริ ที่พระองค์ทรงทุ่มเทเวลามากว่า ๔๐ ปีในการดำเนินการ”

“แม้ในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจเอเชีย

เฟื่องฟู พระองค์ก็ทรงเฝ้าเตือนประชาชนเกี่ยวกับอุทกภัย การจลาจลติดขัด และความทุกข์ยากต่างๆ” **นายโดมินิก เฟลด์เดอร์** บรรณาธิการอาวุโสหนังสือเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่กำลังจะตีพิมพ์กล่าวว่า “แต่น่าเสียดายที่คำเตือนนั้นเป็นเรื่องที่ผู้คนจำนวนมากไม่ยากได้ยิน เปรียบได้ดั่งยาขมที่ทุกคนไม่ต้องการรับประทาน”

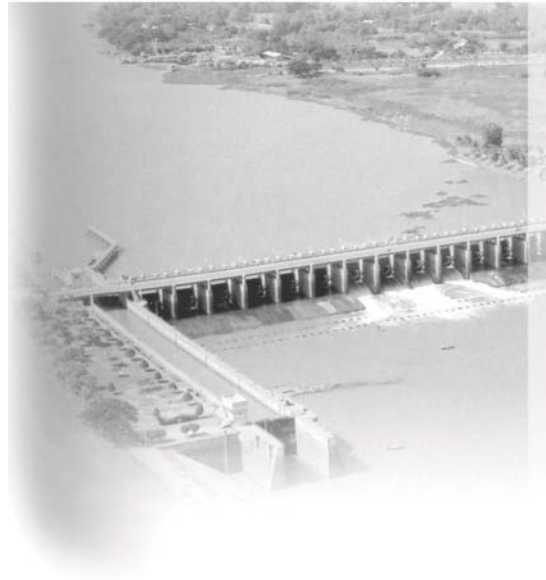
เขาบอกต่อว่า “พระองค์ทรงมุ่งหวังพยายามคลี่คลายปัญหา ทว่าก็ถูกโต้เถียงจากนักการเมือง และข้อเท็จจริง

ก็คือสิ่งที่เรากำลังได้เห็นในตอนนี่”

บทความของเอพีระบุว่า พระองค์ทรงตั้งชื่อโครงการป้องกันน้ำท่วมกรุงเทพฯ ว่า “แก้มลิง” โดยอธิบายจากพฤติกรรมของลิงที่พระองค์ทรงเลี้ยงครั้งยังทรงพระเยาว์ ที่เก็บอาหารไว้ที่กระพุ้งแก้มให้ได้มากที่สุดก่อนที่จะกลืนลงคอในภายหลัง

ทั้งนี้ น้ำทางเหนือที่กำลังมุ่งสู่กรุงเทพฯ จะถูกเปลี่ยนทิศไปยังแก้มลิงก่อนจะไหลลงทะเลหรือเข้าสู่ระบบชลประทานอย่างรวดเร็ว โดยโครงการนี้ยังรวมถึงการสร้างแหล่งเก็บน้ำต่างๆ เช่น บ่อ ลำคลอง และประตูน้ำ พร้อมๆ กับการปรับปรุงระบบการระบายน้ำในกรุงเทพฯ จนทำให้เมืองหลวงแห่งนี้ไม่เผชิญกับปัญหาน้ำท่วมนานกว่าทศวรรษ

เบลกกล่าวว่า อย่างไรก็ตาม ในโครงการนี้จะมีชุมชนบางส่วนรอบกรุงเทพฯ ต้องเสียสละเพื่อปกป้องใจกลางเมืองหลวง และบางครั้งหน่วยราชการก็ผันน้ำเข้าท่วมพื้นที่การเกษตรแทนที่จะเป็นแหล่งเก็บน้ำ อย่างไรก็ตาม

ตามเวลานี้พื้นที่ที่สามารถเป็นแก้มลิงทั้งทางตะวันตก ตะวันออกและทางเหนือของเมือง กลายสภาพเป็นเขตอุตสาหกรรม บ้านเรือนราษฎร สนามกอล์ฟและสนามบิณานาชาติไปเสียแล้ว

ในช่วงต้นปี ๑๙๗๑ พระองค์ทรงเคยเตือนว่า การตัดไม้ทำลายป่าในผืนป่าทางเหนือของประเทศอาจจุดชนวนอุทกภัยในอนาคต เนื่องจากจะไปลดประสิทธิภาพของดินในการดูดซับน้ำ และวันนี้ก็เป็นที่ยอมรับแล้วว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องกับอุทกภัยครั้งนี้ด้วย

ขณะที่ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา กล่าวว่า พระองค์ทรงให้ความสำคัญต่อการจัดการน้ำอย่างยั่งยืน พระองค์ที่ทรงเป็นศูนย์รวมใจของคนไทยทั้งประเทศ ส่งเสริมให้เรื่องการบริหารจัดการน้ำเป็นวาระแห่งชาติ

จาก ASTV ผู้จัดการออนไลน์

๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

๑๑๔๖ - ๗ -

คุณค่าสาระ

น้อมนบ

รำพึงรำพันวันน้ำท่วม

หลังน้ำท่วมบ้านเดือนกว่า น้ำสูงเกือบ ๑ เมตร คือเป็นบ้านยกพื้นสูงเมตร

กว่า จึงเข้าไปท่วมในบ้านชั้นล่างอีกเมตรกว่า ตู้โต๊ะบางตัวยกขึ้นชั้นบนไม่ไหว ก็ไม่หนีแล้ว ปลอยให้แช่น้ำไป

แง่มุมคือน้ำท่วม เหมือนปลูกบ้านอยู่กลางน้ำ ยามลมพัดก็จะเห็นระลอก น้ำพริ้วสวยงาม น้ำใสไหลเย็นเห็นตัวปลาซึ่งไม่รู้มาจากไหนมากมาย ว่ายกันมาเป็นฝูงๆ อากาศแสนสดชื่น มองเห็นน้ำเว้งว้างสุดลูกหูลูกตาจริงๆ เพราะต้นไม้เล็กๆ จมอยู่ใต้น้ำหมด เหลือแต่ต้นไม้ใหญ่ กระจินฉกรรจ์รอบบ้านถูกน้ำท่วมเสีย ครึ่งต้น ยังยืนสู้มีใบสดเขียวจาง และได้รับชัยชนะในที่สุด เมื่อน้ำลดมันก็ยังยืนสง่าท่าทายอยู่

บทฝึกปฏิบัติครั้งแรกในชีวิต อยู่แต่บนบ้าน ซึ่งได้เตรียมการทุกอย่างค่อนข้างพร้อม ไม่ค่อยได้พบหน้าค่าตาผู้คน นานๆ ครั้งจะมีพี่ๆ น้องๆ ในชุมชนพายเรือมาส่งเสบียง นับเป็นลุงยังชีพที่น่าซาบซึ้งใจมาก รอบบ้านส่วนใหญ่หนีน้ำไปแล้ว เพราะเมื่อน้ำขึ้นสูงถึงระดับหนึ่ง ความไม่สะดวกต่างๆ ก็เกิดขึ้น เช่น ไม่มี

ห้องน้ำชั้นบน ตกกลาง
คืนก็มีตสนิทและเจียบ
สังค มี ๒-๓ สิ่งที่ทำให้
รู้สึกดี ๆ คือ วิฑูธานินทร์
ที่หิ้วฟิงข้าวน้ำท่วมและ
ข้าวอื่นๆ เป็นช่วงที่อยาก
รู้มากกว่าโลกภายนอกเกิด
อะไรขึ้นบ้าง และฟิง
ธรรมจาก FMTV กับมี

เวลาอ่านหนังสือดีๆ ที่สะสมไว้ คัดลอกบทความดีๆ ส่ง บก. และ โทรศัพท์มือถือ
ที่ได้ใช้พูดคุยถามข่าวคราวเพื่อนฝูงพี่น้อง

ได้พบเห็นสัตว์ต่างๆ ทั้งมด แมลง ทั้งตัวใหญ่ตัวเล็ก หน้าตาแปลกๆ ที่ต่าง
ก็หนีน้ำเข้ามาในบ้าน บางตัวเราก็ช่วยช้อนมันขึ้นจากน้ำ จัดที่อยู่ให้มันพักอาศัย
บางตัวกัดเรานิ้วบวม มือบวม คงด้วยความตกใจจึงป้องกันตัว แต่ส่วนใหญ่จะเกาะ
มือเราทันทีที่ยื่นออกไป ตะขาบตัวใหญ่หลายตัวก็เข้ามาพักอาศัย พอน้ำลดเราก็
เชิญมันออกไปไว้ในที่ควรอยู่ โดยใช้ไม้เขี่ยตัวมันเบาๆ ใสที่ตักผง งูตัวหนึ่งหลบ
อยู่ใต้โต๊ะ ตอนเคลื่อนย้ายจะทำความสะอาด มันหล่นตุ้บลงที่พื้นข้างตัวน้อง ทำ
เอาเขาร้องตกใจ แล้วเขาก็กล่าวขอบคุณที่งูไม่ฉกกัดเขา เราจึงเป็นผู้กล้า ค่อยๆ เขี่ย
งูใสที่ตักผงซึ่งมีฝาปิด นำไป
ปล่อยยังไม่รู้เลยว่าซึ้งอะไร อีก
ตัวสี่เหลี่ยมปี ปลายหางมีสีน้ำตาล
ตัวนี้พันเกาะตรงระเบียบที่นั่ง
เล่นอย่างเปิดเผย เราเห็นตอนทำ
ความสะอาด จึงส่งเสียงตกทหาย

๐๐๔๕๖ - ๕ -

ให้มันรู้ว่าเราไม่ทำร้ายมัน เกาะ
อยู่ ๓ วัน เมื่อมีผู้มาเยี่ยมเยียน เขา
ออกอาการตกใจมาก และพูดว่า
จะหาคนมาจัดการให้เราเข้าใจ
ความรู้สึกนี้ดี ถ้าไม่จัดการงูเขา
ก็กลัวว่าจะถูกงูจัดการเช่นกัน
น่าสงสารงู เพราะใครเห็นก็

อยากจะฆ่ามัน เป็นวิบากของงู
เคยอ่านธรรมชาติของงู มันเป็น
สัตว์ที่ซึ่กั้วที่สุด มันชอบที่จะ
หลบอยู่ตามซอกมด ที่มันถกกัด
คนก็เพราะความตกใจ เวลาเดิน
ในที่มืดจึงให้ใช้ไม้เคาะเสียงดัง
ไล่ลงไปซะ เราเองก็ต้องนำงูไป
ปล่อยได้แล้ว ความสงสารต้องมี

จิตจำกัด และต้องรู้ความจริงว่างูเป็นสัตว์มีพิษ เหมือนคนพาลที่ไม่สมควรอยู่ใกล้
คบคู้้น มันอาจไม่ทำร้ายเรา ถ้าเราไม่ทำร้ายมัน แต่คนอื่นที่เข้ามาในบ้าน เขาไม่รู้
ไม่เห็น เกิดพลาดไปใกล้มัน อาจโดนถกกัด ผู้สันตติกรรมณีเรื่องงูบอกว่า มันชื่อ
“งูเขียวหางไหม้” แถมตัวใหญ่พิเศษกว่าตัวอื่นที่เขาเคยเห็นมาแม้แต่เราก็ไม่ควร
เสี่ยง จึงปล่อยให้ผู้เชี่ยวชาญในการจับงู นำมันไปปล่อยในที่อันควร

เข้ากรุงเทพฯ ในช่วงน้ำลดลงมากแล้ว พบเห็นสภาพบ้านเรือนทรุดโทรม
เสียหาย ขยะกองโตมากมายริมถนน ขยะส่วนใหญ่เป็นเครื่องเรือนทำจากวัสดุ
ฉาบฉวย สิ่งฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นของชีวิต ที่แต่ละบ้านสะสมไว้ไม่น้อย
เลย น้ำท่วมคงทำให้หลายบ้านมีสมบัตินี้ลดลง และอาจรู้จักแยกแยะสาระและ

- ๑๐ - ๑๑๔๓

อสาระได้แก่งจีน

“น้ำท่วมนี้ถือว่าดีกว่าฝนแล้ง พี่ว่าน้ำแห้งให้ฝนแล้งเสียยังดีกว่า น้ำท่วมปี
นี้ทุกบ้านล้วนมีแต่คราบน้ำตา พี่เห็นน้ำขึ้นบนหลังคา น้ำตาไหลเกล้าสาขชล

น้ำท่วมได้ฝุ่นกระหน่ำซ้ำสอง เสียงพายุก็องเหมือนเสียงของมัจจุราชบน
น้ำท่วมที่ไหนก็ต้องเสียใจด้วยกันทุกคน เพราะต้องพบกับความยากจน เหมือน
คนหมดเนื้อสิ้นตัว

บ้านพี่ก็ถูกน้ำท่วมเหมือนกัน ที่ประจวบคีรีขันธ์เหมือนกัน ไปทุกครอบครัว
สิ้นนาก็ล้ม ไร่แดงก็จมเสียหายไปทั่ว พี่จึงเหมือนคนหมดตัว หมดตัวแล้วนะ
แก้วตา

น้ำท่วมที่ต้องผิดหวังชอกช้ำ พี่คิดเข้าคำปล่อยให้น้ำท่วมตายดีกว่า นื่องอยู่
บ้านดอนช่างไม่เอาทรถึงพี่สักครา ไม่มาช่วยพี่จับน้ำตา ไม่มามองพี่บ้างเลย”

เสียงเพลง “น้ำท่วม” ดังไม่ขาดสายในช่วงนั้น ก็ฟังดีเข้ากับบรรยากาศ นำ
เห็นใจผู้ประสบภาวะน้ำท่วมที่ต้องสูญเสียหลายสิ่ง แม้เสียชีวิตก็เจ็ดย่อยกว่าชีวิต
ข้าวของเสียหาย ไม่มีที่อยู่อาศัย หลายครอบครัวฐานะยากจน หาเช่ากินค้ำบางบ้าน
มีพ่อแม่แก่เฒ่าและเจ็บป่วย ก็อุ้มหนีน้ำกันแทบไม่ทัน

ภาพที่น่าสงสารเหล่านี้ เห็นแล้วน้ำตาตก แต่เมื่อเกิดภาพแห่งความเมตตา
กรุณาของผู้คนมากมายในสังคมที่ขึ้นมือออกมาช่วยเหลือ เอื้ออาทรกันอย่างอบอุ่น
อ่อนโยน น้ำตายังคงไหลไม่ขาดสาย แต่ปรากฏรอยยิ้มประทับใจเพิ่มขึ้นกับภาพ
งดงามภาพแล้วภาพเล่า วันแล้ววันเล่า

น้ำท่วมได้พัดพาเอาความรู้สึกดีๆ ความรัก ความเห็นอกเห็นใจกันมาแจกจ่าย
คนไทยทุกคน การร่วมชะตากรรมเดียวกันทำให้คนไทยซาบซึ้งในน้ำใจของกัน
และกัน สุดท้ายคนไทยมีในหลวงเป็นพ่อของแผ่นดินองค์เดียวกัน จึงหวังว่าลูก
หลานไทยทุกคนจะยิ่งรู้จักสามัคคีกัน จริงไหม

๑๑๔๕ - ๑๑ -

วิธีเนิบช้า

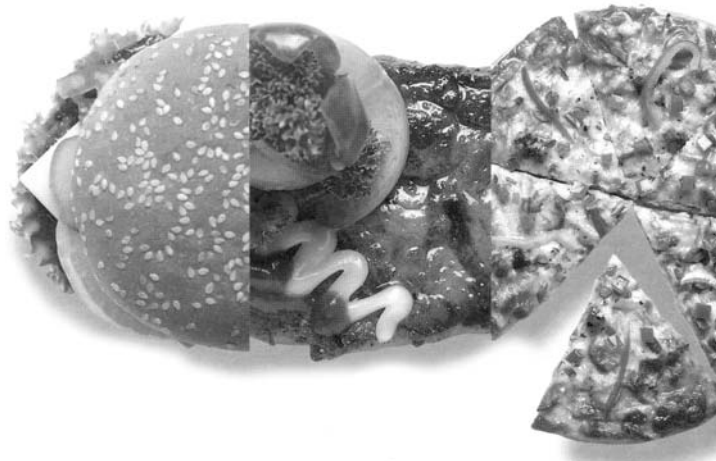
ก้อง บก.

ได้อ่านนิตยสาร คิด Creative Thailand ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๔ แล้วโดนใจมาก อยากบอกต่อ จึงขอนำบางส่วนจากคอลัมน์ “เรื่องจากปก” เขียนโดย คุณณัฐพร ศรีศิริรังสิตมากุล มาตีพิมพ์เผยแพร่อีกครั้ง ด้วยความเคารพระมัดระวังผู้จัดทำที่สรรหาเรื่องดีๆ มาเสนอ

TAKE IT
slow

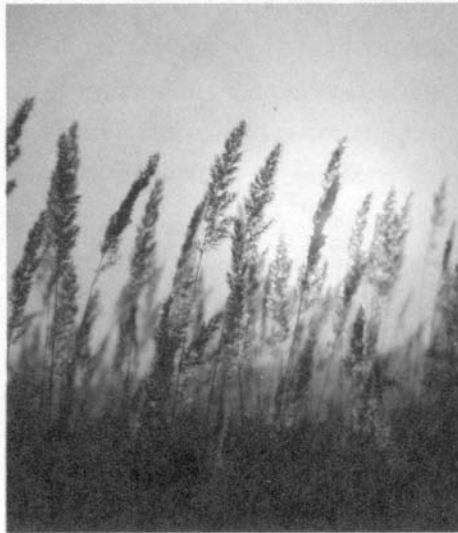
- ๑๒ - *๑๑/๑๑*

โลกที่เทคโนโลยีรุดหน้าจนสามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ได้ในเสี้ยววินาที อาจทำให้หลายคนสนุกกับการค้นพบความสามารถในการทำสิ่งใหม่ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่พอใจจะอยู่กับอัตราเร่งที่เอื้อให้เราทำอะไรได้มากขึ้นในเวลาเท่าเดิม ตรงกันข้ามกลับมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่พอใจจะทำอะไรเท่าเดิมด้วยเวลาที่มากขึ้น และเลือกใช้ชีวิตในจังหวัดที่พวกเขาปรารถนา รวมถึงใช้เวลาชื่นชมความสวยงามในระหว่างการรอคอย จากการริเริ่มของคนกลุ่มเล็กๆ แนวคิดการใช้ชีวิตแบบเนิบช้ากลับกลายเป็นอีกหนึ่งความเคลื่อนไหวที่ส่งอิทธิพลกับสังคมโลกไม่น้อยในวันนี้

Slow Food อาหารจานช้า

สำหรับชาวอิตาลีเลียนที่แสนภาคภูมิใจกับมืออาหารสุดพิถีพิถัน จึงไม่น่าแปลกใจที่ปรากฏการณ์ slow Movement หรือขบวนการเนิบช้าจะเริ่มนับหนึ่งจากเรื่องอาหารการกิน โดยเมื่อแมคโดนัลด์วางแผนจะมาเปิดสาขาในกรุงโรมในปี ๑๙๘๖ คาร์โล เปตริินี นักเขียนคอลัมน์อาหารในเมืองเล็กๆ ที่ชื่อบรา ทางตอนเหนือของประเทศอิตาลีก็ลุกขึ้นมาเป็นตัวตั้งตัวตัดค้านการมาถึงของเจ้าพ่อฟาสต์ฟู้ด เขารวมตัวกับกลุ่มเพื่อนร่วมอุดมการณ์ตั้งสมาคมสโลว์ฟู้ดขึ้นมาสวนกระแส โดยมีสัญลักษณ์เป็นรูปหอยทาก ที่เป็น

เครื่องหมายของการใช้ชีวิตอย่างช้าๆ ไม่รีบเร่ง สนับสนุนให้คนเห็นความสำคัญของศิลปะการทำอาหาร และใช้เวลาชื่นชมกับรสชาติของอาหารไปพร้อมๆ กับการสังสรรค์กับเพื่อนฝูง

ปรัชญาของกลุ่มอาหารจานช้า คือ “ดี”(Good) “สะอาด” (Clean) และ “เป็นธรรม” (Fair) นั่นคือ อาหารที่รับประทานนอกจากจะรสชาติดีแล้วยังควรจะต้องผ่านกระบวนการผลิตที่สะอาด ใส่ใจต่อสุขภาพ ไม่เบียดเบียนสิ่งแวดล้อม ราคาสมเหตุสมผล ในขณะที่เดียวกันเกษตรกรและผู้ผลิตอาหารก็

ควรจะได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมสมกับหยาดเหงื่อแรงงานที่ลงไปด้วย

สำหรับชาวสโลว์ฟู้ด อาหารไม่ใช่เพียงแค่สิ่งที่เรากินเข้าไป แต่ยังเป็นตัวแทนของวัฒนธรรม วิถีชีวิต และภูมิปัญญาของคนแต่ละท้องถิ่น ผู้บริโภคมีหน้าที่และความรับผิดชอบมากกว่าการตักอาหารเข้าปาก เพราะพฤติกรรมการเลือกซื้อของผู้บริโภคคือตัวกำหนดตลาดและชะตากรรมของสินค้า ผู้บริโภคจึงควรศึกษากระบวนการผลิตและความเป็นมาของอาหาร สนับสนุนเกษตรกรรายย่อยในท้องถิ่นที่ผลิตวัตถุดิบ

ดิบตามฤดูกาล และช่วยรักษาความหลากหลายของพืชพันธุ์ธรรมชาติ ดังนั้น แทนที่จะใช้คำว่า “ผู้บริโภค” เปรตรินี่จึงนิยามคำนี้ใหม่ว่า “ผู้ร่วมผลิต” (Co-producer) เพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเกษตรกร ผู้อยู่ต้นทางของการผลิตอาหาร กับปลายทางที่โต๊ะอาหารของผู้รับประทาน

จากจุดเริ่มต้นเล็กๆ ปัจจุบันสโลว์ฟู้ดมีสมาชิกกว่าหนึ่งแสนคนทั่วโลก โดยเป็นแม่งานจัดงานประชุมชุมชนอาหารโลก Terra Madre ทุกๆ สองปี ณ เมืองตูริน ประเทศอิตาลี ที่เปิดโอกาสให้เกษตรกร ชาวประมง คนเลี้ยงสัตว์ นักวิชาการ ไปจนถึงผู้ที่สนใจจากทั่วโลกได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมเวิร์กช็อปเกี่ยวกับการผลิตแบบยั่งยืนและการอนุรักษ์พืชพรรณท้องถิ่นที่ใกล้สูญหาย แลมนยังเปิดมหาวิทยาลัย University of Gastronomic Sciences เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับศาสตร์และศิลป์ของอาหารและกระบวนการผลิตตามหลักสโลว์ฟู้ดด้วย

Slow City เมืองวิถีชีวิตช้า

ด้วยแรงบันดาลใจจากสโลว์ฟู้ด นายกเทศมนตรีของเมืองเล็กๆ สี่แห่งในอิตาลีจึงจับมือกันก่อตั้งขบวนการเมืองเนิบช้าที่เรียกว่า “ซิตตาสโลว์” (Cittaslow) ขึ้นในปี ๑๙๙๙ เพื่อพัฒนาและสร้างสภาพแวดล้อมของเมืองให้เหมาะกับวิถีชีวิตแบบเนิบช้า ก่อนจะขยายเครือข่ายจนมีเมืองสมาชิกทั้งหมดถึง ๗๐ เมืองทั่วโลกในวันนี้

กลุ่มซิตตาสโลว์ต้องการเปลี่ยนวิถีคิดของผู้คนเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในเมืองว่าไม่จำเป็นต้องเร่งรีบและแก่งแย่งแข่งขันกันเสมอไป เมืองวิถีชีวิตช้าปฏิเสธการวิ่งตามกระแสโลกาภิวัตน์แต่เลือกที่จะเดินไปอย่างช้าๆ ไม่รีบเร่ง แต่ก็ไม่ล่าช้าด้วย การพัฒนาเมืองที่น่าอยู่อย่างเป็นระบบด้วยความร่วมมือร่วมใจ และมิตรภาพระหว่างคนในชุมชนสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และไม่ลืมที่จะทะนุบำรุงวัฒนธรรมท้องถิ่นและอนุรักษ์ธรรมชาติ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นบน

พื้นฐานของการพัฒนาแบบยั่งยืนเพื่อ
คุณภาพชีวิตและความกินดีอยู่ดีของทั้ง
ผู้อยู่อาศัยและผู้มาเยือน

ปัจจุบันมีเมืองซิตต้าสโลว์อยู่ ๑๔๑
แห่ง ใน ๒๓ ประเทศทั่วโลก โดยเมือง
ที่จะเป็นสมาชิกได้นั้นต้องมีประชากร
น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คน และต้องผ่านข้อ
กำหนดว่า ๕๐ ข้อ ที่ครอบคลุมเรื่อง
นโยบายด้านสิ่งแวดล้อม ระบบขนส่ง
มวลชน คุณภาพชีวิต ไปจนถึงการ
ส่งเสริมให้คนอุดหนุนสินค้าในท้องถิ่น

ในปี ๒๐๐๗ เกาหลีใต้เป็น
ประเทศในทวีปเอเชียประเทศแรกที่
เข้าร่วมเครือข่ายเมืองเนิบช้า โดยมี
เมืองซิตต้าสโลว์ทั้งหมด ๖ แห่ง เช่น
ฮาดอง (Hadong) ในจังหวัดเคียง
ชางนัมโดที่ขึ้นชื่อด้านการเพาะปลูกชา
เขียว และชินัน (Shinan) ที่ได้รับ
ยกย่องให้เป็นแหล่งผลิตเกลือสมุทรที่ดี
ที่สุดในเกาหลีใต้ ล่าสุด เมื่อปลายปี
๒๐๑๐ เมืองย่าซี (Yaxi) ในมณฑล
เจียงซู ประเทศจีนก็เพิ่งเข้าร่วมเป็น
สมาชิกใหม่ของกลุ่มเมืองเนิบช้าอย่าง
เป็นทางการ

Bra เมืองที่เป็นต้นกำเนิดแนวคิดชีวิตเนิบช้า

Hadong เมือง Cittaslow ในประเทศ

Noerdlingen เมือง Cittaslow
ในแถบบาวาเรีย เยอรมนี

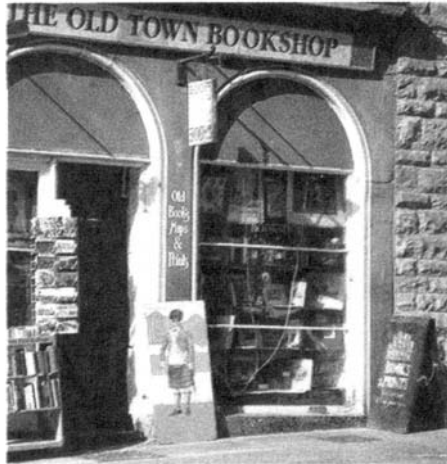
เกาหลิที่ขึ้นชื่อด้านการเพาะปลูกชาเขียว

Slow Travel ละเลียดทัวร์

จริงอยู่ที่การท่องเที่ยวแบบชะ-
งืดทัวร์ที่อัดโปรแกรมแน่นเอียดเพื่อให้
ไปได้หลายๆ ที่ในทริปเดียวนั้นประหยัด
เวลา แถมยังได้รูปคู่กับสถานที่ must-
see ที่แนะนำในไกด์บุ๊กกลับมาโชว์คน
ที่บ้านเพียบ แต่แทนที่จะสนุกกลับ
เหนื่อยแทบขาดใจ และได้รู้จักสถานที่
เหล่านั้นเพียงผิวเผินจนแทบจำไม่ได้
ด้วยซ้ำว่าได้ไปที่ไหนมาบ้าง กลุ่มนัก
เดิน(สวน)ทาง จึงหันมาเที่ยวทีละก้าว
แบบ Slow Travel เพื่อละเลียดความ
สุขที่แท้จริงจาก “การเดินทาง” มาก
กว่าเอาแต่รีบเร่งไปให้ถึง “จุดหมาย”

นักท่องเที่ยวแบบเนิบช้าให้คำ
นิยามตัวเองว่าเป็น “ผู้อยู่อาศัย
ชั่วคราว” พวกเขาจะใช้เวลาอยู่ที่เมือง
ใดเมืองหนึ่งเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่ง
สัปดาห์ เพื่อซึมซาบรายละเอียด
เกี่ยวกับวิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น
อาหาร ศิลปะ และวัฒนธรรมของเมือง
นั้นๆ ไปพร้อมๆ กับการชมความงาม

๑๑๔๕ - ๑๗ -

ของเมือง และสนุกสนานกับการค้นพบสถานที่โปรดเป็นของตัวเอง การท่องเที่ยวแบบสโลว์ทราเวลยังครอบคลุมความหมายไปถึงการเดินทางโดยเรือรถไฟ จักรยาน แทนเครื่องบินด้วย ในเมื่อซื้อตั๋วเครื่องบินแล้ว “ฟักร้อน” จะร้อนไปทำไม จริงไหม

*There is more to life
than increasing its speed.
ชีวิตยังมีอะไรอีกมากมาย
นอกเหนือจากการเร่งจังหวะให้มัน*

◆ มหาตมะ คานธี

- ๑๘ -

ภาวะโลกร้อน (Global Warming)
คืออะไร?

เป็นปรากฏการณ์อันเนื่องมาจากการที่โลกไม่สามารถระบายความร้อนออกไปได้ จึงทำให้อุณหภูมิสูงขึ้น ซึ่งสาเหตุหลักของปัญหานี้มาจากก๊าซเรือนกระจก

ก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gases) มาจากไหนนะ?

ก๊าซเรือนกระจกที่มีอยู่ในบรรยากาศโลก ซึ่งประกอบด้วย

- ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂)
- มีเทน (CH₄)
- คลอโรฟลูโอโรคาร์บอน (CFCs)
- และไนตรัสออกไซด์ (N₂O)

มีคุณสมบัติดูดกลืนความร้อน ทำให้โลกอบอุ่น และเอื้อให้สิ่งมีชีวิตสามารถอาศัยอยู่ในโลกได้ แต่กิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ โดยเฉพาะหลังยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นต้นมา มีการใช้พลังงานฟอสซิล (Fossil Fuel) มาก เช่น น้ำมัน ถ่านหิน และการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ ทำให้ก๊าซเรือนกระจกถูกปลดปล่อยออกสู่อากาศในปริมาณมากเกินไปจนสมดุล บรรยากาศโลกดูดกลืนความร้อนไว้มากขึ้น เกิดภาวะเรือนกระจกหรือโลกร้อนนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศทั่วโลกนั่นเอง

(จากหนังสือ Green guide)

ปีใหม่ ใหม่เพียงวัน เท่านั้นหรือ

ความใหม่... เป็นสิ่งที่มนุษย์หอมหวาน
มนุษย์พยายามแสวงหาความใหม่

๐๐๔๓ - ๑๕ -

สิ่งที่แปลก ที่ใหม่
ทำให้มนุษย์ตื่นเต้น ชมชื่น สมใจได้
แม้แต่วัน เวลาที่วนเวียน
นับตัวเลขเช่นเดิม นับวัน เดือน เช่นเดิม
หมุนเวียนกันมาพบกับจุดอีกจุดหนึ่ง
ซึ่งก็เป็นวันที่หนึ่งอย่างเดิม
เดือนมกราคมอย่างเดิม
เพียงแต่ว่า เลื่อนกาละยาวนานขึ้นไป
เหมือนเราเจอวันพรุ่งนี้
แล้วก็เจอวันพรุ่งนี้อยู่อย่างซ้ำซาก
แต่มนุษย์ก็ยังหลงดีใจกับวันใหม่ของปีใหม่เช่นเดิม

ถ้าผู้ฉลาด ระลึกรู้ความใหม่ที่ประเสริฐสุด
คือ ปุถุชน เป็นความเก่า
ชาติแล้วชาติเล่า
เป็นความเก่าของปุถุชน
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า วนเวียน
ทุกข์แล้วก็สุข สุขแล้วก็ทุกข์ เป็นความเก่าซ้ำซาก
ปราชญ์เอก ผู้ฉลาดจึงจะพยายามค้นหาความใหม่
อันประเสริฐมาให้แก่มนุษย์โลก
จนค้นพบความใหม่ที่ยอดเยี่ยม
คือ การเป็นมนุษย์ใหม่
เป็นมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณชนิดที่บริสุทธิ์สูงสุด

ซึ่งเป็นจิตวิญญาณที่จะต้องฝึกฝน อบรม
สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่
ด้วยความอุทิศสาคะ วิริยะ พากเพียร
มนุษย์พันธุ์ใหม่... ซึ่งเรียกได้อย่างเต็มปากว่า
เป็นผู้เข้าสู่โลกใหม่
มนุษย์เช่นนั้น... เป็นมนุษย์จากคลาจากกิเลส
และสูงสุด เป็นมนุษย์ที่ล้างกิเลสออก
จนหมดเกลี้ยงจากจิตวิญญาณ
เป็นมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณสะอาด บริสุทธิ์
ถึงยอดสูงสุด เรียกว่า “อรหันต์”
มนุษย์เช่นนั้น... เป็นมนุษย์โลกใหม่ มนุษย์พันธุ์ใหม่
ที่บรมศาสดาเอกของโลก
คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เป็นผู้ค้นพบ
และเป็นผู้พิสูจน์มนุษย์พันธุ์ใหม่สำเร็จ
พร้อมทั้งได้สร้างมนุษย์ใหม่ขึ้นมาให้แก่โลก
สิ่งใหม่ที่ประเสริฐสูงสุดนี้แล
เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น น่าสนใจ และน่าไขว่คว้า
โดยเฉพาะแต่ละคน แต่ละคนพึงแสวงหา
และพึงสะสมเอา สร้างตนเอา
ให้เป็นมนุษย์พันธุ์ใหม่
สู่โลกใหม่อันเป็นบรมสุข อยู่ในโลกใบนี้
เป็นมนุษย์ประเสริฐที่มีคุณค่าขึ้นมาให้แก่โลก

-สมณะโพธิรักษ์-

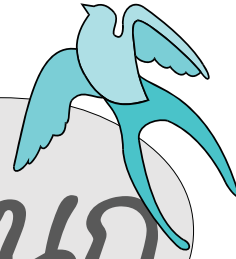
๑ มกราคม ๒๕๒๘

ขอเป็นข่าว

กวี จงกิจถาวร

เรื่องตลกๆ เกี่ยวกับ

ร้งนก

ตอน ผู้เขียนไม่สบายต้อง รักษาตัว ในโรงพยาบาลเป็นเวลานานถึง ๖ เดือน ได้รับของฝากจากผู้มาเยี่ยมเป็น รังนกสีแดงและสีเขียรรวมทั้งหมด ๒๔๗ ขวด โชคดีมากที่ไม่ได้ดื่ม แต่มอบ ให้ญาติโยมเพื่อนฝูงที่มาเยี่ยม ถ้าขึ้นดื่ม หมด มีหวังอาจจะนอนโรงพยาบาลต่อ

น่าสนใจว่าทำไมเวลาคนไทยไป เยี่ยมคนป่วยต้องซื้อรังนกไปฝาก ทั้ง ที่รู้ว่ารังนกในขวดมีส่วนผสมรังนกแท้ น้อยมาก ดื่มไปก็ไม่มียประโยชน์อะไร น่า จะซื้อของฝากที่กินได้ มีประโยชน์ หรือ อิ่มท้องยังดีเสียกว่า

ตอนไม่สบายนั้น ได้รับของฝาก มากมาย แต่ของฝากที่ประทับใจที่สุด คือกล้วยเดี่ยวลูกขึ้นปลาข้างโรงเรียน

เพาะช่าง เพื่อนซี้เรียนหนังสือชั้น ประถมเอามาฝากสองห่อ ราคา ๕๐ บาท แต่เพื่อนต้องจ้างมอเตอร์ไซค์อีก ๓๐๐ บาทให้มาส่งที่โรงพยาบาล สมัย เรียนหนังสือกับเพื่อนชอบแวะมา กินกล้วยเดี่ยวเจ้านี้

นี่คือของฝากที่มีค่าที่สุดในช่วงที่ ไม่สบาย ไม่ใช่ของฝากที่เป็นรังนก สมัย เด็กๆ เวลาคุณพ่อไปเยี่ยมคนไข้ใน โรงพยาบาล คุณพ่อจะซื้อโอวัลติน หรือ นมตราหมีไปให้เพื่อให้คนไข้ดื่ม หวังว่า สุขภาพจะดีขึ้น แต่สมัยนี้มันไม่ใช่ คน ชอบซื้อรังนกเพราะเชื่อว่ามียุทธประโยชน์ ตามคำโฆษณา ซึ่งไม่จริง

บังเอิญวันก่อนเห็นข้อความเล็กๆ ที่ปิดประกาศว่า “ผลวิจัย ม.มหิดล

รังนกสำเร็จรูปชื่อดัง ใส่รังนกแท้แค่ ๑%” ตรงทางขึ้นทางด่วน อ่านแล้ว โดนใจมากๆ เลย อยากรู้ว่าเป็นใคร ทำไมจึงกล้าหาญขายแบบนี้ เสียเงิน เสียทองเพื่อเตือนคนชอบคิดว่าเป็นรังนกแท้

อดีตเพื่อนนักข่าวบอกว่า นายเจียร ลีธนากุล เป็นผู้ทำ นำนับถือมาก คนนี้ ต้องมาช่วยบรรณรักษ์กันเต็มที่ ที่ตกลงมากกว่านี้คือ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ปล่อยให้บริษัทมีชื่อเสียงทำอย่างนี้ได้อย่างไร แย่มากๆ

เรื่องนี้ไม่ชอบมาพากลแน่นอน ต้องโทรหาเพื่อนนักข่าวคนเก่งค่ายมติชน ประสงค์ เลิศรัตนวิสุทธิ์ ให้มา

ดูแลเรื่องนี้ เพราะเขาอ่านเอกสารเก่ง สืบสวนเก่ง และรู้เรื่องกฎหมายดี เชื่อใจได้เลย มันต้องมีเรื่องเน่าๆ อย่างอื่น โผล่ขึ้นมา ต้องมีสินค้าอีกมากมายที่แตกตาชาวบ้าน งานนี้ต้องมีผู้ใหญ่ของ อย. ออกมารับผิดชอบ

จะกินรังนกของแท้ ยังจำได้ แม่จะนำรังนกมาแช่น้ำก่อนล่องหน้าหนึ่งวันให้มันพองเพื่อทำความสะอาด จริงอยู่รังนกดูเหมือนกับวุ้น แต่ก็ไม่ใสแบบวุ้นที่ขายกันในขวด ต้องค่อยๆ คัดเอาชนนกลเล็กๆ เรียวที่เหลื่ออยู่ บางครั้งเป็นคราบเลือดจากคอนกที่ต้องออกมาพร้อมกับเสลดตอนทำรัง หลังจากนั้นต้มน้ำร้อนและต้องใช้น้ำตาลกรวด

เรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับรังนกคงจะยังไม่จบ เพราะมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคได้เรียกร้องให้ อย. ทบทวนการออกใบอนุญาตและพิจารณาเปลี่ยนข้อความบนฉลาก มันทำให้สับสนต่อผู้บริโภคเกิดความเข้าใจผิด

จาก คอลัมน์โลกสาระจีปาณะ
นสพ.คมชัดลึก

รับเชิญ

อัศต์ ฝั่งประยูร

“ลาก่อน”

ชีวิตคนเหมือนงาน “แกะสลัก”

เจาะท่อนไม้ด้วยสิ่วคม เจาะลึก เจาะแรง

เจาะพลาดก็ได้เลือด...เขาผู้นี้สิ่วประจำชีวิตเจาะผิด

ไม่เป็นไปตามเลยเอาที่ท้าวได้

ดูซี ดูไบหน้าเขากำลังรับความเจ็บปวด

เหมือนลูกศรพุ่งจากแฉ่งเข้าสู่ “หัวใจ”

ลูกศรนั้น...อาบยาพิษ

เขาขาดสติ กระทำสิ่งที่กฎหมายลงโทษ
ศาลตัดสินให้เขาตายตกไปตามกันด้วยการ “นั่งเก้าอี้ไฟฟ้า”
เจ้าหน้าที่คุมการประหารผูกตาเขาด้วยหนังแผ่นบางๆ
เพื่อไม่ให้เขาเห็นสิ่งใดๆ รอบตัว
“ชีวิตหนอชีวิต” อีกไม่กี่นาทีเขาจะนำวิญญาณเข้าสู่โลกอื่น
ที่ไหน ไม่มีใครรู้
ปกติหัวใจเต้น ๗๒-๘๐ ครั้งต่อนาที
ไม่หรรอก ขณะนี้หัวใจเขาเต้น ๑๒๐-๑๕๐ หรือมากกว่านั้น
สมองเขาว่าวุ่น พ่อ แม่ ลูก เมีย วนเวียนอยู่ในจิตสำนึก
เวลาสำหรับเขาค่อยผ่านไปช้ามาก...ช้ามาก

๑๑/๕/๕๕ - ๒๕ -

ภายในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ ห้องนั้นเงียบ-เงียบสนิท
เข้มเล่มเดียวตกก็ดังสะท้านสู่หัวใจ...
เขาได้ยินเสียง “กร๊าก” แผ่วเหลือเกิน
แต่กังวานสู่โสตเขาอย่างแรง
เมื่อสวิทช์ไฟถูกนิ้วมือเจ้าหน้าที่กดลง
เขาสะดุ้ง กัดกรามแน่น “หัวใจ” หยุดเด็นนั้น ช้ากว่าเสียงเรียกหา “แม่”
ดังแผ่วลอยมาจากหน้ากากหนังไม่ชัดเจนนัก
วิญญาณเขาลอยไปไหน?
สู่บุญ? สู่กรรม?
สู่กรรม? สู่เวจี?

แพทย์...รู้เขาจากโลกที่เขาเคยอยู่
เคยมีความสุข ร่าเริงในสังคมของเขาแล้ว
เจ้าหน้าที่ภายในห้องเห็นแพทย์พยักหน้า
เซ็นชื่อในแบบฟอร์มแผ่นหนึ่งด้วยใบหน้าเคร่งขรึม
ทุกข์อยู่ที่สมองสั่ง
สุข อยู่ที่จิตสำนึก
ใช่หรือ?

อดูดานญเจ ปิย ชญญา น น ปาเปน สยฺเช
ถ้ารู้ว่าตนเป็นที่รัก ก็ไม่ควรเอาตนนั้นไปพัวพันกับความชั่ว

จากหนังสือ อมฤตพจนนา (ป.อ. ปยุตโต)

๑๑๕๕ - ๒๗ -

เรื่องดีๆ มีไว้แบ่งปัน

สิ่งดีๆ ที่ผมได้จากน้ำท่วม (เมื่อ ๒๕ ตุลาคม ๒๐๑๑, ๐๓:๔๖:๔๗ PM)

ผมพักอยู่ประตุน้ำพระอินทร์ อยุรยา แต่ที่ทำงานอยู่ลาดพร้าว ๘๐ ผมต้องเดินทางไปกลับทุกวัน (บริษัทฯ มีรถรับ-ส่งแค่สะพานใหม่) ตอนเช้าผมจะตื่นสี่ครึ่ง ทำธุระส่วนตัวแล้วออกมารอรถประมาณตีห้ากว่าๆ โดยผมจะนั่งรถเมล์มาลงที่รังสิต แล้วต่อรถตู้มาลาดพร้าว ๘๐ โดยภาพที่ผมเห็นจนชินตาก็คือทุกคนที่รอรถตรงหน้าแม่เจอร์รังสิตต่างรีบวิ่งลงไปบนพื้นถนนโดยไม่นึกกลัวว่าจะชนหรือกีดขวางทางจราจร เมื่อเห็นรถตู้แล่นเข้ามาเทียบท่า ต่างแย่งชิงทั้งเบียดเสียด บางครั้งก็มีถ้อยคำคำทอเสียดๆ หายๆ ตามมาไม่ว่าหญิงหรือชาย คนขับรถบางคนก็พูดจาไม่สุภาพ ขับรถเหมือนแม่ป่วยต้องนำส่งโรงพยาบาลก็ไม่ปาน

ปกติรถตู้สามารถนั่งได้ ๑๔-๑๕ คน แต่ที่นี่มีการเสริมเบาะนั่งให้ได้ ๒๐ คน แออัดขัดเขียด เบียดเสียดจนแทบจะเป็นผิวเมียดกันทั้งคันรถ พอรถออกตัว หน่วยคอลล์เซ็นเตอร์ก็เริ่มทำงานทันที คือต่างควักมือถือออกมาแล้วก็คุยๆ คุยๆ อย่างออกรสออกชาติ ประหนึ่งว่ากรู่นั่งมาในรถคนเดียว ไม่ต้องเกรงใจคนรอบข้าง คนขับก็ไม่ยอมน้อยหน้า โทรคำเมียดด้วยถ้อยคำที่ไม่รู้ไปขุดมาจากไหน บางครั้งยังแถม “แจกกล้วย” ให้รถคันที่วิ่งแซงไปด้วย นี่เป็นชีวิตประจำวันตลอด ๓ ปีที่ผ่านมา

แต่...เมื่อวานนี้เอง ผมรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง แน่นอนครับ “น้ำท่วม” หลายคนบอกน้ำท่วมมันดีตรงไหน ไซ้ครับ น้ำท่วมไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนปรารถนา

- ๒๘ -

แต่น้ำท่วมทำให้ผมได้เห็นชีวิตในอีกแง่มุมหนึ่งของผู้คนในเมืองฟ้าช่องอำไพ
แห่งนี้

วันนั้นผมเลิกงาน ๕ โมงเย็น จึงนั่งรถบริษัทฯ มาลงสะพานใหม่ แล้วนั่ง
รถเมล์สาย ๓๕ ต่อ เพราะน้ำท่วม รถตู้วิ่งไม่ได้ รถเมล์วิ่งลุยน้ำมาถึง กม.๒๕ ก็
ต้องหยุดเนื่องจากน้ำลึก ไปต่อไม่ไหว กระเป๋าจึงแจ้งให้ผู้โดยสารลงจากรถเพื่อ
ไปต่อรถทหาร (ซึ่งไม่รู้ว่าจะมาตอนไหน)

ผมเดินลุยน้ำมารอบบริเวณเกาะกลางถนน ซึ่งมีผู้คนยืนรออยู่ประมาณ ๓๐
คน ผู้คนเหล่านั้นต่างมีสีหน้ากังวล บ้างก็หันมาพูดคุยสอบถามกันว่าจะไปไหน
จะมีรถหรือเปล่า ไอ้หนุ่มนักศึกษาถามข้าจะไปไหน มาผมช่วยถือของให้ พี่ผู้ชาย
ไว้หนวดช่วยอุ้มเด็ก ๓ ขวบ ที่มากับแม่ที่หัวของพระพุทธรูป แฟนสาวของไอ้หนุ่ม
นักศึกษาช่วยแม่เด็กหิ้วกระเป๋า อีกมือใช้กระดาษพับไต่ยุงให้เด็กน้อย ลุงแก่ๆ สอง
คนที่นั่งบนราวเกาะกลางถนนเขยิบที่พร้อมเอ่ยปากเชิญชวนแก้อีกคนซึ่งยืนอยู่
ข้างๆ มานั่งด้วยกัน

มีรถผ่านมาเรื่อยๆ และสิ่งที่ผมเห็นคือ รถเกือบทุกคันจะลดกระจกลง
แล้วโผล่หน้าออกมาถามว่าจะไปไหน ถ้ารถเขาผ่านรายนั้นๆ ก็จะได้ติครถไปด้วย

คนที่อยู่ไม่ไกลไปกัน
เกือบหมดแล้วจะเหลือก็
พวกที่อยู่แถวประตายน
พร บางขัน นวนคร และ
ตัวผม ประตูน้าพระ-
อินทร์ รวมแล้วน่าจะ
ประมาณ ๑๗ คน

เรารออยู่ประมาณ
สองชั่วโมงจึงมีรถไฟร์-

วีลคันทันหนึ่งผ่านมา คนขับหน้าตาขี้ขี้รุ่ม เปิดกระจกอออกมาถามพวกเราว่า “มีใครไปนวนครมั๊ย?” เท่านั้นแหละทุกคนต่างยิ้มแก้มแทบปริ พวกเรารีบทยอยขึ้นรถบ้างก็ช่วยดึงกันขึ้น บ้างก็ช่วยถือของ โดยไม่ต้องเอ่ยปากขอ แต่สิ่งที่พวกเราลืมหัดกันตอนนั้นคือ จำนวนคนกับรถมันไม่เหมาะสมกัน เนื่องจากโพรวีลกระบะมันเล็ก จุได้แค่ ๑๒ คน ที่เหลืออีก ๕ คน คือหนุ่มนักศึกษา กับแฟน ลูกแก่ทั้งสอง และผม พวกเรามองหน้ากัน พี่ผู้ชายมีหนวดเอ่ยปากขึ้นว่า พวกคุณไปกันก่อน เดี๋ยวผมรอคันหลัง ว่าแล้วก็โดดผลุงลงมาเพื่อให้แฟนสาวของหนุ่มนักศึกษารขึ้นไปแทน แฟนหนุ่มนักศึกษายอกไม่เป็นที่ไร ให้ลุงไปก่อนดีกว่า เดี่ยวหนูกับแฟนรอไปคันหลัง และอีกหลายคนก็แสดงเจตจำนงที่จะเสียสละ แต่แล้วสิ่งที่ทำให้ผมแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ก็คือ ป้าที่นั่งอยู่ลุกขึ้นแล้วพูดว่า “ถ้าไปก็ต้องไปด้วยกันหมด” ให้พวกเราทุกคนยืนขึ้นก็จะมีที่พอสำหรับทุกคน จริงอย่างที่แกพูด พวกเราที่เหลือขึ้นมานบนรถได้ จากนั้นพวกเราก็นั่งกอดเอวกันไว้เป็นรูปวงกลมแน่น กระซิบ จะได้ไม่ล้มเวลารถวิ่ง จากนั้นรถก็เริ่มวิ่งลุยน้ำไปเรื่อยๆ ซ้ำๆ ในขณะนั้นสิ่งที่ผมสังเกตเห็นก็คือ รอยยิ้มจากมุมปากของทุกคน บางคนก็มีมุขให้เราได้หัวเราะกันสนุกสนาน ดูแล้วแทบไม่น่าเชื่อว่ากลุ่มคนเหล่านี้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย และเมื่อถึงจุดที่มีคนลงรถ พวกเราก็จะล่าละและอวยพรให้กันและกัน ประหนึ่งญาติตัวเองไม่มีผิด

จนในที่สุด รถก็วิ่งมาถึงนวนครซึ่งเป็นจุดสุดท้าย พวกเราที่เหลือลงจากรถแล้วเดินไปไหว้ขอบคุณเจ้าของรถ แล้วผมก็โบกมือลา หนุ่มนักศึกษากับแฟนเพื่อเดินทางต่อนวนครไปประตูน้ำพระอินทร์ ผมเดินไปยิ้มไป สัมเพลงบ้าง ผิวปากบ้างอย่างอารมณ์ดี แบบที่ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลย

เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ผมรู้ว่า “แสงสว่างนั้นซ่อนอยู่หลังความมืดมิดเสมอ”

ขยะท่วมโลก

ช่วงน้ำท่วมทั่วไทย ใครๆ ก็เป็นทุกข์ ไหนจะห่วงคน ห่วงบ้าน ห่วงรถยนต์ ห่วงทรัพย์สินบรรดามี รวมไปถึงเรือกสวนไร่นาสารพัด แล้วแต่ว่าใครจะมีอะไร มีมากก็ทุกข์มากเพราะมีห่วงมาก ช่วงนี้จึงเป็นเวลาแห่งการพิสูจน์ใจจริงๆ เมื่อไม่ถึงคราวเราก็ยังไม่รู้ซึ่ง ไม่เข้าใจว่าการสูญเสียคนรัก ของรัก ทรัพย์สินสมบัติของเรานั้นมันทุกข์เพียงใด ต้องโดนเข้าเองถึงจะเข้าใจ ที่คิดว่าไม่ยึด ทำใจและวางใจได้นั้น ต่อเมื่อเจอของจริงจึงจะรู้ว่าสอบผ่านไหม

หลายคนน้ำยังไม่ท่วมบ้าน แต่ความกลัวทำให้ต้องรีบกักตุนอาหารแห้งสดทั้งแห้งเท่าที่สามารถจะหามาตุนได้ มนุษย์เรารักตัวเอง กลัวตัวเองอด กลัวลำบาก กลัวไม่มีน้ำสะอาดดื่มใช้ อะไรที่หาทางป้องกันได้ก็จะพยายามทำไว้หมด อันที่จริงความไม่ประมาทและการเตรียมการเป็นสิ่งที่ดี แต่ความกลัวจนเกินเหตุจนขาดสติจะก่อปัญหาอย่างอื่นตามมา

ที่บ้านมีเพื่อนมาค้างด้วยเพราะบ้านเขาอยู่ในเขตอันตรายที่น้ำอาจท่วม เขาเป็นคนชอบกินอาหารนอกบ้านและมักซื้อกลับมากินที่บ้านด้วย เมื่อมาอยู่กับเรา เขาจึงซื้อเผื่อ มิโยที่เราจะบอกว่าไม่ต้อง (เพราะเราเป็นพวกทำกับข้าวกินเองที่บ้าน แถมยังมีตำลึงกับอ่อมแซบให้เด็ดกินได้ทุกวัน) อาหารนอกบ้านทั้งใส่ผงชูรส

ยากันบูด น้ำมันก็ไม่รู้มี
คุณภาพหรือเปล่า ความ
สะอาดเราก็ไม่แน่ใจ หาก

ต้องกินก็กินได้ แต่หากเลี้ยงได้ก็เลี้ยงด้วยการกินอาหารในบ้านมากกว่า

เขาซื้อทั้งอาหารคาว หวาน ผลไม้ทุกอย่างที่เขาชอบและอยากให้เรากินด้วย เพราะมันอร่อย (สำหรับเขา) ก็ทั้งแตงกลิ้น ปรุจรัส เจือสี ขนมาให้เรามากมาย ด้วยความมีน้ำใจยิ่ง แต่มันกลับเป็นภาระของเรามากเพราะต้องพยายามกิน (ทั้งที่เราเตรียมอาหารของเราไว้เองแล้ว) หากไม่หมดก็ต้องใส่ตู้เย็นกินมือต่อไป เพื่อนบอกกินไม่หมดก็ทิ้งไปเลย เราบอกทั้งอาหารไม่ได้ เป็นบาป คนไม่มีกินตั้งมากมาย เราจะทิ้งอาหารได้ยังไง เขาว่าไม่บาปหรอก ก็เรากินไม่ไหวแล้ว เก็บไว้ก็ไม่สด อาจเสีย เราเอามากินต่ออาจป่วยได้ เราพยายามบอกเขาว่า อย่าซื้ออะไรมา ถ้าจะซื้อก็ซื้อมาแต่พอดีกิน อย่าซื้อมากๆ เพราะกินไม่หมด ไม่มีที่เก็บ ตู้เย็นก็เต็มหมดแล้ว (เขาอาจเกรงใจว่ามาอยู่บ้านเรา เลยซื้อของให้เยอะๆ) พูดกันเท่าไรก็ไม่มีทางเข้าใจเพราะเขาอยากซื้อ อยากเอาของมาฝาก ของแต่ละชนิดก็มาในแต่ละถุง ภายในเวลา ๑-๒ วัน ถุงก็อบเก็บหลังไหลเข้ามาในบ้านจำนวนนับไม่ถ้วน ปกติเราเองจะไม่รับถุงใหม่เลยเวลาไปซื้อของ เราจะเตรียมของเราไปเองเพื่อไม่เพิ่มปริมาณถุงในบ้าน แม้กระนั้นถุงต่างๆ ก็ยังมาจากทุกทิศทาง เราก็ไม่รู้จะบอกเขายังไงว่า อย่าเอาถุงมา ของเล็กๆ ก็พยายามรวมให้อยู่ในถุงเดียว ไม่ต้องแยก...เฮ้อ! ยากจริงๆ คนทั่วไปจะไม่เข้าใจรายละเอียดพวกนี้ จะอะไรกันนักกัน

-๑๒- ๑๑/๕/๖๖

หนา กะอีแค่ถุงใบสองใบ เขาไม่สนเรื่องเล็กน้อยพรรค์นี้ แต่เรามองว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ (คนประเภทเราก็คงมีไม่มากเสียด้วย จนบางทีดูเหมือนจะไม่ปกติเอาเสียจริงๆ)

ฉันเห็นคนเอาอาหารใส่โฟมไป แจกชาวบ้าน กินแล้วทิ้ง โฟม ลอยเกลื่อน ชาติไหนถึงจะสลายไป ได้ คนที่ใช้เคยคิดกันบ้างไหม นอกจากความสะดวก เราจำเป็นต้องรับผิดชอบขณะที่เราทิ้งไว้เบื้องหลัง เราสร้างขยะให้ธรรมชาติทุกวัน โดยไม่เคยยั้งคิด รวมทั้งตัดไม้ทำลายป่า เสพสิ่งฟุ่มเฟือยในชีวิตประจำวัน ใช้แล้วทิ้ง ไม่รู้จักถนอม ไม่รู้คุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งที่จริงๆ แล้ว เราเบิกทรัพยากรของลูกหลานมาใช้ล่วงหน้าอย่างไม่ละอายและไม่รับผิดชอบ

ฉันอ่านพบคมคำจากหนังสือ “สรรสาระ” ฉบับ ต.ค.๕๔ ว่า “นักอนุรักษ์ตัวจริงคือคนที่รู้ว่าโลกนี้เราไม่ได้รับมาจากคนรุ่นพ่อ แต่เราขอ ยืมมาจากคนรุ่นลูก” (John James Audubon)

ชีวิตที่เรียบง่าย สมถะ ประหยัด ไม่สร้างมลภาวะ เป็นชีวิตที่

๑๑๔๓ - ๑๑๓ -

ต้องฝึกฝน เรียนรู้ ผู้คนมุ่งหาแต่เงินมาซื้อข้าวของ ทรัพย์สินสมบัติ ความหรูหรา สะดวกสบาย โดยไม่พยายามพึ่งตนเอง เมื่อภัยพิบัติมาถึง เงินซึ่งเคยเนรมิตอะไรต่อมิอะไรให้เราได้กลับไม่มีความหมาย ถึงเวลาที่เราต้องหยุดคิดจริงๆ จังๆ ว่าชีวิตที่เป็นสุขและมีค่านั้นน่าจะเป็นชีวิตแบบไหน

“ท่ามกลางหมู่สัตว์ มนุษย์คือสัตว์เพียงลำพังชนิดเดียว ที่ไม่หยุดความพอใจเมื่อได้สมปรารถนา” Alxander Graham Bell (จากคมคำ หนังสือสรรสาระ ฉบับ ต.ค.๕๔)

-๓๔- *๑๑/๕/๖๖*

รินธรรมให้จำบน

หากมองย้อนไปในอดีตของสิ่งใดก็ตาม จะเห็นทั้งความเปลี่ยนแปลงและเห็นความซ้ำรอยเดิม อย่างที่พูดกันอยู่เสมอว่า “ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย”

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เพราะมนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการศึกษาประวัติศาสตร์ ทั้งๆ ที่ในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกระดับจะต้องศึกษาประวัติศาสตร์หรือพัฒนาการกันทั้งนั้น นับตั้งแต่ประวัติศาสตร์ของชาติ พัฒนาการของโลก พัฒนาการของวิชาการต่างๆ เช่น ประวัติศาสตร์ศิลปะ ประวัติศาสตร์การเมือง ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ เป็นต้น

วิชาที่ทุกคนได้ศึกษาเรียนรู้จากสรรพชีวิตในโลกนี้คือพัฒนาการของกิเลส ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่ซ้ำรอยซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ก็มีน้อยคนเสียเหลือเกินที่จะก้าวพ้นรอยประวัติศาสตร์ เช่นเดียวกับที่เกือบทุกคนต้องเรียนระดับอนุบาลตามลำดับไปจนถึงอุดมศึกษา มีอัจฉริยะน้อยคนที่จะข้ามชั้นเรียนบางชั้นเรียนไปได้

เหมือนที่พวกเราชาวพุทธทุกคนได้ศึกษาพุทธประวัติว่าพระพุทธรองค์ทรงละทิ้งโอกาสในการปกครองประเทศเพื่อทรงแสวงหาทางดับทุกข์ แม้พระเจ้าพิมพิสารจะทูลเชิญให้ทรงครองราชสมบัติครึ่งหนึ่งของแคว้นมคธ ก็ทรงปฏิเสธ และเมื่อทรงค้นพบทางดับทุกข์แล้วก็ทรงเลือกทำหน้าที่สอนประชาชนให้ปฏิบัติตน

รินธรรม - ๑๕ -

ให้เหมาะสมแก่ฐานะและอาชีพของตน

ถ้าเราเชื่อพระปัญญาธิคุณของพระพุทธองค์ ก็จะเห็นว่าคนดีบริสุทธิ์ขนาดพระพุทธองค์ไปปกครองประเทศ ก็ยังมีคุณค่าน้อยกว่าการสอนให้ประชาชนมีธรรมในตน

สอดคล้องกับความเห็นของศาสตราจารย์ ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์ ซึ่งกล่าวในรายการสารคดีวิพากษ์วีรชนคนถูกลืม “ถกหนังเห็นคน” สถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ตอนหนึ่งว่า ใครก็ตามที่มีอำนาจ จะหวงอำนาจ วิธีแก้คือไม่ใช่เรามีอำนาจเสียเอง เราจะต้องทำให้คนอื่นอยากได้อำนาจของเรา กระจายอำนาจในการตัดสินใจออกไปให้มากที่สุด อยู่ๆ คนจะมีอำนาจเองไม่ได้ ตอนที่ขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จะมีอำนาจในการตัดสินใจไม่มากนัก เพราะกว่าจะได้ตำแหน่งนั้น จะต้องมียุทธวิธี มีเครือข่ายที่จะแลกเปลี่ยนประโยชน์กันมาก่อน เพราะฉะนั้นอย่าขึ้นไปมีอำนาจ เพื่อจะได้ไม่ต้องแลกเปลี่ยนกับใคร

ฟังอย่างนี้แล้วคิดถึงหนังเกาหลีหลายๆ เรื่อง พระราชามักจะถูกอำมาตย์ทั้งหลายควบคุมอยู่ในที่ ขนาดคนดีๆ อย่างแดจังกึม พระราชาก็ยังช่วยให้พ้นจากอำนาจชั่วร้ายของเหล่าอำมาตย์ไม่ได้ ต้องให้แดจังกึมหนีไปอยู่ต่างประเทศ อีกเรื่องหนึ่งคือ ซอนต็อก มหาราชินีสามแผ่นดิน หลักการปกครองของซอนต็อกคือเพื่อป้องกันไม่ให้คนมาแย่งอำนาจจากเรา เราก็ต้องกระจายอำนาจ

ใครรู้สึกบ้างว่า หนังเกาหลียกย่องตัวละครหญิงมาก ไม่ว่าจะ เป็นแดจังกึม ซอนต็อก ซอนชู จามอง และทงอี แต่ละคนล้วนเป็นสตรีที่มีสภาวะ เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับมนุษย์คนหนึ่งที่จะเลือกทางเดินของชีวิตอย่างไร เพื่ออะไรหรือเพื่อใคร

นอกจากหนังเกาหลี ก็มีหนังจีนอีกเรื่องหนึ่งที่อยากแนะนำให้ทุกท่านได้ดูกัน เป็นบุญของชีวิตที่ได้รู้เรื่องพระราชินีที่มีคุณสมบัติหาได้สุดแสนยากในบรรดาผู้มีอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ดังที่ปรากฏส่วน

-๓๖-

หนึ่งในบทความของเว็บไซต์ https://www.myfirstbrain.comstudent_view.aspx?ID=64150 ดังนี้

๒๓ ปีของประเทศจีนภายใต้การปกครองของฮ่องเต้ถึงไท่จง นับ

ว่ามีความรุ่งเรือง ก้าวขึ้นถึงจุดสูงสุดอีกยุคหนึ่ง เนื่องจากองค์ถึงไท่จงฮ่องเต้แลเห็นว่า หลังจากผ่านช่วงความวุ่นวายในยุคเปลี่ยนราชวงศ์จากสุยมาเป็นถัง ประชาชนได้รับความลำบากอย่างมาก และบ้านเมืองก็ทรุดโทรมอย่างหนักจากสงคราม พระองค์จึงปรึกษาหารือกับบรรดาขุนนางเกี่ยวกับความรุ่งเรือง และล่มสลายของราชวงศ์ต่างๆ โดยเฉพาะการนำเอาความล้มเหลวและความฟอนเฟะของฮ่องเต้สุยหยางตี้แห่งราชวงศ์สุยมาเป็นบทเรียน

ฮ่องเต้ถึงไท่จงทรงเปรียบเทียบเปรยไว้ว่า แท้จริงแล้วผู้ปกครอง (สมัยนั้นหมายถึงฮ่องเต้ - กษัตริย์) นั้นเป็นเสมือนผู้ฟังปาประชาชน **น้ำทำให้เรือลอยขึ้นได้ ก็ย่อมสามารถทำให้เรือจมลงได้เช่นกัน** (ส่วยเหนิงใจโจว อี้เหนิงฟูโจว) ทั้งยังเคยตรัสไว้ด้วยว่า **ผู้ปกครองจะต้องมีทั้งคุณธรรมและความสามารถ ประชาชนจึงจะยอมยกให้เป็นนาย เมื่อใดที่ผู้ปกครองไร้คุณธรรม ขาดความสามารถ ประชาชนก็จะทอดทิ้ง** (โหย่วเต้าเจ้อเหรินทวยเอ้อเหวยลู่ อู่เต้าเจ้อเหรินซี้เอ้อ

เหวยย่ง)

นอกจากปรัชญาและวิธีการในการบริหารที่ยึดหลัก “ปกครองแผ่นดินโดยธรรม” แล้วนักประวัติศาสตร์จีนรุ่นต่อๆ มายังวิเคราะห์ถึงเคล็ดลับความสำเร็จในการบริหารราชการแผ่นดินของฮ่องเต้ถังไท่จงไว้ด้วยว่า ยังมีปัจจัยหลักๆ อีกสองประการด้วยกันคือ ประการแรก การให้โอกาสและเลือกใช้คนอย่างเหมาะสม อีกประการหนึ่งคือ การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

สำหรับการคัดเลือกคนเข้ามารับใช้พระองค์นั้น ฮ่องเต้ถังไท่จงมีหลักการอันเป็นที่เลื่องลืออยู่ด้วยกัน ๔ ประการคือ

- ◆ ไม่จำกัดว่าเขาผู้นั้นจะเกิดที่ใด
- ◆ ไม่จำกัดว่าเขาผู้นั้นจะเกิดในตระกูลเช่นไร
- ◆ ไม่จำกัดว่าเขาผู้นั้นจะเป็นชนเผ่าไหน
- ◆ ไม่จำกัดว่าเขาผู้นั้นจะเคยเป็นศัตรูกับเราหรือไม่

ขุนนางที่ขึ้นชื่อที่สุดว่าถวายคำแนะนำให้แก่ถังไท่จงอย่างตรงไปตรงมา ยึดความถูกต้องเป็นหลัก โดยมีได้คิดประจบสอพลอต่อองค์ฮ่องเต้ นั่นก็คือ ขุนนางนักคิดและนักประวัติศาสตร์ผู้ทรงเนืองแห่งราชวงศ์ถัง เว่ยเจิง (ค.ศ.๕๘๐-๖๔๓)

ครั้งหนึ่งเมื่อฮ่องเต้ถังไท่จงตรัสถามว่า ข้าจะแยกแยะถูก - ผิดได้อย่างไร เพื่อไม่ให้ถูกหลอก เว่ยเจิงจึงตอบว่า **ฟังรอบด้านย่อมพบความจริง ฟังด้านเดียวกลับกลายโง่งม** (เจียนทิงเจ้อหมิง เพียนชินเจ้ออ้าน)

ความหมายของเว่ยเจิงก็คือ เป็นผู้ปกครองต้องเปิดใจรับฟังความเห็นที่หลากหลาย ทุกด้าน จึงจะเข้าใจความเป็นจริงของเรื่องราว และทำการตัดสินใจที่ถูกต้อง แต่หากฟังความเพียงข้างเดียว ฟังแต่ข้อความที่ไพเราะเสนาะหูย่อมทำให้บ้ำๆ เป้อๆ นับวันยิ่งเลอะเลือน ส่งผลให้ได้ข้อสรุปที่ผิดพลาด การตัดสินใจก็ผิดพลาด

มีสถิติบันทึกไว้ว่าในช่วงที่รับใช้ฮ่องเต้ถังไท่จง เว่ยเจิงเสนอความคิดเห็นคัดค้านมากมายหลายร้อยเรื่อง โดยแต่ละเรื่องล้วนเป็นคุณประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองและองค์ฮ่องเต้อย่างมหาศาล ขณะที่หลายเรื่องก็เป็นเรื่องคอขาดบาดตายที่เว่ยเจิงยินยอมแม้แต่จะเอาศีรษะของตนเองเข้าแลก

เมื่อเว่ยเจิงเสียชีวิตลงในปี ค.ศ.๖๔๓ องค์ฮ่องเต้ถังไท่จงเสียพระทัยอย่างมาก จนถึงกับรับสั่งว่า

หากนำทองแดงมาส่องเป็นกระจก ก็จะสามารถจัดแจงเครื่องแต่งกายให้เป็นระเบียบได้

หากนำอดีตมาส่องเป็นกระจก ก็จะรับรู้ได้ถึงความรู้เรื่องและล่มสลายของยุคสมัย

หากนำคนมาส่องเป็นกระจก ก็จะทราบถึงความสำเร็จและความผิดพลาด
ข้ามักจะใช้กระจกสามบานนี้เพื่อป้องกันความผิดพลาดของข้า วันนี้เมื่อเว่ยเจิงตายไป ข้าก็เหมือนขาดกระจกไปบานหนึ่ง

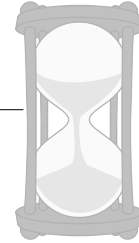
เรื่องดีๆ อย่างนี้อยากให้ข้าราชการประวัติศาสตร์อีกไม่มีว่างเว้นเลยยิ่งดี แทนที่เรื่องเล่าเก่าแก่ที่กลายเป็นเรื่องตลกในปัจจุบัน ที่คนอวดเบ่งถามว่า “มีงูรู้ไหมว่ากูเป็นใคร” คนตอบก็เลยบอกว่า “มีงูยังไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร แล้วกูจะไปรู้หรือ” ใครที่คิดว่าตัวเองหรือผู้อุปถัมภ์ของตัวเองยิ่งใหญ่สูงส่งแล้วใครจะมาทักท้วงไม่ได้ ลองอ่านเรื่องของจักรพรรดิถังไท่จง หรือปราชญ์คนอื่นๆ เป็นบทเรียนประวัติศาสตร์ที่ควรเรียนรู้และสืบทอดเรื่อยไป เป็นธรรมวินิโทษให้ฉำชนชั่ววันจันทร์

บทวิจารณ์

ฟ้าเมือง ชาวหินฟ้า

ธรรมชาติ ของเวลา

ปี ๒๕๕๔ กำลังผ่านพ้นไปพร้อมกับ
ปี ๒๕๕๕ ที่ย่างเข้ามาแทนที่

พ.ศ.๒๕๕๕ หรือ ค.ศ.๒๐๑๒ คือ
ปีที่มีผู้พยากรณ์ว่าโลกจะเผชิญกับภัย
พิบัติครั้งร้ายแรง ตลอดจนเป็นปีสิ้นสุด
ของกาลเวลาตามปฏิทินอารยธรรมชาว
มายาโบราณ อีกทั้งเป็นปีที่ตำแหน่ง
ดาวซูดหนึ่งมาเรียงตัวกันตามภาพใน
หน้าสุดท้ายของหนังสือ “The Lost
Book” ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นหนังสือที่นอ
สตาตามูสเขียนทิ้งไว้ ฯลฯ ปี ๒๕๕๕
หรือ ๒๐๑๒ จึงกลายเป็นปีที่มีความ
หมายสำคัญสำหรับผู้คนจำนวนไม่น้อย
บนโลกนี้ จนฮอลลีวูดนำมาสร้างเป็น
ภาพยนตร์วันสิ้นโลก ๒๐๑๒

อย่างไรก็ตาม พ.ศ.๒๕๕๕ ในอีก
เงื่อนไขหนึ่งของกาลเวลาทางประวัติ-
ศาสตร์ คือปีที่พระพุทธศาสนาจะมีอายุ
ครบ ๒๖ ศตวรรษพอดี นับแต่การตรัสรู้
และแสดงปฐมเทศนาครั้งแรกของ
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ ป่า
อิสิปตนมฤคทายวัน เมื่อ ๒,๖๐๐ ปีก่อน
จึ่งหวะเวลาหลายอย่างที่มาบรรจบกัน
พอดี อาจเป็นสัญญาณชี้ว่าปี พ.ศ.
๒๕๕๕ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงบาง
อย่างที่มีความสำคัญต่ออารยธรรม
มนุษย์ก็ได้

อันที่จริงพุทธศาสนาสอนเรื่อง
กรรมโดยไม่ให้เชื่ออิทธิพลของดวงดาว
ที่มีต่อการกำหนดชะตากรรมชีวิตมนุษย์

แต่ตำแหน่งของดวงดาวซึ่งเป็นหลักบอกเวลาอย่างหนึ่งนั้น อาจจะเป็นเครื่องบ่งชี้ถึง “**จังหวะ**” ของปรากฏการณ์บางอย่างที่คลี่คลายจาก “**แรงสนามของกรรมร่วม**” ที่มนุษย์สร้างขึ้นภายใต้วัฏจักรในห้วงระยะเวลาหนึ่งๆ ก็ได้ เหมือน “**สนามแรงโน้มถ่วง**” ของดวงดาวในระบบสุริยจักรวาล กาแล็กซี และเอกภพซึ่งส่งผลให้เกิด “**จังหวะ**”

ของความเปลี่ยนแปลงสำคัญบางอย่างในห้วงระยะเวลาหนึ่งๆ อาทิ ที่เห็นได้ชัดก็เช่นปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลง การเปลี่ยนฤดูกาลของดินฟ้าอากาศในรอบปี หรือการเกิดน้ำทะเลหนุนสูงซึ่งส่งผลกระทบต่อการระบายน้ำที่ท่วมขังคนกรุงเทพฯ และจังหวัดปริมณฑล เมื่อปลายปี ๒๕๕๔ ที่ผ่านมา เป็นต้น

พระพุทธองค์เคยตรัสไว้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสรู้นั้นเปรียบได้กับใบไม้ในป่า แต่ความรู้ที่ทรงนำมาสั่งสอนมนุษย์เทียบเท่าใบไม้แค่กำมือ ทว่าเป็นใบไม้ในกำมือที่จำเป็นต่อการช่วยให้มนุษย์พ้นจากปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต อันเป็นจุดมุ่งหมายหรือแก่นสาระสำคัญที่สุดขององค์ความรู้ทั้งหลายที่มนุษย์แสวงหา เพราะแรงขับเคลื่อนผลักดันให้มนุษย์ดิ้นรนแสวงหาความรู้ต่างๆ ก็คือความกระหายที่จะประจักษ์ถึงตำแหน่งแห่งที่ของตัวเองในธรรมชาติ โลก และจักรวาล เพื่อมนุษย์จักสามารถปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในทางที่จะช่วยให้สามารถแก้ปัญหา หรือหลีกเลี่ยงจากปัญหาความบีบคั้นทั้งหลายที่ต้องเผชิญ

๐๐๔๓ - ๔๑ -

ภายใต้ธรรมชาติ โลก และจักรวาลที่มนุษย์อุบัติมามีชีวิตอยู่

แก่นสาระสำคัญของใบไม้ในกำมือที่พระพุทธรองค์ทรงนำมาสอนมนุษย์ก็คือเรื่อง “ธรรมชาติของเวลา” ที่ทรงเรียกว่ากฎไตรลักษณ์ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) “เวลา” คือความเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งในอวกาศ (หรือ “รูป”) ภายใต้การรับรู้ของจิตที่เป็นธาตุรู้ (หรือ “นาม”) อวกาศและเวลา (space and time) จึงมีคุณลักษณะเป็นสิ่งเดียวกันในความเป็น “รูป” หรือ “สิ่งที่ถูกรู้” ภายใต้ “ความสัมพันธ์” กับกรอบอ้างอิงของการรับรู้หรือจิตอันเป็น “ธาตุรู้” ที่รับรู้ความจริงแห่งรูปร่างนั้นๆ

อวกาศประกอบขึ้นจากสสาร พลังงาน และที่ว่าง ขณะที่สสารกับพลังงานเป็นสิ่งเดียวกัน (ตามทฤษฎี $E=mc^2$ อันมีชื่อเสียงของไอน์สไตน์) เหมือนไอน้ำในอากาศที่ไร้สภาพ ซึ่งเมื่อควบแน่นรวมตัวเป็นหยดน้ำหรือก้อนน้ำแข็ง ก็จะสามารถเห็นเป็นกลุ่มก้อนของมวลสารฉันทใด พลังงานที่ควบ

แน่นรวมตัวเป็นกลุ่มก้อนก็จะปรากฏคุณลักษณะให้เห็นเป็นสสารต่างๆ ฉะนั้น อวกาศหรือ “รูป” จึงประกอบด้วยพลังงานกับที่ว่าง เหมือนขามข้าวที่ประกอบด้วยรูปทรงของขามกับ “ที่ว่าง” ภายในขาม ถ้าไม่มีที่ว่างก็ไม่มีความเป็นขามข้าว และถ้าไม่มีขามก็ไม่มีที่ว่าง (ภายในขามสำหรับใส่ข้าวจนเกิดเป็น “ขามข้าว”)

ความเปลี่ยนแปลงของอวกาศจะก่อให้เกิด “เวลา” ภายใต้กรอบอ้างอิงของการรับรู้หนึ่งๆ เช่น เวลา ๑ ชั่วโมงก็คือความเปลี่ยนแปลงของเข็มนาฬิกาที่วนรอบที่วงครบ ๑ รอบ หรือเข็มชั่วโมงที่เคลื่อนไป ๑/๑๒ ของรอบหน้าปัดนาฬิกา ซึ่งเข็มนาฬิกาดังกล่าวจะวิ่งเร็วหรือช้าขึ้นกับกรอบอ้างอิงของเวลาที่เรานำไปเปรียบเทียบกับนาฬิกาบางเรือนอาจเดินเร็วไปหรือช้าไปก็ได้ เมื่อเทียบกับเวลาสากลที่เราใช้อ้างอิงเป็นต้น

ตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ถ้าเราขึ้นไปอยู่บนยานอวกาศที่วิ่งด้วยความเร็วเข้าใกล้แสง ความ

เปลี่ยนแปลงต่างๆ ภายในยานอวกาศ (รวมถึงเข็มนาฬิกาที่เป็นเครื่องวัดเวลา) จะช้าลง เมื่อมองจากกรอบอ้างอิงความเร็วของมนุษย์บนโลก ซึ่งเคลื่อนที่ด้วยความเร็วที่ต่ำกว่ายานอวกาศลำนั้น ฉะนั้นเวลาบนยานอวกาศ ๑ ชั่วโมงอาจเท่ากับเวลาบนพื้นโลก ๑ ปีก็ได้ภายใต้กรอบอ้างอิงของการรับรู้ที่ต่างกัน เหมือนเมื่ออยู่บนพื้นโลกเราจะเห็นเก้าอี้ในห้องตั้งอยู่หนึ่งๆ (เพราะเก้าอี้กำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วเท่ากับตัวเรา) อันเท่ากับความเร็วในการหมุนของโลก) แต่ถ้าเราอยู่บนยานอวกาศนอกโลก แล้วมองกลับเข้ามา เราจะเห็นเก้าอี้กำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วที่สูงมาก โดยไม่ได้ตั้งอยู่หนึ่งๆ

โลกแห่งการปรุงแต่งของ “**รูป-นาม**” ที่มนุษย์รับรู้จึงเป็นโลกแห่ง “**สมมติสังขะ**” ที่ขึ้นกับกรอบอ้างอิงหรือเงื่อนไขแห่งการรับรู้ของมนุษย์ อันไม่ได้ดำรงอยู่อย่างเที่ยงแท้ตายตัวเป็นภววิสัย (objective) แต่ขึ้นอยู่กับ “**กฎอิทัปปัจจยตา**” กล่าวคือ “**เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้**

จึงเกิดขึ้น เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ไม่มี เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับ (ด้วย)”

ความจริงอันเที่ยงแท้ที่เป็น “**ปรมาตตะสังขะ**” จึงได้แก่ความจริงของจิต (ที่รับรู้ความจริง) ซึ่งเปลี่ยนแปลงเกิดดับต่อเนื่องเป็นกระแสลันตติอยู่ตลอดเวลา (หรือเป็น “**อนิจจัง**”) โลกแห่งความจริงที่เรารับรู้จึงเป็นแค่ปรากฏการณ์ของความจริงที่ดำรงอยู่เพียงชั่วขณะแล้วดับไปๆ เหมือนภาพแต่ละเฟรมของฟิล์มภาพยนตร์ที่ถูกฉายขึ้นไปปรากฏบนจอซึ่งเกิดขึ้นแล้วดับไปโดยปราศจากแก่นสารความหมายอะไร (หรือเป็น “**อนัตตา**”) เพียงแต่ความจำ (สัญญา) ของจิตได้นำเรื่องราวในความทรงจำมาบูรณาการและปรุงแต่ง (สังขาร) ให้เห็นเป็นบทบาทของตัวละครต่างๆ ในภาพยนตร์ที่ทำให้เราเกิดอารมณ์ความรู้สึก (**เวทนา**) ในทางชอบหรือชัง พอใจหรือไม่พอใจ เมื่อประสบกับอารมณ์ความรู้สึกไม่รักไม่พอใจก็เป็นทุกข์ (หรือเป็นธรรมชาติแห่ง “**ทุกขัง**”) ทั้งๆ ที่ความจริงโดยปรมาตตะแล้ว “**สิ่ง**” อันไม่เป็นที่รักที่พอใจ หรือเป็นที่รักที่

พอใจก็ล้วนมีแก่นแท้ของธรรมชาติแห่ง
ความเป็น “สิ่งๆ เดียวกัน” อันคือความ
เป็น “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” ที่เกิด
ขึ้นชั่วขณะแล้วดับไปๆ

หัวใจสำคัญแห่งหลักพุทธธรรมจึง
อยู่ที่ “อาตาปี สมปะชาโน สติมา
วิเนยฺย โลเก อภิซฺฆมาโทมนสฺส” อัน
คือการใช้ความเพียรเพื่อกิเลสด้วยสติ
และปัญญา ความรู้ตัวชัดในความไม่
เที่ยงเป็นอนิจจัง ซึ่งเป็น “ธรรมชาติ
ของเวลา” ที่ปรากฏอยู่ทุกขณะ แล้ว
ขจัดความยินดี (กิเลสสายโลภะมูล) กับ
ความยินร้าย (กิเลสสายโทสะมูล) ใน
โลกแห่ง “รูป-นาม” ของความรู้
เหล่านั้นออกเสียให้ได้

หลักพุทธธรรมดังกล่าวนี้มีความ
สอดคล้องกับภูมิปัญญาสูงสุดของ
อารยธรรมมนุษย์ปัจจุบัน ในการเข้าใจ
และเข้าถึงความจริงแห่งธรรมชาติ ที่
ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีทางฟิสิกส์
๒ ทฤษฎี (ที่เป็นเสมือนเสาหลักสองต้น
ซึ่งค้ำยันภูมิปัญญาของอารยธรรม
มนุษย์ยุคนี้) อันคือทฤษฎีสัมพัทธภาพ
ของไอน์สไตน์กับทฤษฎีกลศาสตร์

ควอนตัม

ปีพ.ศ.๒๕๕๕ หรือ ค.ศ.๒๐๑๒ จึง
อาจเป็น “จังหวะ” ของห้วงเวลาแห่ง
ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ในความ
รุ่งเรืองของภูมิปัญญาทางพุทธธรรม (ที่
สอดคล้องกับภูมิปัญญาสูงสุดทาง
วิทยาศาสตร์ของอารยธรรมมนุษย์
ปัจจุบัน) เพื่อช่วย “อภิวัฒน์” อารย-
ธรรมมนุษย์ให้พ้นจากความหายนะ
เพราะกิเลสตัณหาอุปาทานของมนุษย์ที่
พอกพูนจนถึงจุดมลวิกฤต (exciting
state) ซึ่งนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงเพื่อ
การปรับสมดุล สู่สถานะที่มีเสถียรภาพ
มากกว่าเดิม (stationary state) ตาม
กฎธรรมชาติในรอบวัฏจักรใหม่ก็ได้ เมื่อ
พระพุทธานุภาพแห่งพระพุทธานุภาพ
โคดมย่างเข้าสู่ต้นศตวรรษที่ ๒๖ ของ
อายุพระศาสนาในภัทรกัลป์นี้

มีศัตรูเป็นบัณฑิตดีกว่ามีมิตรเป็นคนพาล
เพราะคนพาล* ย่อมนำทุกข์มาให้
*พาล แปลว่า เวลา มีคบอด อวิชชา
มีความอ่อน ด้อย ชั่วร้าย เกเร เกะกะ
คนชั่วร้าย คนเกเร

- ๔๔ - ๐๐๔๓

มีแต่ขนมสด
ยอมอดก้ำให้
ศรัทธาจริงใจ
ยิ่งใหญ่สมบูรณ์

ยอมอดก้ำให้

(กุมมาสปีณชชาติก)

พระ ศาสตราเมื่อประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร
เมืองสรวัดถิ่นครหลวงของแคว้นโกศล ทรงเล่าถึง
ความเป็นมาของพระนางมัลลิกาเทวี อัศรมหเสี
ของพระเจ้าปเสนทโกศล

แต่เดิมพระนางเป็นธิดาของหัวหน้านาย
มาลาการ(ช่างทำดอกไม้) ในนครสรวัดถึ เป็นผู้
มีรูปโฉมงดงาม มีปัญญามาก

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี มีเช้าวันหนึ่ง ไปเที่ยวเล่น
ในสวนดอกไม้พร้อมกับพวกเพื่อนๆ นางได้เตรียม
อาหารเป็นขนมกุมมาส(ขนมสด) ติดตัวไป ๓ ก้อน
วางไว้ในกระเช้าดอกไม้ บังเอิญได้พบพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์ กำลังเสด็จเข้าพระนคร
เพื่อบิณฑบาต

พระนางมีจิตศรัทธายิ่ง จึงน้อมเข้าหาถวาย
ขนมกุมมาสทั้งหมดแต่พระศาสดา พระองค์ทรงรับ

ไว้ด้วยบาตร แล้วทรงแย้มยิ้มให้
ปรากฏ พระอานนท์ได้เห็นพระ
อาการนั้น

ครั้งมีโอกาส พระอานนท์ได้
ทูลกับพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไร
หนอเป็นเหตุให้พระองค์ทรงแย้ม
ยิ้ม เมื่อตะกี้นี้”

“ดูก่อนอานนท์ เด็กสาวที่ใส่
บาตรด้วยขนมกุมมาสแก่เรานี้ จะ
ได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้า
ปเสนทิโกศล ภายในวันนี้ทีเดียว”

วันนั้นเอง พระเจ้าปเสน-
ทิโกศลทรงรบกับพระเจ้าอชาต

ศัตรู แต่ทรงพ่ายแพ้ในการรบ เสด็จล่าถอยผ่านที่สวนดอกไม้แห่งนั้น ทรงสดับ
เสียงเพลงที่นางมัลลิกาขับร้องอยู่ ทำให้พระทัยแจ่มใสขึ้นคลายทุกข์ได้ จึงทรง
ควมมำดั้นเข้าไปในสวน ทอดพระเนตรนางมัลลิกาแล้ว ก็มีพระทัยปฏิบัติรักใคร่
ทรงสนทนากับนางแล้วก็ยิ่งพอพระทัย ที่นางยังไม่มีสามี จึงทรงทำการลู่ขอกับ
ตระกูลของนาง แล้วอภิเษกในวันนั้นทีเดียว

พระนางมัลลิกาเทวีได้รับแต่งตั้งเป็น**พระอัครมเหสี** เป็นที่โปรดปรานพอ
พระทัยของพระราชาเป็นอย่างยิ่ง พระนางเป็นผู้ประกอบด้วยธรรมอันดีงาม มี
ศรัทธาใกล้ชิดแม่กับพระศาสดา

ต่อมาเรื่องราวการถวายขนมกุมมาส ๓ ก้อนแด่พระศาสดา แล้วได้เป็นพระ

อัศวินเหลิ ระเบิดลือลั่นไปทั่วพระนคร แม้ในหมู่สงฆ์ก็พากันสนทนาในเรื่องนี้ ครั้น พระศาสดาทรงทราบเรื่อง จึงตรัสกับหมู่สงฆ์ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่น่าอัศจรรย์เลย การที่พระนางมัลลิกาเทวีถวายขนม กุมมาสแก่เรา ผู้เป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า แล้วได้เป็นอัศวินเหลินั้น เพราะ พระพุทธเจ้าผู้ก่อตั้งศาสนาย่อมมีพระคุณมาก แต่บังเกิดในกาลก่อน ได้ถวายขนม กุมมาสจืด ไม่ผสมเกลือ ไม่มีน้ำมัน ไม่ผสมน้ำอ้อย แก่พระปัจเจกพุทธเจ้า (พระพุทธเจ้าที่ไม่ได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา) แล้วได้ครองราชสมบัติ นี้ ลี! จึงน่าอัศจรรย์แท้”

แล้วทรงเล่าเรื่องราวนั้น

ในอดีตกาล มีชายคนหนึ่งเกิดในตระกูลของคนยากจน เขาเลี้ยง ชีวิตอยู่ได้ ด้วยการรับจ้างทำงานให้แก่เศรษฐีคนหนึ่ง

วันหนึ่ง เขาได้ซื้อขนมกุมมาส ๔ ก้อนจากตลาด เพื่อเป็นอาหารเช้า แต่ ขณะจะไปทำงาน ได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ๔ องค์ เสด็จบิณฑบาตอยู่ ด้วย ศรัทธามากจึงตัดใจอมอดอาหาร คิดว่า

“เราควรถวายขนมกุมมาสทั้งหมดนี้ แต่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔”

เขาจึงนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วใส่บาตรด้วยขนมกุมมาส บาตรละ ๑ ก้อน พร้อมกับบมัสการว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ด้วยผลแห่งบุญ โปรดอย่าให้ต้องเกิดเป็นคนยาก จนอีกเลย ขอให้การถวายทานนี้ จงเป็นปัจจัย (เหตุ) แห่งการบรรลุพระ สัพพัญญุตญาณเถิด”

ตั้งแต่นั้นมา เขาอาศัยปีติในทานนั้นเป็นอารมณ์ กระทำบุญทานตลอดชีวิต จนถึงแก่กรรม ตายแล้วก็ได้ไปกำเนิดในพระอุทรของ**พระอัครมเทสีของพระเจ้าพาราณสี** ประสูติแล้วมีพระนามว่า **พรหมทัต**

ครั้งเติบโตเจริญวัย ได้เสด็จไปนครตักสิลา ร่ำเรียนศิลปะทุกอย่าง จบการศึกษาแล้วก็กลับคืนสู่กรุงพาราณสี

ต่อมาเมื่อสิ้นรัชกาลแล้ว ก็ทรงขึ้นครองราชสมบัติเป็น**พระเจ้าพรหมทัต** มี**พระราชธิดาเลอโฉมของพระเจ้าโกศล** เป็น**อัครมเทสี**ของพระองค์

ในวันฉัตรมงคล ซึ่งตรงกับวันบรมราชาภิเษก มีการเฉลิมฉลองกันทั่วพระนคร พระองค์ได้เสด็จเสียบพระนคร แล้วเสด็จขึ้นพระราชบัลลังก์ ทอดพระเนตรพสกนิกรทั้งหลาย พลันทรงระลึกชาติได้ ถึงกุศลกรรมที่บำเพ็ญไว้ในปางก่อน ทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยปีติ มีพระราชหฤทัยชุ่มเย็น ตรัสเป็นเพลงขับร้องออกมา

“ได้ยินว่า การแสดงความเคารพใน**พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์อโนมทัสสี** มีคุณไม่น้อยเลย เชิญดูผลแห่งก้อนขนมกุมมาสแห่ง ไร่รัสเค็ม ส่งผลให้เราได้สมบัติมากมาย ช้าง ม้า วัว ทรีพย์ ข้าวเปลือกเป็นอันมาก ตลอดทั้งแผ่นดิน มีอำมาตย์ คหบดี พราหมณ์ และนารีทั้งหลายที่สวयประหนึ่งนางฟ้า ล้วนเป็นสมบัติของเรา ที่อาศัยการถวายขนมกุมมาส ๔ ก้อนแด่**พระปัจเจกพุทธเจ้า**ทั้งหลายนั่นเอง”

เพราะทรงร้องบทเพลงนี้ ใครๆ คิดว่าพระราชาทรงโปรด จึงพากันนำไปขับร้องฟ้อนรำทั่วพระนคร ทำให้พระมเหสีมีพระราชประสงค์อยากทราบใจความของเนื้อเพลงนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะสนทนากัน พระนางได้โอกาสดี จึงตรัสถามพระเจ้าพรหมทัต

“ข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐ ผู้มีอริยาศัยเป็นกุศล ผู้บำรุงรัฐให้เจริญ

พระองค์ทรงขับร้องเพลงนั้นอยู่เสมอ ด้วยพระทัยประกอบด้วยปีติอันแรงกล้า ได้โปรดตรัสบอกใจความแห่งบทเพลงนั้นแก่หม่อมฉันด้วยเถิด”

พระราชาทรงสดับแล้ว จึงตรัสให้ความแจ่มแจ้งแก่พระนาง

“ชาติก่อนเราเคยเกิดเป็นคนยากไร้ในครนี้แหละ เป็นลูกจ้างเขา อาศัยการทำงานเลี้ยงชีวิต แต่เราเป็นผู้มีศีลสังวร (สำรวมในศีล) มีอยู่วันหนึ่งเราได้พบสมณะ ๔ รูป ซึ่งประกอบด้วยอาจารย์ (ความประพฤติดี) และทรงศีล เป็นผู้เยือกเย็นแล้ว ไม่มีอาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน) ทั้งปวง เราบังเกิดจิตเลื่อมใส ได้ถวายขนมกุมมาสแก่สมณะเหล่านั้น ผลแห่งกุศลกรรมนี้ จึงทำให้เราได้เสวยราชสมบัติ อันมีแผ่นดินแผ่ไพศาลไปด้วยสมบัติทุกชนิด”

พระนางทรงรับทราบอย่างนั้น ก็มีพระทัยเลื่อมใสยิ่งขึ้น จึงตรัสว่า

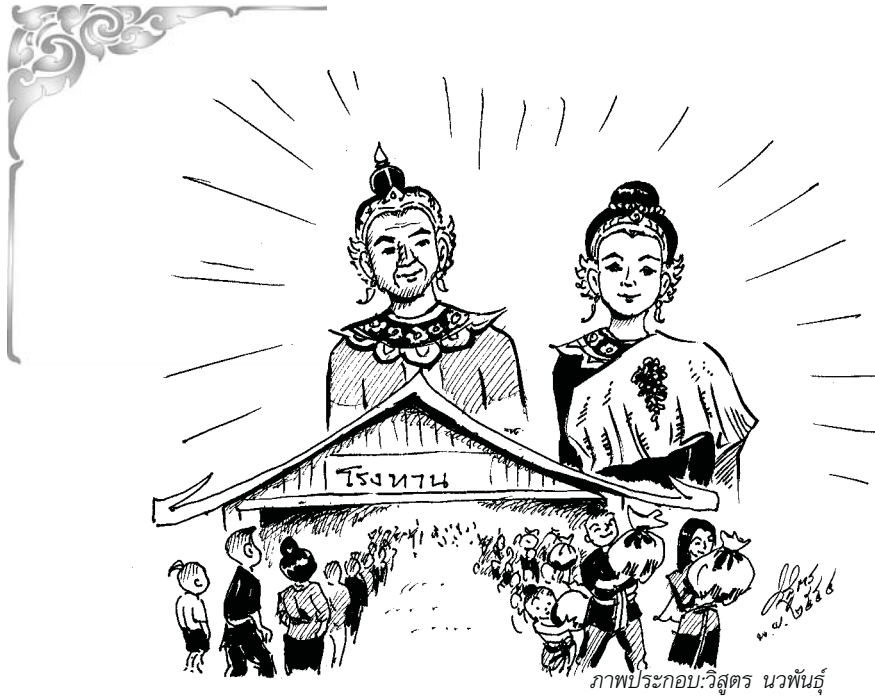
“ข้าแต่พระองค์ผู้มีพระทัยเป็นกุศล ถ้าเป็นเช่นนั้น **พระองค์ทรงพระราชทานเสียก่อน แล้วจึงค่อยเสวยเถิด ทรงอย่าประมาทในบุญทั้งหลาย** ทรงยังธรรมจักร(หมุนกงล้อแห่งธรรม) ให้เป็นไป อย่าทรงตั้งอยู่ในอธรรมเลย ทรงดำรงอยู่ใน**ทศพิธราชธรรมเถิด** (ทศพิธราชธรรมเป็นคุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมืองคือ ๑. การให้ ๒. ถือศีล ๓. ไม่สะสม ๔. ซื่อตรง ๕. อ่อนโยน ๖. เพียรเผาผลาญกิเลส ๗. ไมโกรธ ๘. ไม่เบียดเบียน ๙. อดทน ๑๐. ไม่คลาดเคลื่อนจากธรรม)

ทรงสดับแล้วก็เห็นด้วยกับพระนาง จึงตรัสรับคำ

“แน่นอน เราจะประพฤติตามที่พระอารีย์เจ้าได้ประพฤติมาแล้ว พระอรหันต์ทั้งหลายเป็นที่พอใจของเราแท้ เราปรารถนาจะได้เห็นท่าน”

ครั้นตรัสอย่างนี้แล้ว ทรงย่อนถามพระนางบ้าง

“ดูก่อนเทวี เธอช่างงดงามอยู่ในท่ามกลางหมู่নারีทั้งหลาย งามราวกับนางฟ้าบนสวรรค์ เธอได้กระทำความดีงามอะไรไว้ จึงมีผิวพรรณผุดผ่องยิ่งนัก”

พระนางก็ทรงเป็นผู้ระลึกชาติก่อนได้ จึงทูลเรื่องในอดีตว่า

“หม่อมฉันเคยเป็นทาสี (ทาสผู้หญิง) ทำงานรับใช้อยู่ในตระกูลของ
กฤมพี (คนร่ำรวย) แต่เป็นผู้สำรวจมระวังอยู่ในธรรม มีศีล มีความเห็นที่ถูกต้อง
 ตรงธรรม มีอยู่วันหนึ่ง หม่อมฉันมีจิตยินดีใหญ่หลวง ได้ถวายอาหารของตนแก่
พระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งกำลังเที่ยวบิณฑบาตอยู่ ด้วยผลแห่งกรรมดีนั่นเอง
 ทำให้หม่อมฉันได้มาเป็นเช่นนี้”

พระราชาและพระมเหสีทั้ง ๒ พระองค์ ต่างทรงเห็นผลแห่งบุญในการให้
 ทานแล้ว

นับแต่นั้นมา ยิ่งทรงสร้างศาลาโรงทาน ๖ แห่ง คือ ที่ประตูเมืองทั้ง ๔ ที่
 กลางพระนครอีก ๑ แห่ง และที่ประตูพระราชวังอีก ๑ แห่ง แล้วกระทำมหาทาน
 แจกจ่ายไปทั่ว ทั้งทรงรักษาศีลตราบอวสานต์แห่งพระชนม์ชีพ ทรงมีสวรรค์

(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) เป็นที่ไปในเบื้องต้น

ครั้งจบชาตกนี้ พระศาสดาตรัสว่า

“พระราชเทวีผู้เลอโฉมในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระนางพิมพาในบัดนี้ ส่วน
พระเจ้าพรหมทัตได้มาเป็นเรตถาคตในบัดนี้”

● **ฉวมพุท**

ศุกรี ๑๖ พ.ค.๒๕๕๑

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓/ข้อ ๑๑๐๗)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙/หน้า ๔๑๗)

พระพุทภษิต

มววมณเณถ ปุณณสส น มตตํ อคมิสสติ อุตพินทุ นิปาเตน อุตกุมโภปี
ปุรติ อปุรติ อีโร ปุณณสส โลกํ โลกปี อัจฉินา

ผู้มีปัญญา ไม่ควรดูหมิ่นบุญว่า บุญเล็กน้อยจักไม่มาถึง นักปราชญ์สั่งสมบุญ
ทีละน้อย ย่อมเต็มไปด้วยบุญ เหมือนหมอน้ำเต็มด้วยน้ำที่ตกทีละหยาดฉะนั้น

(ข้อคิดจากธรรมบท ทางแห่งความดี ๒)

พรังพาย

รับเชิญ

ในค่ายวิถีธรรม

● สิริมา ศรสุวรรณ

เพราะว่ารัก

เราโน โลทาไลเนน (Rauno Laitalainen) ชาวฟินน์ (Finn) ้วยหกสิบห้าปี อดีตหัวหน้าทีมที่ปรึกษารัฐบาลด้านการจัดการป่าไม้ ปฏิบัติงานในประเทศแถบเอเชียและอัฟริกา ประเทศสุดท้ายก่อนวางภารกิจด้านนี้คือประเทศโมซัมบิก เราโนวางแผนเดินทางเที่ยวรอบโลกกับเพื่อนและภรรยา (คือผู้เขียน) เพื่อพักจากการงานอันหนักหน่วง แต่ภรรยาแจ้งว่าจะรักษาโรคตับอักเสบด้วย “การแพทย์วิถีพุทธ” ซึ่งมีการจัดค่ายอบรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง จังหวัดกาญจนบุรี

เราโนอาสาขับรถไปส่ง และอยู่เป็นเพื่อนภรรยาในค่ายจนกว่าจะจบหลักสูตร ตั้งแต่วันที่ ๑-๗ กันยายน คกนี้ ในวันที่ ๖ กันยายน เราโนกล่าวเปิดใจบนเวทีโดยคุณสมุสาสิ วิวัฒน์วิชา เป็นผู้ดำเนินรายการว่า เขามีได้ศรัทธาในแนวทางนี้มาก่อน แต่ก็ไม่ต่อต้าน การที่มาอยู่ในค่ายและทำตามกติกาของกลุ่ม เพราะภรรยาขอร้องให้ลองปฏิบัติดู

- ๕๒ - ๑๑/๕๓

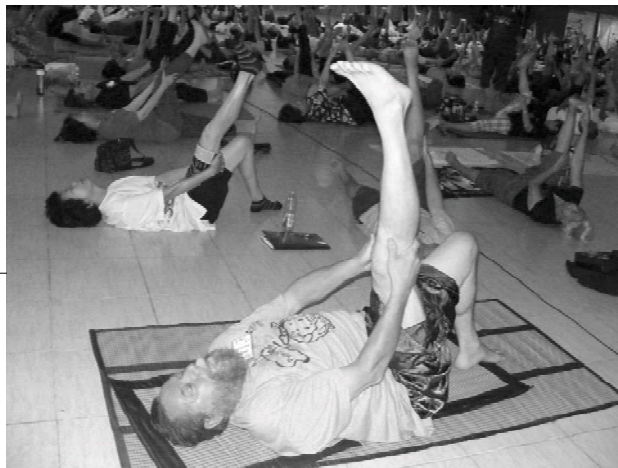
ด้วยเมตตา

เราโน้ตั้นเช้า ออกกำลังกาย รับประทานอาหารจืดๆ ที่จัดให้อย่างมีความสุข ปฏิบัติทุกขั้นตอนที่จิตอาสาแนะนำ แม้จะไม่คุ้นเคย ทั้งไม่ชอบการสวนล้างลำไส้ (detoxification) แต่ด้วยความเกรงใจในความเมตตาของคุณเพลินพิศ ลังษ์บุญลือ (คุณแขก) จิตอาสาอาวุโสซึ่งกรุณาให้สนทนาซักถาม นายแพทย์สมภพ ฤทธิภรณ์ (คุณหมอแพต) ซึ่งบินจากสหรัฐอเมริกา มาฝึกเข้มเพื่อรักษาอาการมะเร็งปอด ระยะที่ ๔ คุณรัตนา รักวิจิตรกุล (คุณจูหรือจู้ต) เพื่อนที่เข้าร่วมการอบรม

กล่าวเปิดใจ

กางบริหาร

กัลชา

กัลชาน้ำแก้ว งามิไสย

พอกหน้าดูดพิษ

คุณรัตนา รักฉิฉิทรกุล
แรงบันดาลใจสำคัญในการฝึก

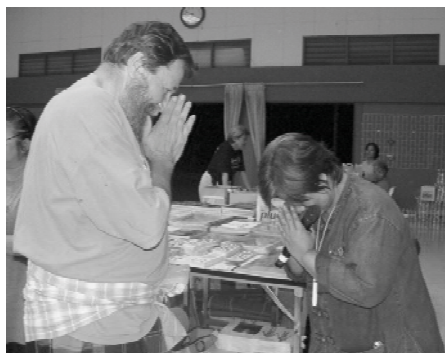
สบายใจ ออกกำลังกาย

ในกลุ่มอาการโรคเดียวกัน พยายามอธิบายให้เห็นประโยชน์ของการสวนล้าง ลำไส้ จนเราโนกล่าวแก่ภรรยาว่า “ผมยอมแพ้ความเมตตาของพวกเขา” เพื่อนๆ ในค่ายพากันมาให้กำลังใจ มิตรไมตรีหลังไหลมาสู่ชายชราจากทั่วโลกเหนือ “ผม คงเป็นเหมือนอูรังอุ้งตั้งพันธุ่น่ารัก พวกเขาจึงพากันมาดูแลผม มีแม่ชีเอากล้วยมา ให้ผมสองใบด้วย” เราโนกล่าวอย่างมีความสุข

หกวันหลังจากใช้ชีวิตในค่าย เราโนน้ำหนักลด ๕ กิโลกรัม ค่าความดันโลหิต ซึ่งเคยสูงถึง ๑๔๐ มาเป็นเวลา ๓๕ ปี อย่างต่อเนื่อง ลดลงเหลือ ๑๒๗ นอกจากนี้ สุขภาพดีขึ้นอย่างมหัศจรรย์ เราโนกลายเป็นสามัคคนใหม่ สุกภาพ อ่อนโยนกว่าเดิม ช่วยภรรยาทำงานบ้าน ซึ่งพฤติกรรมประการหลังเป็นนิมิตใหม่

คุณเทพินเกิด สว่างบุญลือ ถิระวัฒน์ไฉฉล

ขอบคุณ จิตอาสาที่เอาใจใส่ดูแล

ขอบพระคุณหัวหน้าฝ่ายครัว

ขอบคุณและมอบนาถ “สมดุลงแห่งชีวิต” แต่คุณหมอใจเพชร

พ่ายพระพุทธองค์

“ใจเพชร กล้าจน” หรือคนเรียกกันติดปากว่า “หมอเขียว” ได้เปิดพระไตรปิฎก ค้นกลั่นกรองอย่างวิเคราะหวิสัยโดยละเอียดพิสดาร มาแบ่งปันความรู้ด้านสุขภาพกาย ใจ แก่พี่น้องผองเพื่อน (วิธีการดูแลสุขภาพแนวพึ่งตนเองแบบเศรษฐกิจพอเพียง หรือการแพทย์วิถีธรรม ดูรายละเอียดได้ที่ www.morkeaw.net หรือหาซื้อหนังสือ, ซีดี ศึกษาได้ที่ร้านธรรมทัศน์สมาคม ใกล้พุทธสถานสันตติโคศกกรุงเทพฯ โทร.๐๒-๓๗๕-๔๕๐๖)

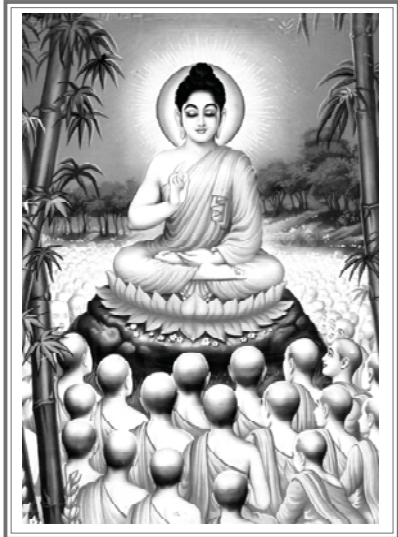
วันที่ ๑๐ กันยายน คกนี้ ที่จังหวัดลพบุรี เรานอได้มีโอกาสดพบหมอ “ใจเพชร” เขามอบไม้แบล็ควูด (black wood) ซึ้นบางๆ ห้าซึ้น ซึ่งเขานำมาจากประเทศโมซัมบิก ประกอบเป็นรูปนกกางปีก เกาะบนเสา เมื่อจัดวางเข้าอย่างสมดุลง แม้จะแก่ว่างอย่างไร นกก็ยังไม่วางดอยู่ เขากล่าวแก่คุณหมอว่า “เมื่อชีวิตสมดุลงก็สบาย” เขาคารวะในความมุงมั่นที่คุณหมอซึ้นนำสมดุลงแห่งชีวิตแก่เพื่อนร่วมทุกข์ และนี่คือส่วนหนึ่งแห่งคำสอนของพระพุทธองค์ซึ่งเรานอกล่าวว่า “ผมยอมจำนน”

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๔

- ๕๖ - ๐๐๔๓

รอบบ้านรอบตัว
อุบาสก ชอบทำทาน

เปิดโลกวิสดารา:

หลักธรรมที่ไม่ได้เปิดเผย
(ภาค ๒)

บท: นี้เรากำลังมาถอดรหัสโอวาทปาฏิโมกข์กันนะครับ
หลักธรรมในโอวาทปาฏิโมกข์ ที่จริงเป็นหัวใจของชีวิต ซึ่งดูเหมือนรู้ แต่ก็
ไม่รู้ซะครับ

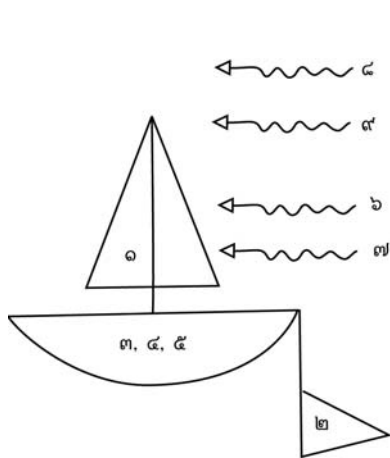
เปรียบเทียบแล้วเหมือนเรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่คนไทยทั่วประเทศ
“รู้จัก” แต่จากงานวิจัยพบว่า จริงๆ แล้วคนไทยยังไม่รู้จักตัวตนของเรื่องนี้ถึง
๘๐ %

สรุปก็คือ รู้เป็นแพชชั่นเท่านั้นเอง!

ข้อสำคัญในเนื้อหาโอวาทปาฏิโมกข์ ๙ ประเด็น ๓ หลักการ พระพุทธเจ้า
ทุกพระองค์ล้วนกล่าวสอนมนุษยชาติเช่นนี้ๆ ไม่ว่าจะล้านปีก็จะแนวนี้ ทำนองนี้
มาตลอด

สรุปความแปลว่า เนื้อหาหลักสูตรของพระพุทธศาสนาก็จะอยู่ในกรอบนี้
แหละ ไม่ได้ไปชอกซอน เจาะลึกในเรื่องอื่นๆ แต่อย่างใด

ในเนื้อหา ๙ ประเด็น เป็นการขยาย ๓ หลักการให้เป็นรูปธรรมชัดเจนขึ้น
 จะได้เห็นแนวปฏิบัติในชีวิตประจำวันว่าควรจะเป็นอย่างไร
 หากสมมุติเป็นเรือ เราจะได้ตัวเรือ คือ เนื้อๆ ของชีวิต นั่นคือ การไม่ทำ
 ร้าย-ไม่ทำลาย และไม่เบียดเบียน (๓, ๔, ๕)

โดยมีทางเลือบบังคับทิศทาง (๒) คือพระ
 นิพพานเป็นเป้าหมาย

มีใบเรือ (๑) คือ ขันติที่ต้องอดทน
 ตลอดเวลาในทุกๆ กิจกรรม

โดยมีกองกำลังสนับสนุนที่ ๑ (ลมล่าง)
 คือวินัยกับการรู้ประมาณในการบริโภค (๖,
 ๗) เหมือนเป็นแรงลมช่วยพัด

ทั้งนี้ยังมีกองกำลังสนับสนุนที่ ๒ (ลม
 บน) มาเป็นตัวช่วยเสริมอีกแรง (๘, ๙) มา
 เรียนรู้อารมณ์นิพพานด้วยการอยู่ในสถาน

สงบสงัดบ้าง และต้องไม่หยุดการฝึกฝน ต้องฝึกจิต แก่ไขจิตให้ดีขึ้น สูงขึ้นเสมอๆ

ใน ๙ ประเด็นนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้สรุปออกมาเป็นแค่ ๓ หลัก
 การ ซึ่งใน ๓ หลักการก็ยังมีนัยยะที่ลึกซึ้ง น่าจะเล่าสู่กันฟัง

	กรอบแนวคิดที่ ๑	กรอบแนวคิดที่ ๒	กรอบแนวคิดที่ ๓
ประเด็นที่ ๑	ละชั่ว	ศีล	ความดีเชิงรับ
ประเด็นที่ ๒	ประพฤติดี	บำเพ็ญประโยชน์	ความดีเชิงรุก
ประเด็นที่ ๓	ทำจิตให้ผ่องแผ้ว	การฝึกจิต	ความดีเชิงบรรลุ

๓ หลักการของโอวาทปาฏิโมกข์ จะมองมุมไหนครับ เพื่อให้ชัดเจนในเนื้อหา อย่างน้อยในวันนี้ เราจะได้มุมมองถึง ๓ มุม หรือ กรอบแนวคิดถึง ๓ กรอบด้วยกัน

ซึ่งแต่ละกรอบจะทำให้เราชัดเจนใน ๓ ประเด็นมากขึ้นนะครับ จะเรียก “ยุทธศาสตร์” หรือ “ยุทธวิธี” หรือ “How to” ก็สุดแต่จะมอง

เพราะมองมุมไหน เราก็ได้ประโยชน์มากขึ้น ประเด็น “ละชั่ว” ก็คือ ยังเบียดเบียนผู้อื่นหรือไม่

“ผู้อื่น” หมายรวม ลัทธิต่างๆ ปลา นก หมู หมา วัว ควาย เบ็ด ไก่ ฯลฯ

ใครเป็นคนแรกครับที่ตีความ “ผู้อื่น” หมายถึง เฉพาะคน ลัทธิอื่นไม่เกี่ยว?

และใครเป็นคนแรกครับที่ตีความ “การฆ่าสัตว์เพื่อกิน” ...ไม่บาป?

“ศีล” จึงคือ ข้อห้าม – ห้ามละเมิดชีวิตอื่น

คือ ๕ จึงเป็นธรรมนุญ การร่วมกันของสังคม

การมีศีล ๕ อย่าเพิ่งดีใจว่า เป็นคนดีแล้วนะครับ เพราะเป็นแค่ “ความดีเชิงรับ”

คือเสมอตัวเป็นระดับคุณย์ ไม่ติดลบ แต่ก็ยังไม่บวก

เป็นชีวิตที่วันนี้ปลอดภัย แต่ขาดเสถียร เพราะฉะนั้นจึงเป็นอันตรายสำหรับอนาคต!

ศีล ๕ จึงเป็นกติกาศีวิตของคนที่เกิดในโลกมนุษย์ ไม่ว่าจะใครหน้าไหน เธอต้องเอาศีล ๕ เป็นกติกาไว้

เหมือนเล่นกีฬาในสนาม ถ้าฟุตบอล เธอก็ห้ามใช้มือ ถ้ามวยฝรั่ง เธอก็ห้ามใช้ขาเตะ !

ในสนามชีวิต เธอห้ามผิดศีล ๕ !

แม้ว่าเธอจะเป็นมนุษย์ปุถุชนก็ตาม

ศีล ๕ จึงเป็นยันต์กันผีร้ายออกจากใจ ต้องควบคุมความป่าเถื่อน ความดิบ ความห่ามไว้ก่อน

ในชาวมุสลิม นอกจากมีศีล ก็ยังมีการละหมาดถึงวันละ ๕ ครั้ง เพื่อสร้าง
ทรงขังให้แข็งแรงตลอดเวลา

ซึ่งเป็นเทคนิคของแต่ละศาสนาที่จะทำให้เจ้าความชั่ว “อยู่หมัด!”

เรื่องของ “ละชั่ว” ศีล ๕ จึงเป็นความดีเชิงรับขั้นต้น ขั้นสูงต่อไปก็คือ **การ
ค้นหาข้อบกพร่องตัวเองแล้วแก้ไข** ไม่ว่าจะเรื่องกินเรื่องอยู่ เรื่องอารมณ์ใดๆ ก็
แล้วแต่

เราจะพัฒนาต่อไปไม่หยุดยั้ง

ประเด็น “ทำดี” เป็นการขับเคลื่อนตัวเองให้เกิดประโยชน์แก่โลกแก่สังคม
ถ้าเป็นบริษัท เขาก็มี CSR แต่ถ้าเป็นปัจเจก เราก็ต้องฝึกบำเพ็ญประโยชน์
ฝึกช่วยเหลือคนอื่น โดยลงมือเดี๋ยวนี้!

ความคิดที่อยู่ในใจโดยไม่มีการกระทำ ยังไม่ใช่ความดีครบองค์ประกอบ

เมตตาอย่างเดียวไม่ได้ต้องกรุณาคือลงมือช่วยเหลือ

คนไทยเป็นคนมีเมตตาสูง แต่กรุณาต่ำ นี่คือปรากฏการณ์ในสังคม

ต้องเสียสละเพื่อคนอื่น

ความดีเชิงรุก จึงคือความดีที่**ทำ
เพื่อคนอื่น มิใช่เพื่อตัวเอง**

อยู่คนเดียวจะไม่มีโอกาสทำดีเชิงรุก
จึงต้องยอมเปลืองตัว ยอมเหน็ดเหนื่อย แต่
นี่แหละ คือความรักแท้ที่มอบให้แก่เพื่อน
มนุษย์

รักมากแต่อยู่เฉยๆ อยู่ในใจ ยังมีไฉ่
ต้นรัก เป็นแค่เมล็ด จึงยังให้ร่มเย็น ให้
คนอื่นพึ่งพาไม่ได้

**เราจะต้องฝึกเป็น “ร่วมโพธิ์ร่วมไทร”
ไทรแก่ผู้อื่น และทำร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้ใหญ่ขึ้น**

สูงขึ้น เพื่อช่วยเหลือสัตว์โลกได้มากขึ้นๆ

ความดีเชิงรุกจึงคือการสะสมทานบารมีนั่นเอง

ฆราวาสต้องมีทาน-ศีล-ภาวนา “ทาน” ต้องนำหน้า ใครว่าไม่สำคัญ?

ประเด็น “ทำจิตให้ผ่องแผ้ว”

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ปรารถนา มิใช่สักแต่ว่า “ทำ” อย่างเดียว ต้องมี “ปัญญา”

เห็นอนิสงส์ เห็นประโยชน์ในสิ่งที่ได้กระทำลงไป

เราทำมิใช่แค่ตามๆ เขา เหมือนเลียนแบบดารา หรือเป็นแค่ประเพณี-วัฒนธรรม

“โยนิโสมนสิการ” จึงต้องแทรกเข้ามาในทุกบทบาท ทุกกิจกรรม จึงจำเป็นที่จะต้องหมั่นตั้งคำถามให้ตัวเองเสมอ ทำไปทำไม ทำแล้วได้อะไร ได้ฝึกจิตอะไร ได้ฝึกคุณธรรมตัวไหน?

การอ่านจิต ถือเป็น การสร้างคุณธรรมเชิงรุก

ขบวนการอ่านก็คือ จับจิต-ตรวจจิต-เฝ้าดูจิต ทั้งหมดนี้ถือเป็นรายละเอียดของการอ่านจิต

ความดีเชิงบรรลู่ หากเข้าไม่ถึงก็จะกลายเป็นแค่จารีตพิธีกรรม

เป็นเถรสองบาตร

เป็นศิลปตปราคาส

ในทุกกิจกรรม หากมีโยนิโสฯ ความดีเชิงบรรลู่ก็มีโอกาสส่งออกงาม

ในหลายกิจกรรมที่เกี่ยวกับคุณ-ธรรมจึงล้มเหลว ไม่มีประสิทธิภาพ แค่งานงานโก้ๆ ในหน้ากระดาษว่าได้ทำแล้ว ได้ลงงบประมาณไปร้อยล้าน พันล้านแล้ว! แต่ไม่ได้มรรคผล ไม่ได้คุณภาพ มีแต่ปริมาณบ้าง มีแต่ราคาคุยบ้าง เพราะเหตุนี้ โครงการต่างๆ ที่สำเร็จจึงเป็นได้แค่ “ภาพยนตร์” ที่เหมือนจริงแต่ไม่ใช่ภาพจริงของชีวิต!

อ่านใจ-ตรวจใจเสมอๆ กิจกรรมนี้ฉันได้ฝึกคุณธรรมตัวไหน อ่านเสมอ อ่านเรื่อยๆ ทบทวนบ่อยๆ

อดทนหรือ ประหยัดหรือ เสียสละหรือ ซื่อสัตย์หรือ กตัญญูหรือๆๆ?

ณ จุดนี้ การฝึกจิต ใครว่าทำให้สงบ-นิ่งอย่างเดียว นั้นยังไม่พอ มุมอื่นๆ ก็ต้องฝึกฝน

บทสรุป ในสถานการณ์ปัจจุบัน เราจะพบว่า สังคมไทยน้อมปฏิบัติไม่

ครบทั้ง ๓ ประเด็น

ใครชอบประเด็นไหนก็ทำไป จึง
ขาดความสมบูรณ์

ข้อสำคัญก็คือ ยังหลอกตัวเองว่า
เราทำดีแล้ว เราได้ทำความดีแล้ว พอ
ใจมากๆ แต่แท้ที่จริง “ยังหรงอก” “ยัง
ไม่สมบูรณ์”

**โอบวาทปฏิบัติโมกข์ ต้องปฏิบัติให้
ครบพร้อม เมื่อครบองค์ประกอบ ก็
จะเป็นความดีที่แข็งแกร่ง**

เป็นพลวปัจจัยติดตัวตลอดการ
เวียนว่ายในสังสารวัฏ จนกว่าจะขึ้นฝั่ง
ทางไกลต้องมีเสบียง ต้องมี
ปัญญา ต้องฉลาด

แต่หากประมาท นี้กว่าดีแล้ว ก็ถือ
เป็นการลงทุนที่ “กำไรน้อยเกินไป”

**ขอย้ำว่า หากไม่ปฏิบัติ “ความ
ดีเชิงบรรลู่” ทุกกิจกรรมที่ทำ ไม่ว่าจะ
ดีเชิงรับหรือดีเชิงรุกก็จะค่อยๆ เสื่อม
ถอย หดพลง**

สุดท้ายเราก็จะตกหล่นไปเป็น
ชีวิต “ติดลบ” กว่าที่ขึ้นจากขุมนรก ก็
เสียเวลาไปอีกนานแสนนาน

**ความดีเชิงบรรลู่ ต้องศึกษา
เรียนรู้นะครึบ ก่อนที่การลงทุน**

- ๖๒ - *๑๑/๕/๖๓*

ทั้งหลายจะล้มละลาย!

พระพุทธภาษิต

“สนฺตํ ตสฺส มนํ โหติ สนฺตา วาจา
จ กम्म จ สมฺมทญฺญา วิมุตตสฺส
อุปสนฺตสฺส ตาทิโนฯ

คำแปล

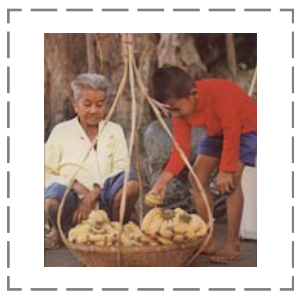
ใจของบุคคลผู้หลุดพ้นเพราะรู้ชอบ ผู้สงบ
ระงับ ผู้คงที่ ย่อมเป็นใจที่สงบ เมื่อใจสงบ
แล้ว กายและวาจาก็สงบด้วย”

การฝึกใจ มีจุดมุ่งไปที่ความสะอาด
สว่าง และสงบ คือทำใจให้สะอาด สว่าง
สงบ ใจย่อมสะอาดด้วยศีล สงบด้วย
สมาธิและสว่างด้วยปัญญา เพราะฉะนั้น
จึงต้องอบรมศีล สมาธิ ปัญญาให้เกิดขึ้น

ศีลนั้นคือการงดเว้นจากการเบียด-
เบียนทางกาย วาจา สมาธิ คือการทำใจ
ให้สงบ ให้แน่วแน่อยู่นิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่
ให้วอกแวกฟุ้งซ่าน มีอุปการะต่อการทำ
งาน เป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา ปัญญา คือ
อาการที่ดวงจิตสว่างไสวด้วยเหตุผล มี
ลักษณะแทงทะลุเหตุการณ์และปัญหา
ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาชีวิต

(ข้อคิดจากธรรมบท ทางแห่งความดี ๒)

ไม่รวยก็อยู่ได้!

มี น้ำก็ต้องมีคลื่น เกิดเป็นคนก็
ต้องมีอุปสรรค

ชีวิตโบราณต้องต่อสู้กับสัตว์ร้าย
ชีวิตสมัยใหม่ต้องต่อสู้กระแสค่า
นิยม!

ค่านิยมที่ **“ต้องมี-ต้องเป็น-ต้อง
ได้”**

เพียงแค่ลืมนาดูโลก มนต์ดำก็
เริ่มแผ่พลาณภาพ

เราถูกขย้ำข้อม เราถูกขย้ำ!

คนไม่มีเหมือนคนอากัพ เหมือน
คนถูกสาป เหมือนคนมีปมด้อย!

กับดักชีวิตมากมายที่คอยบ่อน
ทำลาย-ทิ่มแทงให้ชีวิตเจ็บช้ำ

**“ไม่รวยก็อยู่ได้!” อยู่อย่างไม่รวย
แต่อยู่อย่างสง่างามจะได้ไหม?**

**เมื่อสุข-ทุกข์กำหนดกันที่ใจ ไย
จึงให้โชตรวนวัตถุนิยมมาพันนาการ?**

“ไม่รวยก็อยู่ได้!” จำเป็นต้องใช้
กำลังฟันฝ่า จำเป็นต้องกบฏ ต่อสู้
การไหลตามกระแสมีแต่ความเจ็บ
ปวด ชอกช้ำ!

“ทำอย่างไรจะรวย?” คำปลุกใจ
จากพรรคพระยามารเป็นคำสาปจาก
ชาตาน

ตั้งคำถาม จากนั้นก็ทนทุกข์วัน
แล้ววันเล่าจนกว่าชีวิตจะดับสิ้น

ราวกับเป็นโชตรวน ราวกับเป็น
กับดัก เป็นซื้อคางองจำ

ความจริงและความจริง ชีวิตที่
สลัดโชตรวนแห่งวัตถุนิยมก็มีให้เห็น
หลากหลาย

นักบวชในหลายศาสนา ศาสดา
ในทุกศาสนา ดำรงตน มีพฤติกรรม
มักน้อย-สันโดษ

มองความรวยเป็นบาปมหาศาล
มองความมั่งมีเป็นบาปกรรม ไม่
ได้ผุดเกิด

“ไม่รวยก็อยู่ได้!” เป็นมนต์ชาว
ของชีวิตที่ต้องต่อสู้

อย่าปล่อยตามยถากรรม

อย่าปล่อยชีวิตตามแรงโฆษณา

และปล่อยชีวิต.....จำนน?

อย่าเป็นคนป่า ที่หมอผีบัญชา ส่ง
ลูกหัวปีบูชาเทพเจ้าด้วยการโยนลง
ปล่องภูเขาไฟ!

ลูกหัวปีคนแล้วคนเล่าที่หายไป
พ่อแม่มีกล้าซัดซิ่น ได้แต่ร้องไห้คร่ำ-
ครวญ!

“ไม่รวยก็อยู่ได้!” ชีวิตยังจำเป็น
ต้องหาเงินเพื่อกินเพื่อใช้ แต่หากใช้
อย่างประหยัด ใช้อย่างไม่ฟุ่มเฟือย
ความขลาดกลัวก็จะลดน้อยลง

อิสรภาพขึ้นอยู่กับการไม่พึ่งพา
เราจะเป็นไท เป็นเอกราช

ชนบทล่มสลายเพราะมุ่งแต่หา
เงินให้มากที่สุด

- ๖๔ - ๑๑๕๓

คนเมืองก็ล้มวิบัติด้วยเหตุผลนี้
ไม่ต่างกัน

วันๆ ผ่านไป...สะสม...เก็บออมให้
มากที่สุดเพราะกลัวจน กลัวไม่มีคนเลี้ยง
กลัวไม่มีค่ายา ฯลฯ

แต่ไม่เคยรู้จักนิต “เขาไม่รวย เขา
ไม่มีเงิน เขาก็อยู่ได้นะเออ!”

“ไม่รวยก็อยู่ได้!” ดึงหนามแหลมที่
ทิ่มแทงหัวใจ ทิ่มแทงลูกตาต้อออกมาๆ
ตั้งสติให้ดี ทำไมต้องคิดเหมือน
อย่างเขา ในร้อยคนจะประสบความสำเร็จ
สำเร็จกี่ครึ่งคน!

เพราะเหตุนี้คิดทำไม อยากรวย
คิดทำไม?

ผ่อนคลายตัวเอง

ชีวิตนี้ก็หนักหนาพอแล้ว

กินอยู่อย่างประหยัด มักน้อย
สันโดษ บริการ รับผิดชอบต่อผู้อื่นให้มากขึ้น

ทำดีเสมอๆ

แล้วท่องไว้ “ไม่รวยก็อยู่ได้!”

รับเชิญ

นพ.ไพศาล นิโรภาส

ณ วันนี้ เพลานี้

**‘คนในสังคมรู้หรือไม่ว่า
เพราะอะไร
ถึงเสียหายมากมายเท่านี้
ความกลัว
ความเห็นแก่ตัว
การขาดสติ
การขาดการเตรียมพร้อม
ความประมาท’**

เรา ต้องหา ต้องรู้มึ้ยว่าใครเป็นสาเหตุให้น้ำท่วม รู้แล้วจะได้อะไรคืนมา บางคนกล่าวโทษ ใส่ความกัน หาแพะรู้แน่หรือว่าใครทำ หรือโจมตีกันเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อนพ้อง

เราจะรู้กันมึ้ยว่า เราสะสมสิ่งของฟุ่มเฟือยมากมายเกินความจำเป็น ที่ตั้งไว้อวด โชว์ในตู้ที่สวยหรู หรือเอาไว้มองดูแล้วมีความสุข สิ่งของเหล่านี้มักจะตั้งไว้ชั้นล่าง พอน้ำท่วมจึงเกิดความเสียหาย พอน้ำลด เราจะซื้อหามาทดแทนอีกดีไหม

คนบางคนได้เงินมาโดยวิธีใดหนอถึงมีบ้านใหญ่โต มีบริวาร คนรับใช้มากกว่าคนในบ้าน มีรถมากมายหลายคัน บางบ้านมีรถมากกว่าจำนวนคนที่อาศัย จนไม่มีปัญญาจะขับหนีน้

จำต้องปล่อยให้จมน้ำไปอย่างน่า
เสียดาย เคยเบียดบัง เอารัดเอา-
เปรียบใครมาบ้างหรือเปล่านะ

ในชีวิตนี้เคยเสียสละ เคยบริจาค
เคยช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์บ้างมั๊ย หลบ
เลี่ยงภาษีหรือเปล่า หรือเอาแต่ไขว่คว้า
หาความสุขใส่ตนจนไร้สติ เมื่อเกิด
น้ำท่วม ประสบภัย จึงรำร้องเรียกหา
ความช่วยเหลือ ภัยพิบัติใหญ่ที่สุดใน
โลกอย่างนี้ มนุษย์ที่โหดกันนะจะ
ช่วยเหลือได้ทั่วถึง เราได้หาหนทาง
ช่วยเหลือตนเองและชุมชนดีพอ
แล้วหรือ

เราจะรู้กันมั๊ยว่า เราสะสมสิ่งของ
จนยัดติด ไม่ปล่อยวาง น้ำท่วมบ้านยัง
ห่วงทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ ทางการให้
อพยพ วอนขอ ขอร้องอย่างไรก็ไม่ยอม
ออกมา เมื่อข่าวของยังชีพหมด ออก
มารำร้องว่าไม่มีใครเข้าไปเหลียวแลเลย
เรารู้หรือยังว่าให้อพยพออกมาเพราะ
อะไร

เราจะรู้กันมั๊ยว่า เราก่อร่างสร้าง
บ้านริมแม่น้ำลำคลอง จนทำให้
ลำน้ำต่างๆ ขนาดเล็กลงจนทำให้การ

ระบายน้ำไม่ดีเท่าที่ควร บางบ้านถูกน้ำ
ซัดจนบ้านจมน้ำ อยากรู้จ้ังว่ายังอยาก
จะสร้างบ้านที่เดิมอีกมั๊ย

เราจะรู้กันมั๊ยว่า เราเลี้ยงสัตว์
แมว หมากันมากมาย พอน้ำท่วม วุ่น-
วายโกลาหลกันไปทั่ว ระหว่างคนกับ
สัตว์เลี้ยง ต้องอพยพล้างใดก่อนกันนะ

เราจะรู้กันมั๊ยว่า สุนัขที่เราเลี้ยง
ไว้กัดคนอื่น แล้วต้องไปฉีดวัคซีนกันพิษ
สุนัขบ้า และใช้สิทธิบัตรทอง ประกัน

สังคม หรือเบิกได้ โดยที่เจ้าของสุนัข ส่วนใหญ่ไม่ต้องรับผิดชอบ ปล่อยให้รัฐ รับผิดชอบต่อค่ายาปีละหลายร้อยล้านบาท มันสมควรหรือ

รัฐรู้บ้างมั๊ยว่า การที่รัฐต้องการ ให้ประชาชนเข้าถึงยา โดยใช้สิทธิ ประโยชน์ต่างๆ เช่น ใช้สิทธิบัตรทอง ประกันสังคม หรือเบิกได้โดยตรง ก่อ ให้เกิดการสิ้นเปลืองเพียงใด ผู้ป่วยใช้ ยาแบบมีสำนึกที่ดีหรือไม่ มีข้อมูลการ นำยาไปทิ้ง หรือเหลือยาอยู่ตามบ้าน มากมายเพียงใด การโฆษณาสรรพคุณ ของยาเถื่อน ยาที่ไม่ได้มาตรฐาน ยาที่ไม่ มีสรรพคุณจริงตามที่กล่าวอ้าง ตาม

สื่อสาธารณะต่างๆ ที่พรวดเปรี้ยกเรียก หาเสรีภาพที่ตามควบคุมไม่ไหว เพราะ การโฆษณาที่ผลประโยชน์มากมาย มหาศาล ได้ก่อให้เกิดความสูญเสียของ ชาติมากมายเพียงใด

รัฐรู้มั๊ยว่า การเข้าถึงยาของคน ไทยส่งผลให้คนดูแลสุขภาพตนเองไม่ดี พอ พึ่งพาตนเองน้อยไป ไม่ค่อยจะ ศึกษาหาความรู้ด้านสุขภาพ ขาดการ ออกกำลังกาย หรือออกกำลังกายไม่ มากพอ เมื่อเจ็บป่วยก็ไปโรงพยาบาล ต้องการเพียงแค่ว่า ขาดภูมิคุ้มกัน เมื่อ เกิดน้ำท่วมจึงเจ็บป่วยกันมากมาย

เราเรียนรู้หรือไม่ว่า การขุดดินชุ่มน้ำมากันน้ำจนสูงสองสามเมตร มันช่วยอะไรได้หรือ มันสามารถกันน้ำปริมาณมหาศาลได้ไหม ขณะที่น้ำท่วมสูงสองสามเมตรรอบๆ โรงงาน โรงงานบางแห่งยังใช้แรงงาน เครื่องมือ เครื่องจักรต่างๆ ทำงานอยู่ตลอด เจ้าของโรงงานเหล่านั้นคำนึงถึงความปลอดภัยของพนักงานมากพอหรือยัง หรือสนใจแต่จะผลิตให้ทัน order โดยสนใจชีวิตของลูกจ้างน้อยเกินไป หรือคิดว่ามีประกันภัยรองรับความเสียหายของโรงงานแล้ว

เราเรียนรู้กันหรือไม่ว่า การตั้งคันกันน้ำ ยิ่งสูงเท่าไร ถ้าพังทลายลงมา ยิ่งสูญเสียมากขึ้นเท่านั้น ถ้าไม่กันเลยจะเสียหายมากเท่านี้มัย และจะมีเวลาหาทางหนีทีไล่ ในขณะที่น้ำค่อยๆ เอ่อมาทีละน้อยๆ ดีกว่ามาซัดโถมละเมตรมัย

เราเห็นแก้วแตก เห็นแก่ฐานเสี่ยงในจังหวัดของตนมากเกินไปหรือเปล่า ตั้งเขื่อนดิน ตั้งพนังกั้นน้ำ จนเป็นสาเหตุให้คนในหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ หรือจังหวัดใกล้เคียง เกิดการขัดแย้ง ต้อง

ทะเลาะเบาะแว้งกัน หลายร้อยคนต้องจมน้ำตาย ทั้งๆ ที่ถ้าไม่กันขวางทางน้ำเสียเลย อาจจะท่วมเฉลี่ยๆ กันไม่ถึงเมตร พืชผล ไร่นาจะเสียหายโดยรวมน้อยกว่านี้ไหม คนจะถูกไฟฟ้าดูดตายน้อยกว่านี้ไหมหนอ

รู้มัยว่า การให้ข้อมูลลับสน การไม่ประสานงานกัน หรือส่งคนที่ไม่รู้จักจริงมาประชุม หรือขึ้น ฮ. ไม่ก็คน แล้วสั่งให้ขุดตรงนั้น พังตรงนี้ มันแก้ปัญหาได้จริงหรือ

รัฐเรียนรู้หรือไม่ว่า การที่จะให้คนนอกกรุงเสียสละเพื่อคนกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นหัวใจของประเทศ จะมีหลักประกันอะไรให้คนที่เสียสละเหล่านั้นบ้าง และคนที่ถูกปกป้องจะตอบแทนคนที่เสียสละอย่างไรบ้าง มีใครให้คำตอบได้

เราเรียนรู้หรือไม่ว่า เมื่อเกิดน้ำท่วม แต่ละชุมชนควรร่วมมือร่วมใจกันปกป้องส่วนรวม ขนถุงทรายปกป้องส่วนรวม หรือเอาถุงทรายของส่วนรวมมาปกป้องบ้านของตนเองดี มีบ้านหลังไหนที่ปกป้องบ้านของตนเองได้สำเร็จบ้างนะ

ชุมชนเรียนรู้หรือไม่ว่า เกิด น้ำท่วมเสียหายมากมายขนาดนี้ ใคร ควรจะปกป้องข้าวของสมบัติบ้างให้เรา การเห็นแก่ตัว การขาดสติ ทำให้เราลืม เรื่องการรวมตัวกันเองในแต่ละชุมชน หรือเปล่า ถ้าคนในชุมชนร่วมมือกันจัด เวรยาม ติดตามดูแลสถานการณ์น้ำ ช่วยกันเป็นหูเป็นตาเฝ้าสมบัติต่างๆ เอง แทนการเรียกหาตำรวจ บ้านตำรวจ เองก็ถูกน้ำท่วม ตำรวจที่อยู่เวรจะ เดินทางมาอย่างไร ถ้ามาถึงแล้วจะหา ตัวหวัชโมยได้หรือไม่

หวัชโมย คุณขโมยข้าวของของ คนอื่นที่กำลังเดือดร้อนแสนสาหัสไป ข้าวของที่ขโมยไป ช่วยให้คุณมีความสุข ความสมหวังในชีวิตมากเพียงพอ หรือไม่

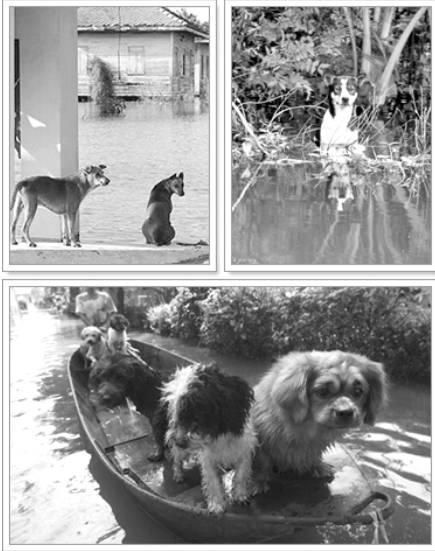
คนบางคนใช้ข้าวของที่ผู้คนเขา ร่วมกันบริจาค เอาไปแจกในนามของ ตนเอง คุณคงได้รับการสรรเสริญอย่าง สาสมพอหรือยัง

รัฐบาลก่อนๆ มา หรือนิคมอุตสาหกรรมในอยุธยา เรียนรู้ประวัติศาสตร์หรือไม่ สงครามระหว่างพม่า

กับไทย พม่ามาตีกรุงศรีอยุธยาแต่ละ ครั้ง ต้องตีให้ได้ก่อนน้ำหลาก ทำไมจึง มีนโยบายให้ตั้งนิคมอุตสาหกรรมใน ที่นาที่เป็นที่ลุ่ม น้ำท่วมถึงหนอ

คนในสังคมรู้หรือไม่ว่า เพราะ อะไรถึงเสียหายมากมายเท่านี้ ความ กลัว ความเห็นแก่ตัว การขาดสติ การ ขาดการเตรียมพร้อม ความประมาท การไว้วางใจคนอื่น การดูแลแต่ละคร จนน้ำเน่าถึงตัว การสะสมสมบัติในโลก นี้จนขาดความพอดี พอเพียง ข้อมูล ข่าวสารที่ขาดความถูกต้อง ไม่ต่อเนื่อง ตัวเราเอง คนรอบข้าง เจ้าหน้าที่ หรือ

คนในรัฐบาลบางคน หรือเป็นจาก
ทุกๆเรื่อง

เรารู้หรือยัง เตรียมตัวเองกันหรือ
ยังว่า ตอนน้ำท่วมต้องปรับตัวอย่างไร
น้ำดื่ม อาหารก็ขาดแคลน ถ้าแยกกัน
อยู่ ใครที่ไหนจะแจกจ่าย ช่วยเหลือได้
ทั่วถึง ถ้าคนในชุมชนรวมตัวกัน รวบ-
รวมข้าวปลาอาหารที่ได้รับบริจาคมา
หรือที่ตนเองมีอยู่ นำมาแบ่งกันกิน แบ่ง
กันใช้จะดีกว่ามัย กินให้น้อยลง ออก
กำลังกายให้มากขึ้น อย่างจมอยู่กับความ
ทุกข์ความเศร้านานเกินไป ถ้าไม่เศร้า
ไม่ทุกข์ ก็ไม่ใช่มนุษย์แล้วละ

-๗๐- ๑๑/๕/๖๓

รู้หรือไม่ว่า สิ่งของเงินทองที่เรา
บริจาคไปให้องค์กรเอกชนต่างๆ สถานี
โทรทัศน์ช่องต่างๆ (ยกเว้น มูลนิธิหรือ
องค์กรที่มีกิจกรรมสังคมสงเคราะห์
ต่อเนื่อง) เหลือเงินทองไว้ใช้กันเองมาก
น้อยเพียงใด คนไทยบริจาคช่วยเหลือ
กันตลอดมา ใครโกงกินไปบ้าง ใคร
ควรตรวจสอบดินะ และเขาเหล่านั้น
มีความสุขดีอยู่หรือ คนไทยจะตื่นรู้หรือ
ไม่ว่า วัตถุ สมบัติ สิ่งของในโลกนี้ไม่มี
สิ่งใดเลยที่เป็นของของเรา แม้กระทั่ง
ร่างกาย ถ้าเป็นของเราจริง ตอนตาย
ทำไมไม่อยู่กับตัวเราละ ของที่โจรขโมย
ไปก็ไม่ใช่ของเรา ถ้าเป็นของเราจริง
โจรต้องเอาไปไม่ได้สิ น้ำต้องไม่พัดพาไป
สิ ทำไมมันหายไปละ ก็มันไม่ใช่ของเรา
นะสิ

คนไทยแตกตื่นกันมากเกินไปหรือ
เปล่า คนมีเงินกักตุนน้ำดื่ม อาหาร
ต่างๆ จนสินค้าจำเป็นในห้างค้าปลีก
ต่างๆ หหมดลง เกิดความตื่นตระหนก
จ้ำจ้องว่าไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำดื่ม คุณ
ลืมชีวิตความเป็นอยู่ในอดีตไปแล้วหรือ
คุณลืมตลาดนัดตามชุมชนต่างๆ ไปแล้ว

หรือ ตลาดนัดเหล่านั้นมีสินค้าสดๆ ให้
จับจ่ายมากมาย คุณดำรงชีวิตอยู่แต่
ในห้างสรรพสินค้าที่คนร่ำรวยจับจ่ายใช้
สอย จนลืมตลาดนัดของคนจนๆ ที่
สามารถช่วยชีวิตคุณได้ คนกรุงเทพฯ
ที่มีเงินเหลือเฟือ อพยพออกมาต่าง
จังหวัด ใช้เงินที่มีซื้อสินค้าจำเป็นต่างๆ
จนคนต่างจังหวัดที่ขาดการเข้าถึงข้อมูล
ข่าวสาร ขาดแคลนอาหาร คนมีเงิน
บางคนซื้อนมผงดูโน้ตตั้งหลายโหล บาง
คนไหว้วานญาติพี่น้องที่อยู่ต่างจังหวัด
ซื้อนมส่งไปให้ที่กรุงเทพฯ ชีวิตลูกคน
รวยสำคัญมากกว่าคนจนเท่าไรกันหนอ
พ่อค้าเอ๊ย คุณรู้มั๊ยว่าการขายนมผงให้
เด็กที่มีพ่อแม่รวยๆ ครั่งละหลายๆ ส่งผล
เสียต่อเด็กทารกที่ยากจนมากมายเพียง
ใด ลูกคนจนไม่ต้องกินนมผงก็ได้ใช่ไหม
ในโลกนี้ไม่ต้องร้องเรียกหาความเสมอ
ภาคให้เปลืองน้ำลายหรือกนะ

ฉันหลับตาเห็นคนไทย ผอมลง
ป่วยน้อยลง (จากอาหารที่น้อยลง ราคา
แพงขึ้น) เสียสละมากขึ้น ลดการเห็นแก่
ตัวลง มีระเบียบวินัยมากขึ้น เห็นแก่
ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์

ส่วนตน มีสติ รู้จักความหมายของคำว่า
“พอเพียง” มากขึ้น มีการเตรียมพร้อม
อยู่เสมอ อย่าไว้วางใจใครมากนักแม้
กระทั่งตนเอง ออกกำลังกายมากขึ้น
รวมทั้งต้องว่ายน้ำเป็นทุกคน โดย-
เฉพาะเด็กๆ เด็กไทยจมน้ำตายมากมาย
ทุกปี โดยเฉพาะตอนปิดเทอม

เราลืมไปแล้วหรือว่า ตลอด
อายุขัยของเราทุกคน ต้องประสบกับ
ความสุข ความทุกข์ ดีใจ เสียใจ
สมหวัง ผิดหวัง มีได้ มีเสีย ทำไมเรา
ยังอยู่รอดมาได้ทุกครั้งไป ลองค่อยๆ
คิดดู ใช้สติว่า เราอยู่รอดตลอดมาได้
อย่างไร บ้านถูกน้ำท่วม ไฟไหม้ ญาติ
พี่น้องบางคนต้องเสียชีวิตไป สมบัติ
ต่างๆ ที่สั่งสมมาเสียหาย สูญหาย บาง
คนอาจจะสั่งสมมาชั่วชีวิต บางคนอาจ
มีเหลือกินเหลือใช้มากมายเกินไปหรือ
เปล่า ทุกคนที่ประสบภัยย่อมเสียใจ
เศร้าใจด้วยกันทุกคน ไม่เว้นแม้กระทั่ง
มหาเศรษฐี เพราะเราเป็นเพียงมนุษย์
ปุถุชนที่นำเวทนา มนุษย์ที่อุดมไปด้วย
โลภ โกรธ หลง หลงจนคิดว่าข้าวของ
เหล่านั้นเป็นของจริงยั่งยืน ลืมแล้ว

หรือว่ามันเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้ ยึดติดจนส่งผลเสียต่อร่างกาย จิตใจของตนเอง เราพูดกันเสมอว่าไทยเป็นเมืองพุทธ ถ้ามจริง ๆ เถอะว่า คุณไปวัดวาทำบุญทำทาน แล้วคุณนำเอาหลักศาสนามาใช้ในชีวิตประจำวันมากพอหรือยัง มันไม่แปลกที่เราจะเศร้าโศกเสียใจในวันแรกๆ ถ้าไม่รู้สึกละเลย คงไม่เรียกว่ามนุษย์แล้วละ หลังจากนั้น ใช้สติปัญญาที่มีตรึงตรองดูว่า ชีวิตคนเราดำรงอยู่เพื่ออะไร เพื่อใคร เพื่อตนเอง

ใช้ไหม หรือเพื่อยังประโยชน์ให้เพื่อนมนุษย์ ถ้าคิดได้เพียงว่า ชีวิตของเราเกิดมาเพื่อตนเอง คิดมากจนมีปัญหา ด้านสุขภาพจิต หรืออาจรุนแรงถึงขั้นฆ่าตัวตาย คงไม่มีใครช่วยคุณได้ แม้กระทั่งจิตแพทย์ เข้มแข็งนะ อีกไม่นานลึ้งร้ายๆ ในชีวิตนี้จะค่อยๆ ผ่านไป เหมือนในอดีตที่เราเคยพบมา และผ่านไปด้วยดีทุกครั้ง คนบนโลกใบนี้ทุกคนที่รู้ข่าวกำลังภาวนาให้เรา แต่เราต้องเข้มแข็งไว้นะ เราต้องช่วยตนเองก่อน

ดูแลตนเอง ดูแลสังคม ดูแลโลกใบนี้ไว้ให้ดี ๆ รู้แล้วนะว่าคนเราไม่ได้เกิดมาเพื่อ
ตนเองหรือพวกพ้อง

○ คุณซาเล้ง คือมือปราบขยะมือ
หนึ่งที่จะพาพลาสติก ขวดแก้ว กระดาษ
โลหะ เข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล ลดการใช้
วัตถุดิบสำหรับการผลิตครั้งต่อไป

○ เลิกพฤติกรรมเปิดแอร์แล้วสวมเสื้อ
กันหนาวเหมือนอยู่เขตขั้วโลกเสียที เปิดแค่
๒๕ องศาที่พอ ทุกองศาที่เพิ่มขึ้นประหยัด
ไฟถึง ๕ เปอร์เซ็นต์ แล้วอย่าลืมทำความ
สะอาดแผ่นกรองอากาศอย่างน้อยเดือนละ
ครั้ง และเผยแพร่ความร้อปีละ ๒ ครั้ง

○ กลางคืนอยากออกไปไหนๆ ใช้ไฟ
ฉายพลังมือ...เขคๆ...สั้นๆ ... ปั่นเป็นไฟ
ได้ ไม่ต้องใช้ถ่าน

○ จัดเก็บของให้เรียบร้อยจะได้รู้ว่า
ของที่มีอยู่ยังใช้ได้ ไม่ต้องซื้อใหม่ถ้า
ไม่จำเป็น

○ รู้ปุ๊บว่ามันกินไฟ มือถือ PDA

โน้ตบุ๊ก และอุปกรณ์ Gadget อื่นๆ ชาร์จแบต
ค้างไว้ เสียค่าไฟเพิ่ม ๕๕ % ถอดสายชาร์จ
ก่อนนอนซะนะ

○ เลือกขนาดเตียงให้เหมาะสม ถ้า
นอนคนเดียวเหงาๆ ใช้เตียง ๑.๕ ฟุต ถ้า
เป็นคนตัวใหญ่ใช้ ๔ ฟุต ถ้านอน ๒ คน
แบบอบอุ่นก็ใช้เตียง ๕ ฟุตแทน ๖ ฟุต ลด
ขนาดที่นอน ผ้าปูที่นอน ผ้านวมก็ผืนเล็กลง
ซักง่ายกว่า ประหยัดเงินกว่า และประหยัด
ทรัพยากรอีกด้วย

ห้องรับแขก

○ โทรทัศน์ วิทยุ โสมเซียร์เตอร์ จะมี
โหมดสแตนด์บาย (stand by) ถ้าสแตนด์บาย
ตลอดเวลาโดยทั่วไปกินไฟ ๓-๕ วัตต์ ซึ่ง
อาจดูน้อยมาก แต่ถ้าเปิดค้างทั้งวันทั้งคืนทั้ง
ปี หลายล้านครัวเรือน เรื่องเล็กๆ ก็กลายเป็น
เรื่องใหญ่ ช่วยกันปิดสวิตซ์และดึงปลั๊กออก
ทุกครั้ง หลังจากใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าเสร็จ

(จากหนังสือ Green Guide)

เคล็ดง่าย ๔ ขั้นตอน ลดความเครียด รับมือกับภาวะน้ำท่วม

นางจิตติมา ศรศาสตร์ปรีชา นักสังคมสงเคราะห์ชำนาญการ กลุ่มพัฒนาวิชาการ สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ ๕ พิษณุโลก กรมควบคุมโรค กล่าวว่า จากสถานการณ์น้ำท่วมในหลายพื้นที่ ทั้งที่ท่วมมานานหลายเดือนและน้ำลดแล้วพบว่า มีผู้ประสบภัยที่มีภาวะความเครียดเพิ่มมากขึ้นเป็นจำนวนมาก เพราะผู้ประสบภัยน้ำท่วมต้องเผชิญปัญหาหลายด้านพร้อม ๆ กัน เช่น ความไม่สะดวกในการดำรงชีวิต ความเสียหายของบ้าน รถยนต์ และทรัพย์สินเงินทอง พื้นที่ทำการเกษตร มีภาระหนี้สิน หรือบางคนเกิดการเจ็บป่วย สูญเสียญาติพี่น้อง ทำให้เกิดความเครียดอย่างรุนแรง วิตกกังวล และอาจป่วยเป็นโรคซึมเศร้าตามมาได้ สำหรับอาการที่พบได้ในผู้ที่มีอาการเครียดคือ ปวดศีรษะ กระวนกระวาย ไม่ค่อยมีสมาธิ หลงๆ ลืมๆ บางรายอาจมีอาการนอนไม่หลับร่วมด้วย

นางจิตติมา กล่าวต่อว่า สถานการณ์น้ำท่วมเป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ดังนั้นประชาชนผู้ประสบภัยควรได้มีแนวทางฟื้นฟูสุขภาพจิตใจที่ได้รับผลกระทบจากภาวะน้ำท่วม โดยมีคำแนะนำดังนี้

๑) ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำความเข้าใจและยอมรับว่า ภัยพิบัติไม่ได้เกิดกับเราคนเดียว แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทั่วโลก เราไม่ใช่ผู้เคราะห์ร้ายอยู่คนเดียว ยังมีเพื่อนร่วมชะตากรรมอีกจำนวนมาก อาจจะต้องใช้เวลาบ้างในการยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น “ท้อแท้ได้แต่อย่านาน และต้องลุกขึ้นเดินต่อ”

๒) จัดลำดับความสำคัญของปัญหา พยายามนั่งพักให้จิตใจสงบนิ่ง แล้วรวบรวมสติมองปัญหาว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง แล้วจัดลำดับความสำคัญของปัญหา เช่น แก้ปัญหาเฉพาะหน้า การอยู่ การกิน การนอน การขับถ่าย การป้องกันโรค และสัตว์มีพิษ เป็นต้น

๓) พยายามใช้ชีวิตเรียบง่าย ผู้ที่ประสบปัญหาน้ำท่วมต้องปรับวิถีคิด และปล่อยวางเรื่องทรัพย์สินสิ่งของนอกกาย อนาคตยังมีโอกาสหาใหม่ได้ พยายามใช้ชีวิตเรียบง่ายเพื่อลดความรู้สึกเครียดลงบ้าง บางคนห่วงทรัพย์สินจนไม่ยอมอพยพ ควรมีการชั่งน้ำหนักข้อดีและเสีย “ชีวิตเป็นสิ่งที่มามีค่าที่สุด ชีวิตเรามีค่าสำหรับคนที่คุณรักและคนที่รักคุณ”

๔) เอาใจใส่ ดูแลกันและกัน คนที่แข็งแรงกว่าต้องช่วยคนที่อ่อนแอ ต้องคอยให้กำลังใจคนที่รู้สึกหมดแรง ท้อแท้ ได้ระบายความรู้สึก แล้วให้กำลังใจกัน

สำหรับบางคนอาจไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เราจะต้องผ่านเหตุการณ์ภัยธรรมชาตินี้ไปให้ได้ ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งหลัก ตั้งสติให้ได้ แล้วลุกขึ้นเดินต่อ ร่วมมือร่วมใจกัน เป็นกำลังใจให้กันเพื่อฟันฝ่าวิกฤตไปให้ได้ ดังนั้นขอให้ผู้ประสบภัยทุกคนมีความหวัง ให้ความเสียใจจิตใจ ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องดีขึ้นแน่นอน ในส่วนของการเยียวยาจิตใจผู้ที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัยนั้นต้องทำควบคู่กันไป ทั้งในส่วนของภาครัฐ สังคมรอบข้าง และที่สำคัญคือตัวผู้ที่ได้รับผลกระทบเอง

นอกจากเยียวยาจิตใจแล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่าง คือ การดูแลสุขภาพร่างกายช่วงน้ำท่วมให้ปลอดภัยจากโรคและภัยสุขภาพต่างๆ เช่น โรคน้ำกัดเท้า ไข้หวัด อุจจาระร่วง ตาแดง ไข้เลือดออก ไข้ฉี่หนู ฯลฯ หากประชาชนมีอาการเจ็บป่วยให้รีบไปตรวจรักษาที่สถานบริการสาธารณสุขใกล้บ้าน หรือกรณีฉุกเฉินสามารถโทรติดต่อได้ที่ศูนย์บริการข้อมูลฮอตไลน์ กระทรวงสาธารณสุข โทรศัพท์ ๑๔๒๒ และบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่เบอร์ ๑๖๖๕

ระวัง...สุขภาพ หลังน้ำท่วม

สภาพน้ำท่วมทำให้พาหะนำโรคต่างๆ เจริญเติบโตได้ดี จึงมีโอกาสเกิดโรคระบาดได้ง่าย สัตว์ แมลง ไม่มีที่อยู่อาศัย ออกจากถิ่นที่อยู่เพ่นพ่านทั่วไป ในขณะที่สภาพผิวดินหลังน้ำท่วมมีความเหมาะสมสำหรับการแพร่พันธุ์ของยุง...

แต่นอกจากสุขภาพร่างกายที่ต้องระวังแล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างคือสุขภาพจิต

๑. ตั้งสติให้มั่น มองทุกปัญหาว่ามีทางแก้ไข

๒. หากรู้สึกท้อใจ ให้ค้นหาแหล่งสร้างกำลังใจให้กับตัวเอง ได้แก่ ความรัก ความผูกพันกับคนในครอบครัว ความศรัทธาทางศาสนา การมีเป้าหมายชีวิตที่มีคุณค่า ความเชื่อว่าปัญหาจะผ่านไป

-๗๖- *๑๑/๕/๖๖*

๓. ฝึกหายใจคลายเครียด และทักษะผ่อนคลายอื่นๆ

๔. นอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอ อย่างน้อยวันละ ๗-๘ ชั่วโมง

๕. พูดคุยกับคนใกล้ชิด อย่าคิดคนเดียว ช่วยกันปรึกษาหารือ แปลงปัญหาเป็นโอกาสในการสร้างความผูกพันใกล้ชิดต่อกัน

๖. บริหารร่างกายเป็นประจำ เท่าที่สภาพแวดล้อมจะเอื้ออำนวย อย่างน้อยครั้งละ ๓๐ นาที วันเว้นวัน

๗. มองหาโอกาสในการช่วยเหลือผู้อื่น เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน

๘. คิดทบทวนสิ่งดีๆ ในชีวิตเป็นประจำทุกวัน

๙. จัดการปัญหาที่ละขั้นทีละตอน ทำในสิ่งที่ทำได้ สร้างความรู้สึกสำเร็จเล็กๆ จากสิ่งที่ทำ ไม่จมไปกับปัญหาที่ยังแก้ไขอะไรไม่ได้

๑๐. ข้อสำคัญ! หลีกเลี่ยงการใช้สุราหรือสารเสพติดในการจัดการความเครียด ความทุกข์ใจ

แต่หากพบว่ามีอาการเครียดมากต่อเนื่องเกิน ๒ สัปดาห์ ควรพบแพทย์เพื่อการรักษา เพราะความเครียดรุนแรงนำไปสู่โรคซึมเศร้าและการฆ่าตัวตายได้

ช่วงนี้อ่าลิ้มดูแลสุขภาพกายและใจของตนเองและคนรอบข้าง เพื่อผ่านพ้นวิกฤตไปด้วยกัน

(จากหนังสือ สร้างสุข ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๑๒๑)

หลายคนพอได้ยินคำว่า โลกร้อน อาจรู้สึกว่ “แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉัน? ถ้าพังแค่นั้นคนเดียวคงไม่ทำให้โลกมันแย่หรือกและสองมือกับหนึ่งสมองเล็กๆ อย่างเราจะทำอะไรได้?”

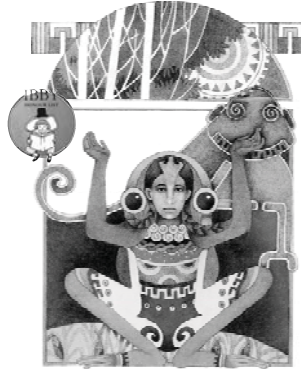
แท้จริงเราทำได้มากกว่าที่คิด และทุกคนสามารถช่วยโลกได้ทุกที่ ทุกเวลา ทุกมุมโลก ไม่ถึงขนาดต้องลงทุนเปลี่ยนแปลงโครงสร้างบ้านเรือน หรือซื้อรถไฮบริดให้เสียเงินเสียทอง และเพิ่มมลพิษในกระบวนการผลิตให้โลก ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าคุณพร้อมจะเปลี่ยนความเชื่อและความเคยชินเดิมๆ หรือยัง... ไม่ใช่แค่คิดว่าพร้อมแต่ต้องลงมือทำเดี๋ยวนี้!

บ้าน ○ ทุกคนสามารถช่วยโลกได้ง่ายๆ ทุกที่ทุกเวลา เริ่มจากที่บ้านคุณก่อนเลย ช่วยกันปลูกต้นไม้และไม่ตัดต้นไม้กันเถอะ ถัดรน้ำต้นไม้จากน้ำสุดท้ายของน้ำล้างจาน น้ำซักผ้า และรดน้ำตอนเช้าๆ หรือเย็นๆ ประหยัดน้ำกว่ารดน้ำตอนเที่ยงๆ แดจจๆ นะ

○ สำหรับบ้านที่มีสวน แนะนำให้ใช้ปุ๋ยหมัก ปุ๋ยคอก ปุ๋ยน้ำชีวภาพ แทนการใช้ปุ๋ยเคมีเร่งดอก เร่งสี เพราะสารเคมีเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม

(จากหนังสือ Green Guide)

โหม

ตอนจบ
(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ลارا ริโอส เขียน
รัศมี กฤษณมิมช แปล
วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

- ๗๘ - ๑๑๕๓

๑๓

ผู้เฒ่าอิกนาซิโอและแม่ของโมเดิน
ทางไปทะเลสาบใหญ่ ความคิดร้ายๆ เข้า
ครอบคลุมจิตใจของเธอ และหัวใจของผู้
เฒ่าก็แสนทุกข์ระทมใจ

‘ฆาวา’ ถือไม้เท้าและมีถุงใส่ก้อน
หินวิเศษห้อยคอเขาเป็นห่วงว่าโดโลโลจะ
ใช้กลอุบายอะไรบ้างที่ทำให้โมตกเป็น
เหยื่อ

ผู้เฒ่าต้องการเผชิญหน้ากับศัตรูเพื่อ
ชำระสิ่งที่ก๊อส์ได้ทำกับฟินของเขา มันทำ
ให้เขาไม่อาจกลับไปกินข้าวโพดที่แสน
อร่อย อ้อยหรือกัดเนื้อสัตว์ภูเขา แม้แต่ส้ม
และมะม่วงได้อีกต่อไป

แล้วชูเกียก็เส้ำซึ่มยิ่งนักเมื่อคิดถึง
เรื่องนี้

ไม่มีเปโตรปลอมมาปรากฏตัวหรือ
ภูตผีปีศาจที่ทำให้คนหลงทางเขาเห็นแต่เง
สีสันสดใส ส่งเสียงจากลำคอและได้ยิน
เสียง

มันลากหางบนใบไม้เลื้อยผ่าน
ทางเดินไป

“แถวนี้มีงูเยอะจริงๆ” ผู้เฒ่าอีก
นาซีโอพูดกับลูกสาว

“ดูราวกับว่ามีใครตั้งใจปล่อยออก
มาอย่างนั้นแหละ”

แม่ตอบด้วยความกังวล

พวกเขานอนไม่ค่อยหลับได้เพิ่ง
ไป และเริ่มเดินทางต่อตั้งแต่ฟ้ายังไม่
สว่าง ตอนกลางวันพ่อลูกก็ไปถึงก่อน
หินที่รับของบรรณาการด้วยความอ่อน
ล้าและเหงื่อท่วมตัว

“พ่อหนุ่ม ดีใจจริงที่พบเจ้าแล้วที่
เหลืออยู่ไหนกันหมดล่ะ”

“ฉันวนิตากับ โมพลัดหลงกับผม
เมื่อครู่นี้เอง เรามากันถึงนี้ แต่จู่ๆ ทั้ง
สองก็หายไปต่อหน้าต่อตาผมไม่รู้เลย
ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน จากนั้น โมเซก็มา
แต่ผมได้พัดพาเขาไปเพราะผมไม่เห็น
เขาอีกเลย ผมไม่อยากเคลื่อนไหวไป
ไหนเพราะเชื่อว่าทั้งโมและฉันวนิตาจะ
ต้องกลับมาทางนี้”

เมฆขาวที่ลอยล่องอยู่บนฟากฟ้า
พลันพากันหลีกหนีหน้า และในไม่

ช้ายามเย็นก็กำนัลแสงอมส้มสดใสมา
ให้ ทุกคนเดินไปทิศทางเดียวกัน คือ
ทางที่พระอาทิตย์จะลับขอบฟ้าเมื่อวัน
ได้สิ้นสุดลง

ทันใดนั้นผู้เฒ่าอีกนาซีโอก็
สังเกตเห็นกลุ่มคนที่กำลังเดินใกล้เข้า
มา

“พวกเขานั้นเอง” ผู้เฒ่าตะโกน

“และมากับมีโลด้วย” แม่ร้องด้วยความ
ปลาบปลื้ม

“เราต้องขอบคุณชิโบ ดูเหมือนว่า
จะมากันหมด ข้ามัวแต่หวังว่าพวกเขา
จะกลับมาแขนขาไม่ครบ” ชูเกียพูด
ด้วยความคร่งขริมอันเป็นปกติวิสัย

“พวกเธอไปไหนกันมา” ซานติ
อาโกถาม

“เดี๋ยวพวกเขาก็เล่าให้เราฟังเอง
แหละ อาจจะเป็นเรื่องยาวเสียด้วย”

ทุกคนทักทายกันด้วยความลิง
โลด มีคำถามมากมายต่อเนื่องไม่หยุด
ความตื่นเต้นของเรื่องแทบจะทำให้
พวกเขาลืมหายใจแต่แต่ละคนต้องการพูด
และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น แต่มีโลมีสิทธิ
ก่อนใคร

“ผมทุกข์ทรมานมากตลอดหลายปีที่ยาวนานนี้ ดินแดนแห่งภูตผีปีศาจเป็นสถานกักขังเลวร้ายที่สุด ณ ที่แห่งนั้น ไม่มีการกิน นอนหรือพูด มีแต่คิดได้อย่างเดียว และถูกแช่แข็ง กระตุกกระดิกไม่ได้ ผมพยายามติดต่อกับใครสักคนอยู่เสมอ แต่ก็ทำไม่ได้ ต้องขอขอบคุณโม ผมถึงได้มาอยู่ที่นี่”

“ข้าขอบอกทุกคนว่า โมอยากจะเป็นซูเกียในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า” ตาแจ้งข่าว “ข้าจะช่วยโมเพราะชิโบได้มอบอำนาจบางอย่างให้เธอ และโมก็จะเป็นซูเกียหญิงคนแรกในหมู่กาเบการ์ของเรา”

“โมจะเป็นซูเกียหรือ” ฉวนนิดาอุทานด้วยความประหลาดใจ “เธอจะยกโทษให้ฉันทันใหม่ที่กลางแคลงใจในอำนาจของเธอหลายต่อหลายครั้ง ฉันทคิดว่าเธอเพี้ยนไปเสียอีก”

“ฉันทใจมาก ๆ เลยโม” โมเซพูดจากใจจริง “เราจะได้ทำงานร่วมกัน”

ทุกคนที่เหลือต่างร่วมแสดงความยินดี รวมทั้งแม่ซึ่งบอกว่าดีใจเช่นกันที่จะมีคนมารักษาแม่ฟรีเพิ่มขึ้นอีกคน

“ตาจ๊ะ” โมร้องขึ้นในทันใด “ปากของตาเป็นอะไรนะ แล้วฟันตาละจ๊ะหายไปไหน”

“ตอนเดินกลับ ตาจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังรีบไปกันก่อนคำดีที่เราจะหาเฟิงพักสำหรับคำคินนี้กันข้างหน้าแม่เจ้าเอาอาหารมาเพื่อทุกคนเลยละ”

ขณะพูดคุย ลมก็พัดพาเอาคำพูดของพวกเขาไป ในเวลาต่อมาต่างก็ลัดกันเล่าเรื่องราวที่จะถูกบันทึกไว้ในหัวใจของก้อนหินท่ามกลางหมู่ดาว

มีการจัดงานเฉลิมฉลองใหญ่โต เพราะมีโลกกลับมา พวกเขาทำน้ำข้าวโพดหมักให้เพื่อนบ้านที่มาร่วมงานได้ดื่มกินกัน วันสุดท้ายของงานคนที่หลายคนต่างรอคอยได้ปรากฏตัวขึ้น

“ผมมาเป็นแขกในงานได้ไหมครับ” เปโตรตัวจริงชะโงกหน้ามาถาม

“เปโตร” เสียงตะเบ็งเซ็งแซ่ดังขึ้นภายในกระท่อม

“เธอกลับมาแล้ว ดีใจจัง”

“เห็นไหมโม” ตาว่าพลางขยิบตา

ให้หลานสาว “ก้อนหินไม่เคยโกหก”

เปโตรส่งเสียให้โมได้เล่าเรียน เธอจบจากโรงเรียนด้วยคะแนนยอดเยี่ยม จากนั้นก็เข้าศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยในคณะทันตแพทย์ และเธอได้กลายเป็นหมอฟันหญิงคนแรก

“หนูอยากให้ตาได้กินข้าวโพดอีก” โมบอก ขณะใส่ฟันปลอมให้ตา ผู้เฒ่ายิ้มรำไรหัวฟันชุดใหม่

“เด็กคนนี้ได้ดีด้วยตัวเอง ตอนนี้อยู่ต้องลองดูว่าจะจัดการกับเจ้าฟันปลอมนี้อย่างไร แต่ที่แน่ๆ คือจากนี้เป็นต้นไป ข้าคงจะก่ดอะไรกับเขาได้บ้าง” ตาพูดพลางหัวเราะชอบใจ

โมเซเรียนแพทย์และได้เป็นฆราวา เขาแต่งงานกับโม ทั้งคู่ทำงานที่สถานีอนามัยแห่งหนึ่งในหมู่บ้านเพื่อช่วยเหลือชนเผ่าของตน

และในบ้านจะมีที่พิเศษแห่งหนึ่ง ซึ่งทั้งสองมักใส่ใจมองด้วยความรัก ที่แห่งนั้นเก็บความลับไว้อย่างมิดชิด:

ก้อนหินวิเศษหลากสี ของขวัญที่
ซีโบมอบให้โมเซและโม

จบ

บันทึกผู้แปล

แต่...

ชนเผ่า

ชนกลุ่มน้อย

ชาวเขา

ด้วยความหวังว่า

ภูมิปัญญาชาวบ้าน

ปราชญ์ท้องถิ่น

จะนำความรู้ ขนบประเพณี

และคุณค่าของชีวิตแบบดั้งเดิม

ที่กำลังเลือนหายกลับคืนสู่ถิ่น

และแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษ

รัศมี กฤษณมิช

บทความนี้ตัดตอนมาจากหนังสือ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด**

พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย เป็นคำบรรยายของ**สมณะโพธิรักษ์**

ในรายการโทรทัศน์ **“สงครามสังคม ธรรมการเมือง”**

ช่อง FMTV (โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ) เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ชัยชนะครั้งนี้ จะมีรูปแบบต่างจากที่แล้วมาอย่างไร?

ครั้งนี้เอาตามอกแล้วว่า จะไม่ชนะกันด้วยความรุนแรง ชนะด้วยการฆ่าเขาได้ ทำร้ายทำลายเขาลงไปได้ นั่นคือผู้ชนะ คราวนี้จะไม่ใช่แบบนั้น เพราะมันจะจบกันด้วย ผู้สงบ-ผู้สุภาพ-ผู้ไม่ใช้ความรุนแรงได้ดีกว่า ได้จริงกว่า จะเป็นผู้ชนะ ผู้มีคะแนนความผิดมากแพ้ ผู้มีความถูกต้องมากชนะ ซึ่งเป็นการประกาศความจริงชนิดหนึ่ง ให้รู้ว่าผู้ใช้ความรุนแรง ผู้ทำร้ายเขาจะเป็นผู้แพ้ ผู้สงบกว่า ไม่รุนแรงกว่าเป็นผู้ชนะ ซึ่งต้องใช้คะแนนแห่งมวลประชาชนเป็นประจักษ์ตามระบบประชาธิปไตย

นี่คือบทใหม่ของสงครามการต่อสู้ทางการเมืองครั้งนี้ ที่กำลังเกิดอยู่ในประเทศไทย เป็นความเจริญที่ก้าวหน้ากว่าอารยะประเทศต่างๆ ในโลก ชนิดที่ยัง

- ๘๒ - ๑๑๔๓

ไม่เคยมีอย่างนี้มาก่อนเลยที่เป็นการต่อสู้กันด้วยอารยธรรมแบบมีคุณลักษณะของ
โลกุตรระ อันแสดงออกให้เห็นกันทั้งรูปธรรมและนามธรรมอย่าง ไม่เคยปรากฏ
มาก่อน จะมองกันออกว่าใครทำอะไรจะแน่นอนอยู่ แต่อย่าเพิ่งชะล่าใจนะ ก็ยังไม่แน่ว่า
ฝ่ายรัฐบาลอาจจะพลิกกลับชนะด้วยความรุนแรงก็ได้ ซึ่งถ้ามันเป็นเช่นนั้นมันก็
กลับไปอยู่หรือหอบเดิม ไม่มีอะไรใหม่ ทุกอย่างก็เข้าสู่วังวนเก่าๆตามเดิม ขอยืนยัน
ว่าตามเดิมเลย และสังคมนั้นก็ยังคงนับถือเอาผู้ใช้ความรุนแรงเป็นฮีโร่ ชัยชนะ
อย่างนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งใหม่ ไซ้ใหม่? สังคมนั้นก็ไม่ได้พัฒนาหรือเจริญขึ้นแต่อย่าง
ใดเลย

แต่ถ้าความสงบ ความสุภาพชนะ ก็จะกลายเป็นฮีโร่ชนิดใหม่ เกิดเป็นพระ-
เอกชนิดใหม่ ขึ้นมา เป็นผลงานสงครามชนิดใหม่ ลูกเด็กเล็กแดงหรือใครต่อใคร
ก็จะบันทึกลงไปว่านี่คือผู้ชนะ อย่างนี้คือการชนะชนิดใหม่ มันจะอธิบายความ
ต่างไปจากที่เคยมีมา อย่างซับซ้อนลึกซึ้งเลย จะอธิบายถึงเหตุปัจจัย ถึงคุณค่า
ความดี ว่าทำไมชนะ ชนะด้วยอะไร บรรดานักวิจัย นักศึกษาต่างๆ จะมาช่วยกัน
วิจัยว่านี่คือบทบาทใหม่ การต่อสู้ทางการเมืองแบบใหม่ ที่น่าจะเกิดที่สุดในโลก
เพราะเป็นความก้าวหน้าที่ชนะกันแบบ โลกุตรระแท้ ซึ่งแตกต่างออกนอกกรอบ
ของความชนะแบบ โลภียะไปคนละทิศแล้ว

ขณะนี้การต่อสู้คราวนี้นั้นดำเนินมาดีแล้ว เดินทางมาเรื่อยๆ ความพากเพียร
ในการต่อสู้มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าใครตาดี เห็นแล้ว หรือมีปฏิภาณปัญญาดีๆ ย่อม
มองออกว่าผู้ชนะหรือว่าผู้ที่ได้แต่มั่นนั้น ได้แต่มั่นตรงที่ไปทำร้ายคนอื่นเขา หรือได้
แต่มั่นตรงที่สุภาพ เรียบร้อย สงบ เมตตา เกื้อกูล เอื้อเฟื้อ เจือจานกัน มีน้ำใจ ทน
ได้ ย่อมให้ใจกว้าง มีอภัย มีการแสดงคุณลักษณะพวกนี้ชัดเลยในฝ่ายที่ได้แต่มั่น

พฤติกรรมอันนี้แสดงออกมาหลายวันจนเป็นเดือน และหลายเดือนมาแล้ว
ก็ต้องอดทนกันอย่างมาก แต่แน่นอนมีความบกพร่องบ้างแม้ในฝ่ายที่ได้แต่มั่นอยู่
เป็นธรรมชาติ นี่เป็นความจริงของสังคมที่เป็นคุณสมบัติของมนุษย์ ที่กล้ายืนยัน

พิสูจน์ความจริงอันนี้ได้แสดงออกจนปรากฏ อาตมาว่าผู้ที่มีภูมิปัญญาฟังหรือว่าเห็น ตามที่อาตมาพูดและเห็นความจริงที่ปรากฏอันนี้เกิดขึ้นอยู่นี้ ก็น่าจะเข้าใจน่า จะเห็นดีด้วย มันเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่พิเศษมาก

แล้วจะจบอย่างไรให้สวยงาม?

อาตมายังบอกไม่ได้นะตอนนี้ว่าจะจบอย่างสวยหรือไม่สวยเพราะว่าการต่อสู้มันก็ยังดำเนินอยู่ มันก็จะเกิดเหตุปัจจัยต่างๆ โผล่ออกมาเรื่อยๆ อย่างที่อาตมา เคยอธิบายไว้ เรื่องมันก็จะดำเนินไป เราไม่รู้หรอกว่ามันจะเป็นอย่างไร ตัวจบมัน จะมีเหตุปัจจัยอะไรมาซึ่งว่านี่ถึงขั้นสุดท้าย ตัดสินลงไป ผู้แพ้..แพ้ด้วยประเด็นอย่างนี้ แพ้ด้วยเหตุการณ์อย่างนี้ แพ้ด้วยลักษณะอย่างนี้ ที่สุดจริงๆ จะเป็นอย่างไรอาตมา หมายใจหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถ้าเป็นอย่างที่อาตมาหมายใจไว้ สวยแน่ สวยพิเศษเลยแต่ มันก็เกิดผลซึ่งๆกันมาเรื่อยๆ อยู่นะ ตั้งแต่เริ่มต้นมาขมขมมประทั่ง ซึ่งก็มีผล คະແນນความผิด-ความถูก ความดี-ความไม่ดี ความควร-ความไม่ควร เกิดขึ้น มาแล้วตามลำดับ โดยปรากฏผลจากการตัดสินของศาลบ้าง ตัดสินชี้ชัดด้วยเหตุการณ์ที่แสดงจากพฤติกรรมจริงบ้าง นี่ก็เครื่องตัดสินส่วนหนึ่ง อีกส่วนก็มวลด ของประชาชนที่ออกมารวมกลุ่มกัน พยายามเกาะกลุ่มมาให้ได้เรื่อยๆ เป็นมวลด คະແນນเสียง เป็นมวลดประชาชน

นี่คือยุทธยศึกา ส่วนการตัดสินคดีต่างๆ นี่ก็ตัดสินสภาปียสภา ก็มีการตัดสิน ออกมาเรื่อยๆ แล้วเป็นไง คนผิดก็จะสร้างผิดๆ อยู่เรื่อยๆ คนโง่ก็จะทำโง่ๆอยู่เรื่อยๆ เป็นธรรมชาติของสัตว์ เขาสร้างคดีขึ้นเองเรื่อยๆ หรือคดีที่ได้ทำผิด มาก่อนแล้วก็ต้องให้ศาลตัดสินออกมาๆ คนชั่วจะทำชั่ว คนผิดจะทำผิด คนดี จะทำดี นี่ก็สัตว์จะ สิ่งเหล่านี้แหละจะเป็นคะแนน หรือจะเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่การจบ ซึ่งจะพ่ายแพ้ด้วยความไม่ดีตามสัตว์จะความจริง จะพ่ายแพ้เพราะทำ ความรุนแรง-ทำความไม่สงบ ผู้ชนะจะไม่ชนะด้วยการฆ่าแกง ด้วยอำนาจมืด

อำนาจเป็น ด้วยอำนาจตรีนพันทาง ด้วย
เร็วแรง เหมือนสัตว์เดรัจฉาน เหมือน
สมัยโบราณที่ยังป่าเถื่อนอยู่ นี่มันสมัย
ใหม่แล้ว ยุคใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นมันจึง
จะจบด้วยการชนะอย่างผู้ดี ผู้มีปัญญาที่
เห็นความจริงจะช่วยกันตัดสิน ปัญญา
ของผู้มีหน้าที่พิพากษา และปัญญาของ
ประชาชนก็ช่วยกันตัดสินเองด้วย

จึงขอให้มวลมหาประชาชนผู้ที่ปฏิบัติ
บัตติความดีความถูกต้อง ยืนหยัดยืนยงไว้
เลย พิสูจน์กัน ให้มันรู้กันซะที่ว่าอำนาจ
ธรรมะนี่มันจะต้องชนะอธรรม ความ
สงบเรียบร้อยเมตตาเกื้อกูล ไม่ไปทำร้าย

ทำลายใคร มีแต่จิตใจดี ทนเอา ยอมให้ใจกว้าง มีอภัย คุณสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมะ
มันจะชนะอธรรม ได้จริงมั๊ย? แหม...มันน่าลุ้น ! และมันก็ได้ลุ้นกันมาอยู่เรื่อยๆ
ขณะนี้ได้ลุ้นกันมาๆๆ ความสวยงามของผลก็เกิดให้เราเห็นมาตามลำดับนี้ อาตมา
ว่ามนุษยชาติไม่โง่เง่าจนกระทั่งไม่รู้จักสักจะ-อสังจะ ธรรมะ-อธรรม คงไม่ถึง
ขั้นขนาดนั้น ถ้าถึงสมัยกสิณันแน่นอนคนจะไม่มีปัญญารู้จักธรรมะหรืออธรรม
จะไปหลงอธรรมซะเยอะ มันจึงเกิดกสิณ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้นนั้น อาตมายังมี
ความหวังและยังมั่นใจอยู่ว่า ธรรมะจะชนะอธรรมนะ มาเถอะ..มาร่วมมือกัน
มาศึกษากันจริงๆ แล้วพัฒนาขึ้นไปให้ได้ อาตมาเห็นว่าสงครามครั้งนี้มันมีผลที่
ปรากฏสวยงามจริงๆ จนถึงปัจจุบันนี้ ความจบยังไม่ถึงที่สุดที่จะแสดงตัวให้เรา
เห็นเท่านั้น ก็ต้องทำไป รอดูไป ความจบนั้นว่าจะเป็นอย่างไร มีสันติ-อหิงสาได้
สวยงามแค่ไหน?

ในประเด็น สันติ-อหิงสา นี่ลึกซึ้ง อาตมาอธิบายไปหลายคราวแล้วว่า การต่อสู้คราวนี้เป็นการต่อสู้ที่งดงาม เป็นการต่อสู้แบบสงครามของสังคมนิยมใหม่ มันข้ามเขต พันมิติเก่า พลิกสู่มิติใหม่ ที่ผู้ชนะคือ ผู้รุนแรง ผู้ทำร้ายเขาได้ กระทั่งเขาเหยียบบอกเขาได้ จนกระทั่งเขาไม่มีทางสู้ คนไม่มีทางสู้ด้วยเร็วด้วยแรงด้วย ถูกกระต๊อบแฉ่งแม้งลงไป คนนั้นแพ้ คนกระต๊อบเขาได้..ชนะ นั่นเป็นสมัยเก่า มันโบราณ ความคิดเก่าๆ ไม่เจริญ ยังต่ำยังเลว ที่นับถือกันว่าคนทำร้ายเขาได้..ชนะ

เพราะฉะนั้นคนที่สงบ ไม่ทำร้ายได้ ดีที่สุด แม้โดนทำร้ายก็ไม่ทำร้ายตอบ คนนี้ชนะ คนทำร้ายเรา..แพ้! ฟังความนี้ให้ดี ถูกต้องไหม สมควรมั๊ย นี่เราเป็นมนุษยอาริยะที่เจริญจริง เพราะงั้นความเข้าใจในความเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐ เข้าใจกันแล้ว ตัวอย่างที่เกิดขึ้นคราวนี้ เราได้ต่อสู้กันมาด้วยความสงบ สันติ-อหิงสาเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้สวยงามมาตลอด ผู้ทำความรุนแรงมาจึงแพ้มาตลอด ตั้งแต่ครั้งคุณทักษิณมาถึงคุณสมัคร มาจนกระทั่งคุณสมชายเขาทำความ

รุนแรงหลายแบบ เหมือนที่ น.ส.พ.มติชน ลงข่าวพาดหัววันที่ ๘ ตุลาคม ๕๑ ว่าทหารออกมาช่วยตำรวจ เพราะว่าควบคุมความวุ่นวายไม่ได้จริงๆ นั้นทหารควรออกมาช่วยประชาชนควบคุมตำรวจ ไม่ใช่ให้ออกมาช่วยตำรวจควบคุมประชาชน ที่ควรควบคุมจริงนั้นไม่ใช่ประชาชน ประชาชนเขาควบคุมของเขาได้อยู่แล้ว เขาสันติแล้ว เขาอหิงสา แต่คนที่ก่อความวุ่นวายอยู่จริง ก่อความรุนแรงจริง โทกหกหลบเลี่ยงอยู่ ไม่หยุดนั้นนะ คือ ตำรวจ คุณไปควบคุมตำรวจสิ ไม่ใช่ไปช่วยตำรวจให้มาควบคุมประชาชนอีกทีหนึ่ง นี่คือนัยยะที่พูดให้เห็นชัดเจนว่าตอนนี้เราต้องหมั่นสมองให้ทันสมัยนะ ไม่ใช่สมัยเก่าๆ แล้ว จะต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ ว่า ตอนนี้อะไรเกิดขึ้นในเมืองไทย

สงครามสังคม ที่ สันติ-อหิงสา ตอนนี้มันกำลังเกิดขึ้นเป็นมิติใหม่ ต้องใช้ปฏิภาณวิวัฒน์ (ปฏิภาณ+อวิวัฒน์) คือมันมีการอวิวัฒน์ คือความเจริญที่ประเสริฐ ความงอกงามที่วิเศษ เพราะฉะนั้น ปฏิภาณวิวัฒน์จึงหมายถึง ความเจริญที่ประเสริฐของปฏิภาณหรือของความรู้ ไหวพริบ ความงอกงามที่วิเศษแห่งความรู้ ไหวพริบกำลังเกิดกำลังดำเนินขึ้นในสังคม ต้องศึกษาต้องติดตามให้เกิดปฏิภาณอย่างนี้ ถ้าใครไม่รู้ อีไหน อีไหน ไม่ศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ก็จะไม่มีการปฏิบัติอย่างประเสริฐหรืออย่างวิเศษ ที่สามารถรู้โลกุตรบรรพตธรรม โลกุตรระคนนั้นยังไม่ทันสมัย คนนั้นยังไม่ก้าวหน้าเข้าสู่การเมืองใหม่และจะต้องเจริญเรียนรู้ควบคู่ไป ในทาง “อารยวิทยา” ก็จะต้องมีความรู้ในเรื่องของความประเสริฐของมนุษย์ ต้องมีความรู้ในเรื่องของภูมิธรรมอันวิเศษของมนุษย์ เพราะฉะนั้นการชนะในขณะนี้มันเป็นการชนะด้วย...

๑. จะต้องชนะกันด้วยความถูกต้องความคิดที่เป็นความจริงอย่างลึกซึ้ง ความจริงของสังคมมนุษยชาติที่วิเศษ ซึ่งมีปัญญาตัดสิน รู้ได้ว่าคน ไม่ใช่เดรัจฉาน และไม่ใช่คนโบราณเถื่อนๆ ที่เอาเรี่ยวเอาแรงทำสงครามรบรากัน ต่อสู้กัน กัดขี้นวมเหงให้เขาแพ้ จนต่อสู้ไม่ไหวแล้ว ได้ เป็นผู้ชนะ ไม่ใช่แล้ว นั้นมันเท่ากันกับ

■ เจริญงานปฏิบัติ เราไม่เอาแล้วเร็วแรงแบบเจริญงานที่ทำกันอย่างนั้นมาตัดสิน เราต้องประเสริฐกว่านั้น และใช้ความจริงความถูกต้องความผิดมาตัดสินอย่างที่ได้ อธิบายมาแล้ว

๒. ด้านตุลาการวิวัฒน์ ก็มีการตัดสินกัน คนโง่ก็จะทำสิ่งโง่ คนชั่วจะทำ สิ่งชั่ว มันไม่หยุดหรือ เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นนี้ คนชั่วก็จะทำสิ่งชั่วขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะมีการฟ้องร้องเมื่อเข้าสู่ศาลตุลาการ ก็ตัดสินไปๆ เขาไม่หยุดง่ายๆ หรือคนชั่ว-คนโง่จริงๆ เขาก็จะยังทำความชั่ว ทำสิ่งโง่ไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นฝ่ายตุลาการก็จะตัดสินไปเรื่อยๆ ใครทำผิด ใครทำถูก คนช่วยยอมทำผิดแน่นอน คนโง่ยอมทำผิดแน่นอน คนฉลาด คนดีคนมีภูมิปัญญาที่แท้จริงก็จะทำสิ่งที่ถูก มันจะตัดสิน ชี้ชัด กันจริงๆ จะมีข้อมูลหลักฐานการประพฤติปฏิบัติเปิดโปงต่อไปเรื่อยๆ

จึงจะต้องยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ช่วยกันไขความจริงออกมาให้มากที่สุด

เพราะฉะนั้น ๑. ตุลาการวิวัฒน์ ก็จะเกิดคะแนนของความถูกต้อง และจะชนะกันด้วยคะแนนความถูกต้อง คนถูกก็จะต้องชนะ คนผิดก็ต้องแพ้ หรือคนดีก็ต้องชนะ คนชั่วก็ต้องแพ้ เก็บคะแนนกันไป ๒. ประเด็นของประชาธิปไตย คือ ประชาวิวัฒน์ จะมีประชาติ จะมีคะแนนของประชาชนเป็นมติ ซึ่งเกิดปฏิภาณวิวัฒน์ อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว เกิดความรู้พัฒนาไปหวนพิริบ มีความมกอกงามที่พิเศษแห่งความรู้ที่เป็นไปหวนพิริบ ประชาชนเกิดไปหวนพิริบจากการซึมซับก็มี เกิดไปหวนพิริบจากการศึกษา ในเหตุการณ์ ในปรากฏการณ์ ในสื่อสารก็มี เพราะได้กระทบสัมผัสได้เรียนรู้เข้าไปเรื่อยๆ มีข้อมูลจากความจริงที่ปรากฏให้เห็น กระทั่งจะกระจ่าง เขามีอิสระเสรีภาพในการรับรู้ในการแสดงความเห็น ตามหลักของประชาธิปไตย เขาก็วินิจฉัยตัดสิน เกิดปฏิภาณปัญญาขึ้นมาว่า อ้อ.. อันนี้ถูกแน่นอน เสรีแล้วก็ตัดสินได้ จะช่วยใคร จะเข้าข้างใคร ให้เป็นน้ำหนักรวมของมวลชน สมทบกันรวมกันขึ้นมาเรื่อยๆ โดยเลือกข้าง ..เลิกทำตัวเป็นกลางตามที่มีจลาจล เพราะ

เข้าใจผิดว่าเป็นกลางนั้นไม่เข้าข้างใครที่อะอิดอะอมมานาน ได้ชะที

เพราะฉะนั้น การชุมนุมยืดยาวนานจนถึงขนาดนี้ คนถามนักถามหนาว่า มันจะจบลงอย่างไร ตรงไหน แหม..เอาตมาเห็นใจนะตรงนี้ เห็นใจมากกับสิ่งที่อยากจะรู้กันว่า จะจบอย่างไร ตรงไหน

คำตอบของเอาตมา มีอย่างนี้ คำตอบในเรื่องแรก ทุกคนต้องติดตามอย่ากะพริบตา แล้วทุกคนช่วยกันปฏิบัติตามสิ่งที่เหมาะสมควรให้มากขึ้น นี่ต้องร่วมแรงร่วมใจ ศึกษาตามคิด และร่วมไม้ร่วมมือ อย่างที่ออกมาชุมนุมกันนี้เป็นต้น ต้องทำกันให้หนัก มีงานอะไรที่คุณช่วยได้ เช่น เป็นทนาย ก็ช่วยเดินเรื่องทางตุลาการเพื่อให้มีการตัดสินความกันออกมา นี่คือ ตุลาการภิวัฒน์ ช่วยกันทำให้เกิดขึ้นเรื่อยๆ การช่วยกันทำ จะก่อให้เกิดผลดี สะสมคะแนนไปเรื่อยๆ ที่สุดก็จะถึงจุดจบ คำตอบในเรื่องต่อมา ขณะนี้ก็คงจะรู้แล้วว่า ผู้ชนะคือผู้ที่ไม่รุนแรง หรือคนที่ตีคนแพ้คือคนผิดหรือคนชั่ว ดังนั้นต้องช่วยกันทำตนให้เป็นคะแนนที่จะสะสมเข้าไปให้มากๆๆๆ นี้ก็ตุลาการภิวัฒน์

อีกเรื่อง คือ ประชาภิวัฒน์ มวลประชาชนที่จะเป็นคะแนนเสียง และไม่ใช่เป็นการให้คะแนนเสียงเลือกตั้งในคูหาหย่อนบัตรลงกล่อง เท่านั้น แต่เป็นการแสดงตัวบุคคลออกมาให้นับหัวได้เลย มาร่วมก่อเกิดเหตุการณ์แสดงปรากฏการณ์จริง มวลประชาชนมานี้ ร้อยกว่าวันแล้วนี่ ยังมีเกิดเหตุการณ์ตุลาเถื่อนในครั้งนี้ คนก็ยังเกิดปฏิภาณภิวัฒน์มากขึ้นๆๆ มีปัญญาเข้าใจมากขึ้น ก็เลยยิ่งมาร่วมๆๆๆๆ เป็นอิสระเสรีภาพของแต่ละคน เป็นระบอบประชาธิปไตยที่สวยงามมากเลย เรียบร้อย สันติ นี่เป็นมิติใหม่ของโลกแล้ว

เพราะฉะนั้นการเมืองไทยที่กำลังเกิดสงครามสังคมในขณะนี้มันจะพิสูจน์ความจริง ตามที่กล่าวมานั้น มันจะตัดสินกันอย่างไร ? จะตัดสินกันได้ก็ต่อเมื่อ... ตุลาการภิวัฒน์ นับคะแนนความถูกต้องความผิคนั้นอย่างหนึ่ง เมื่อมีมากพอก็ชนะคะแนน สอง ตัดสินด้วยมวลประชาชน ที่ยืนหยัดยืนยันขึ้นมาเรื่อยๆๆ เมื่อ

มันมากถึงขนาดหนึ่งคนก็ต้องจำนน โดยเฉพาะระบอบประชาธิปไตยนี่เป็นตัว
แท้เลย ตอนนี้คนยังไม่เข้าใจ เพราะมันเป็นเรื่องใหม่นะ ไม่ใช่เฉพาะในประเทศไทย
ไทยเท่านั้น เป็นเรื่องใหม่ของโลกเลย เพราะทุกที่มันมีแต่ตัดสินแพ้-ชนะ ด้วยการ
ตีกัน ทะเลาะกัน แล้วก็ฆ่ากัน ชนะกันแบบว่าคนนี้มีอำนาจมีเรี่ยวมีแรง ชนะทุก
ที นั่นหนึ่ง สองชนะกันแบบกลบเกลื่อนกันไป ประนีประนอมกันไป ไม่ได้
ตัดสินเด็ดขาดด้วยสัจจะ จึงไม่จบอย่างชัดแท้ ไม่เด็ดขาด ไม่สมบูรณ์แบบ แต่
ครั้งนี้มันจะจบสมบูรณ์แบบ เพราะจำนนต่อ

๑. ใครถูกใครผิดแน่แท้ มีคะแนนอย่างสมบูรณ์ ชนะอย่างชัดเจน ความถูก
คนถูก คนดี ชนะ

๒. คะแนนเสียงของมวลประชาชนจริงๆ ทั้งที่มาด้วยกันชุมนุม ทั้งที่แสดง
ออกในรูปแบบต่างๆ ที่เป็นพ้อยกแม่ยก เป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้แสดงออกในรูปแบบ
ต่างๆ อีกมากมายที่สื่อแสดงให้เห็นเป็นคะแนนเสียงได้ กระทั่งมีคะแนนถึงขั้น
หนึ่ง ซึ่งตอบไม่ได้ว่าอยู่ตรงจุดไหน ที่จะมีผลตัดสิน ก็ให้มวลประชาชนนี้แหละ
ออกมาช่วยกันแสดงหรือกดดัน ช่วยกันๆๆ จนกว่าคะแนนมวลจะมากๆๆๆๆ
พอจนกระทั่งเขาจำนน คือ มากันเป็น แสนเป็น ล้านแล้วก็อยู่กันทั้งล้าน อยู่ปรากฏ
ตัวเป็นแสนเป็นล้านนี้แหละ ยืนยันกันหลายๆ วันติดต่อกัน เต็มถนนไปหมด
อาจมาว่าจำนนแน่จริงๆ มาเป็นแสนเป็นล้าน ถ้าถึงล้านคนขึ้นนะ คนมันจะเต็ม
ถนนราชดำเนิน ไปหมดเลย มันจะล้นหลามไปจนกระทั่ง มันจะเกิดปฏิกิริยาเอง
ถ้าไม่เชื่อ มาลองดูสิ รับรองไม่จำนนก็ให้มันรู้กันไป ทางคู่ต่อสู้ก็จะยอมจำนน จน
บอกว่าเออ.. แค่นี้ ! เพราะคะแนนเสียงประชาชนมันมากจริงๆ จนเขาต้องยอม
เองนั่นแหละ

โอ้โฮ ! การชุมนุมคราวนี้หนักกว่าปี๕๕ มาก เพราะอยู่กันติดต่อกันไม่มีหยุด
ไม่มีพักกันเลย สื่อสารถ่ายทอดโทรทัศน์ก็ติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ไม่ได้เว้น
แม้แต่วันเดียว ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ก็ปรากฏว่าผู้คนเข้าใจเพิ่มพูนๆๆๆ ตั้งแต่

ประชาชนธรรมดา เป็นแม่ค้าแม่ขาย ชาวไร่ชาวนา คนทำมาหากินสามัญปกติธรรมดาๆ จนกระทั่งถึงขั้นเป็นคนระดับกลางมาช่วยกัน ทั้งออกมาเป็นตัวบุคคล ทั้งส่งเสียง ให้ทุนรอน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในการชุมนุมครั้งนี้ แม้รัฐบาลจะดูถูกดูแคลนว่าแค่หยิบมือเดียว มันร้อน มันเหนียว มันหนัก มันลำบาก เดี่ยวมันก็เลิกรา คนไม่เอาหรืออก เขาคิดไม่ถึงว่ายังมีคนรักชาติ รักประเทศ พร้อมที่จะต่อสู้เพื่อประเทศชาติ เพื่อความถูกต้อง เขาไม่คิดว่าคนไทยจะมีจิตวิญญาณขนาดนี้ เขาดูถูกประชาชนคนไทยมาก ไปที่ไหนก็ได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ มาจนถึงวันนี้ ไม่ได้เป็นดังที่คณะรัฐบาลดูถูกดูแคลนห้ามหยันเอาไว้

คณะชุมนุมคราวนี้ มีการตั้งข้อสังเกตแต่แรกๆ ว่า มีแต่คนแก่ เด็กๆ วัยรุ่น หายไปไหน นักเรียน นักศึกษาหายไปไหน ถึงวันนี้ก็ออกมากันแล้ว มาพเนิกกำลังกันดำเนินบทบาท แม้แต่กลุ่มสหภาพแรงงานต่างๆ ก็พากันออกมา ประชาชนนั้นก็มาก่อนแล้ว แม้แต่กลุ่มราชนิกุลก็มีมาแล้ว ยังเหลือที่จะออกมาปรากฏตัวเด่นชัดเป็นมวลเป็นหมู่ ก็คือกลุ่มนักวิชาการ กลุ่มข้าราชการ ถ้ามีมวลนักวิชาการ หรือมวลครูอาจารย์ มวลข้าราชการออกมาแสดงตัวเหมือนอย่างที่เด็กๆ เขามาจับ

หมู จับกลุ่ม เหมือนอย่างกับกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ จากภาคนั้นภาคนี จากจังหวัดนั้น จังหวัดนี้ มากัน ให้เป็นกลุ่มหมูที่เห็นเด่นชัดเลย ประกาศตัวตนให้รู้กัน โจ่งแจ่งเลย

ถ้าพากันออกมาทั้งกลุ่มข้าราชการ นักวิชาการ ต่อท้ายด้วยกลุ่มตำรวจ ทหาร ไม่ต้องเอาอาวุธมานะ เก็บไว้ให้หมดเราไม่ต้องการ และไม่จำเป็นต้องใช้ มาเป็น มวลพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มาแสดงตัวว่า เราเป็นมวลของ ประชาชน เราเป็นประชาชนคนหนึ่งแม้จะมีอาชีพทหาร อาชีพตำรวจก็ตาม เรา ก็คือประชาชน ที่ออกมาแสดงอริปไตยของความเป็นประชาชน มาลงคะแนน ความเป็นประชาชนแท้ๆ ให้แก่ประชาชน แสดงประชามติ นี่คือประชาชน ! ก็ จะมีคะแนนเสียงชนะ เมื่อนั้น จบ ! จบแน่นอน เมื่อดังเวลาที่มีประชาชนทุกหมู่ เหล่าออกมายืนยันแสดงประชามติมากเพียงพอ

เพราะฉะนั้นความจริงอันนี้จะปรากฏแก่โลก ขอให้มาช่วยกันสร้าง สงครามสันตติภาพ ช่วยกันหน่อย ให้เกิดขึ้นปรากฏการณ์ในโลก จะได้เป็น ตัวอย่างของโลก ไทยเรานี้เกิดก่อน ให้บันทึกในประวัติศาสตร์โลกว่า การต่อสู้ ทางการเมือง ล้มล้างคณะบริหารให้เกิดขึ้นได้ด้วยสันติ โอ้โฮ..มันจะสวยอะไร ขนาดนั้น

เพราะชนะกันด้วยความถูกต้อง-ความผิด ความไม่รุนแรง ความสงบ ไม่ใช่ต้อง เจ็บฆ่า แต่เอาเถอะ..สำหรับครั้งนี้มันก็ครั้งแรก มันอาจจะขาดตกบกพร่องมี เออเร่อ เกิดความไม่หิริ ไม่โอตตปปะ มันก็ต้องมีอะไรแรงๆไปบ้าง เสียชีวิตบ้าง ต้องเจ็บตัวอะไรบ้าง จากนั้นไปในอนาคตถ้ารู้กันแล้ว ความละอาย หิริโอตตปปะ จะเกิดขึ้นมาก จนไม่กล้าทำรุนแรง มันจะเกิดการเรียนรู้ เกิดพัฒนาการของสังคม มนุษยชาติขึ้นไปเรื่อยๆๆๆ

เพราะฉะนั้นคราวนี้ ช่วยกันหน่อย ให้มันเกิดความจบ ให้มันเกิดความชนะ -แพ้กันอย่างสันตติภาพ อย่างสันติ อย่างสวยงาม โดยมีหลักการตัดสินใจอย่าง ที่เอาตมาว่านี่ อยากจะกำชับกำชาว่า อย่าปลุกเร้า ทำให้เกิดความรุนแรง อย่า

พยายามช่วยกันให้เกิดความ
รุนแรง แม้ทางพันธมิตรฯ นี้ก็
ตาม อันนี้ขอเถอะ อย่าพยายามช่วยกันให้เกิดความรุนแรง
เราทำสวยงามมาถึงขั้นนี้แล้ว
อีกไม่กี่ก้าวไม่กี่เมตรจะถึงฝั่ง
แล้ว จะถึงที่หมายแล้ว อย่าทำ
ให้เรื่อลมตอนใกล้ฝั่ง ช่วยกัน
ทำให้ดีๆ ทำให้จริงๆ “**ทนอีก
นิดเถอะนำ**” นี้ชื่อนวนิยาย
ของ พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์
และ “**เช็ดจริงๆ ให้ดินตาย**” นี้
ก็เป็นชื่อนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง

ของเขาเหมือนกัน หัวือหวาดิมาก

เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่ง..**เช็ดจริงๆ ให้ดินตาย...ทนอีกนิดเถอะนำ !**

ศาสตร์และศิลป์ในการแสดงออก ไม่ว่าจะพูด จะแสดงท่าทาง มันไม่ต้อง
หยาบก็ได้ ไม่ต้องด่าก็ได้ หยาบและด่านี่คือความรุนแรงนะ ใช้ศาสตร์ใช้ศิลป์กัน
ให้เจ๋งๆ เอะ ศิลป์ก็คือการประกอบนั้นจะ คีตะ วาทิตะ แสดงท่าทาง สร้าง
สัมผัสเสียง ใช้สำเนียงผสมผสาน ให้ชวนชม ศาสตร์คือความรู้ ก็ใช้ความรู้ผสม
ผสานสื่อออกมาให้เป็นศิลป์ ก็สามารถึงคนฟังให้ตรึงอยู่กับที่ อย่างคุณสุริยะ-
ใส อ.ปราโมทย์ นาครทรรพ อ.เจิมศักดิ์ หรือท่านทูตหลายท่าน นายทหาร
หลายท่าน เป็นต้น จะเสียงดังเท่าไรไม่มีปัญหาถ้าคอไม่เจ็บ ไม้ว่ากัน แต่อย่า
หยาบคาย อย่าด่านี้แหละสำคัญ

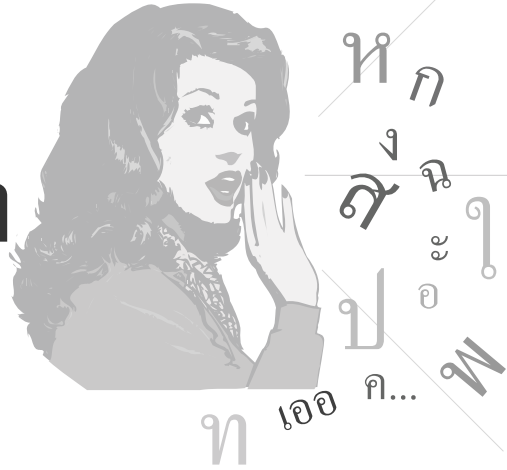

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ตีเพื่อก่อ

กัลยาณมิตตา

ขบะในถ้อยคำ

การสื่อสารระดับพื้นฐานระหว่างมนุษย์ที่สัตว์อื่นทำไม่ได้คือการพูดคุยสนทนา ไม่ว่าจะเป็นการคุยเล่น คุยหัว บอกเล่าเหตุการณ์ทั่วไป บอกความรู้สึกตื่นลึกลับหนาบาง บอกข่าวเล่าเรื่อง จนถึงการกล่าวสุนทรพจน์ระดับชาติ ระดับโลก

ในชีวิตประจำวัน เพียงการดูหรือฟังข่าวสารก็ปรากฏมลพิษทางเสียงมากมาย จนบางครั้งทนฟังต่อไม่ไหว ผู้อ่านข่าวสำนักต่างๆ ผลิตขยะออกมากับข่าวสารจนรกรุงรังไปหมด เช่น คำว่า “ในเรื่องของ...” “ในส่วน...” “ล่าสุดถึงกับ...” “ในเรื่องของ...”

กรณี...” ทั้งที่แต่ไหนแต่ไรเพียงใช้ “เรื่อง” คำเดียวก็เบ็ดเสร็จเด็ดขาด รวบรัดและถูกต้อง

อีกคำที่มาแรงในปัจจุบันคือ คำว่า “เอง” เช่น ประชาชนเอง ทหารเอง ตำรวจเอง รัฐบาลเอง ไม่ทราบจะใส่คำว่าเองเข้าไปให้เป็นอะไรขึ้นมา ที่ประหลาดคือพอใครอุดริใช้ขึ้นมาสักคน ทุกคนก็จะพูดตามราวโรคระบาด

ที่สุดของการฟังสื่อประเภทนี้คือ ปดวิทฤษฎีหรือโทรทัศนเสีย แต่สำหรับการพูดคุยระหว่างเพื่อนฝูงหรือคนใกล้ตัว บางครั้งเราก็ไม่สามารถยุติการสนทนาหรือเดินหนี แม้ใจจริงจะอยากทำเช่นนั้น

น้องคนหนึ่งเมื่อจะเล่าเหตุการณ์ใดๆ ก็ตาม จะมีลี “เอ่อ...อะไรนะ” แทรกอยู่เกือบทุกประโยค เช่น “คุณลุงปีนขึ้นไปแขวน เอ่อ...อะไรนะ กลดบนแคร่ แล้วตกลงมาบาดเจ็บ” แรกๆ ที่ได้ฟังอยู่ด้วยก็แซวเธอว่าอย่ากลัวใครแย่งพูด พยายามเรียบเรียงประโยคก่อนค่อยพูด และท้วงติงบ่อยๆ เมื่อเธอออกอาการมากขึ้น แต่ปัจจุบันเมื่อหน้ายเกินจะท้วงแล้ว ดีไม่ดีจะโกรธกันเสียเปล่าๆ

เพื่อนอีกคนนานๆ เจอกันที พบกันก็มีเรื่องคุยมากมาย แต่เจ้าประคุณเอ๊ย คราวนี้บทสนทนาของเธอจะมีคำว่า “ไอ้ นั่น” แทรกมาด้วยเกือบทุกประโยค เนื่องจาก ๑ นึกคำพูดนั้นๆ ไม่ออกจริงๆ และ ๒ ใช้คำนี้แหละง่ายดี ครอบคลุมทุกเรื่อง แม้คำว่า “ไอ้ นั่น” อาจไม่ได้หมายความว่าในเชิงลามก แต่บางครั้งก็เฉียดฉิว และหลายครั้งที่ไม่สมควร โดยเฉพาะผู้พูดเป็นสตรี เช่น “เธอปิด ไอ้ นั่น ซ้ำไป มีbungเข้ามาในห้อง” (ไอ้ นั่นในที่นี้คือประตู)

แรกๆ ที่รู้สึกว่ามีคนน่าเกลียด

แล้ว ก็ทั้งท้วงและประท้วง นับด้วยว่าคุย ๑ ชั่วโมง เธอใช้คำนี้กี่ครั้ง แต่หลังๆ ก็ “ถอดใจ” เพราะตราบที่เธอไม่ตระหนักเองใครจะไปบังคับให้แก้ไขได้ แม้เธอจะบอกว่า “ดีแล้วที่เตือน” ก็ตาม

ทั้งสองรายที่กล่าวมาล้วนเป็นคนสนิทคิดใกล้ที่รักกัน ไม่ได้มีจิตคิดร้ายหมายประจาน หรือทนไม่ไหวอีกต่อไป แต่เพราะความเป็นมิตรดี สหายดี ที่มุ่งหวังสิ่งดีๆ ให้เกิดต่อกัน ถ้าเพียงคำพูดที่ออกจากปากยังไม่สังวร ล้ำรวมความเสียหายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เธอจะรับผิดชอบไหวหรือ

“ตั้งสติก่อนสตาร์ท” ไม่ใช่เพียงระวังการจับจี้วดยานพาหนะ แต่เอามาใช้ได้อย่างดีกับการพูดจา โดยเฉพาะในแวดวงนักปฏิบัติธรรม ป่วยการกล่าวไปไยกับคำว่า “วจีสังขาร” ที่ให้คิดทุกคำก่อนพูด บางคำสังขารในใจแล้วไม่สมควรพูด ยังต้องพยายามไม่ให้หลุดออกมา ฉะนั้นการพูดอย่างสิ้นใจโดยไม่ทันคิดหรือไม่อยากคิด ก็มีแต่หายนะเท่านั้นที่รออยู่เบื้องหน้า

จิ้งจก
ผีเสื้อ
และคน

จิ้งจกมัน รู้ดี เปลี่ยนสีผิว
ไม่อดหิว พลิกผัน แก้ปัญหา
สลัดหาง หลอกศัตรู รู้มายา
เพื่อรักษา ตัวรอด ให้ปลอดภัย

ดักแต่น้อย ค่อยโผล่ ชัยป์ปีก
ไปสู่อีก รูปหนึ่ง ซึ่งสวยใส
เพื่อเรingers ดูดน้ำหวาน สำราญใจ
คิดบ้างไหม คือลึกลับ ตำราเรียน

ธรรมชาติ ฉลาดแปร แก้ววิฤติ
คนควรคิด เอาอย่าง หาทางเปลี่ยน
รู้พลิกผัน ตำรา พาพากเพียร
แต่มีใช้ เบียดเบียน พงศ์เผ่าตน

แก้ววิฤติ เป็นโอกาส ฉลาดล้ำ
ถ้ากระทำ ตามขอบเขต แห่งเหตุผล
แต่หากคิด ฝ่าเท ด้วยเล่ห์กล
สังคมคน ก็จะเนา ทั่วทั้งเมือง

คนเดือดร้อน ชุ่นข้อง ก็ต้องสู้
ฉลาดรู้ หลีกหลบ สบายเรื่อง
ใครดีเลว เกมไหน ใครรุ่งเรือง
ที่ชุ่นเคือง ชัดกัน นั่นเพราะใคร

จิ้งจกมัน รู้ดี เปลี่ยนสีผิว
ไม่อดหิว เพราะรู้แน่ ทางแก้ไข
สละหาง เอาตัวรอด เพื่อปลอดภัย
ก็มีได้ ทำใคร ให้เดือดร้อน

ดักแต่น้อย พลิกภาพ ฉาบสีสวย
ก็ยังช่วย ผสม พันธุ์เกสร
คนฉลาด พลิกผัน หลายขั้นตอน
ระวังกร่อน ทำลาย สลายพันธุ์

● *ชนกนาถ ทักษิณธรรม*

